

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

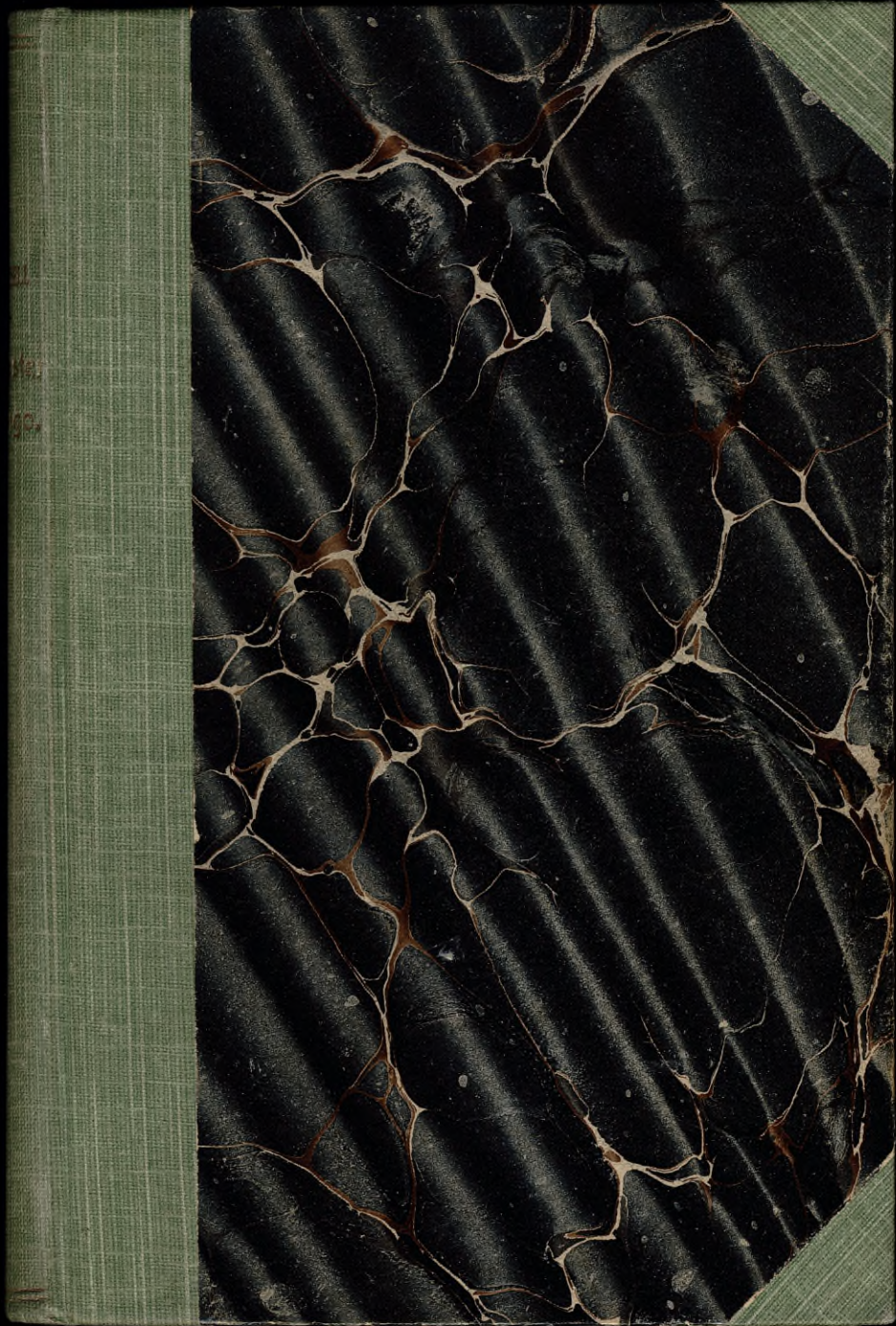
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

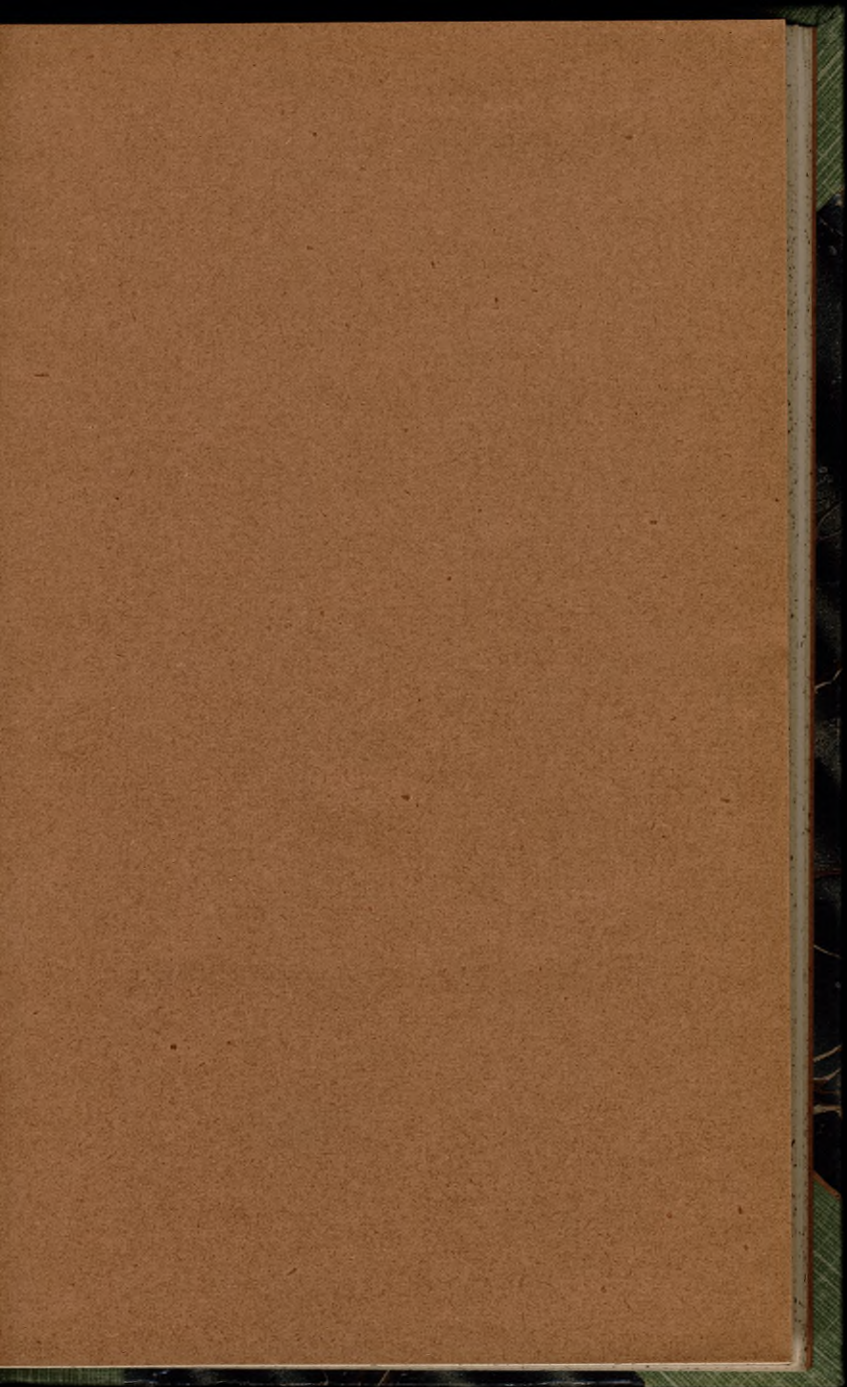

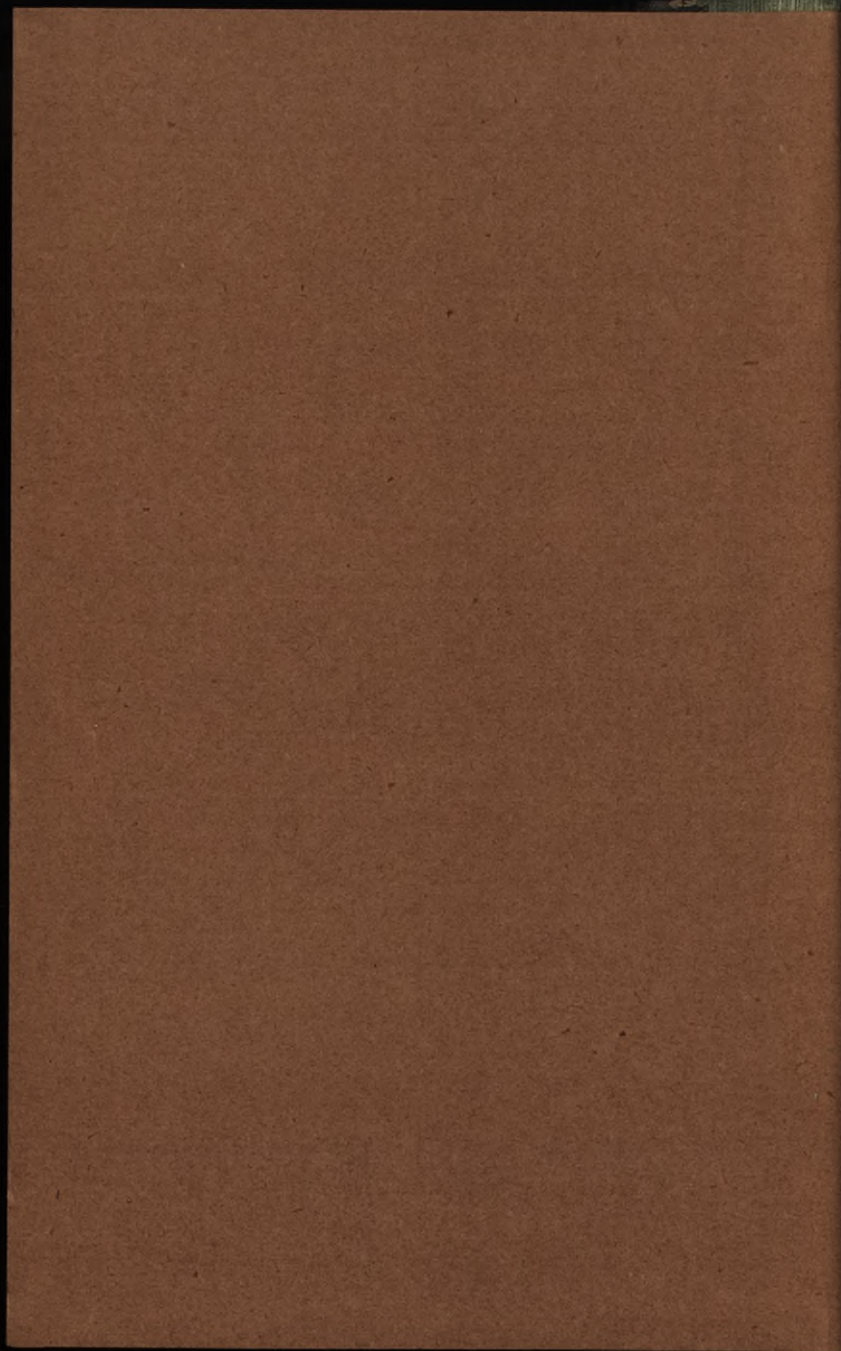
UPPSALA
UNIVERSITET

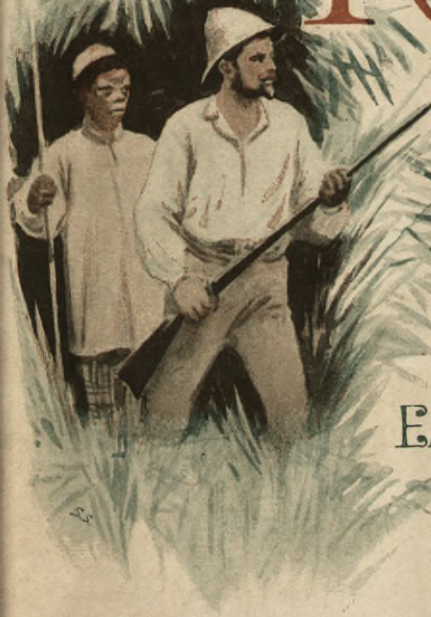
Litt.
Sv.

MR FOSTER I KONGO

ÄFVENTYRSROMAN

af

EMIL FORSSELL.

MR. FOSTER J. KOWAL

MR FOSTER I KONGO

ÄFVENTYRSROMAN

SVENSKT ORIGINAL

AF

EMIL FORSELL.

(TOMMI).

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

*Förf. förbehåller sig rätt till öfversättningar på
främmande språk.*

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1898.

1.

En lektion i fäktning.

»**M**assa!»

Intet svar.

Negern lutade sig ännu en gång framåt och upprepade med halfhög röst:

»Massa! Massa!»

»Nå, hvad tusan står nu på?» svarade till sist mr Foster med en gäspning och utan att öppna ögonen.

»Massa! En ångare!»

»Det var minsann ej för tidigt,» mumlade Antonius' husbonde, i det han sträckte på sina långa ben och gjorde ett svagt försök att gnugga sömnen ur ögonen.

»Hvad är det för skrik och oljud därborta åt hotellet till?»

»Å, det är bara massa Vandenbrook som tittar efter gossarna, som göra ren rummen. Massa Vandenbrook väntar tolf hvita ladies med

ångaren. Alla råttbon bort, spindlar bort, ödlor bort, ja, massas rum blir också fint.»

»Det gläder mig. Gif mig kikarn! Ah — det är en fransman! Nå, då kan man åtminstone få se några andra ansikten än Vandenbrooks trinda och ditt svarta, min kära Antonius. Jag vet, du påstår, att det rinner kungligt blod i dina ådror, och du må äfven inbilla mig, att mången svart skönhet har blifvit olycklig för din skull, men icke förty föredrager jag de tolf damernas sällskap framför ditt.»

Antonius suckade, rullade med sina mörka ögon och frågade, om båten skulle göras i ordning, ifall massa önskade gå ombord på ångaren, då den hade kastat ankar.

En halftimme därefter syntes mr Foster ikädd en ny hvit flanellkostym med långa steg styra kosan mot en liten brygga, där hans båt väntade honom bemannad med åtta halfnakna muskulösa negrer förutom Antonius stående i aktern med en lång åra, som användes såsom roder. Antonius bar sin röda fez på sned, den hvita rocken var egentligen för stor för honom, såväl som de storrutiga byxorna, hvilka sannolikt i forna tider tillhört hans herre.

Om mr Foster syntes hafva brådt, så hade en liten munk, som kom springande efter honom, det ännu mer.

»Ni lofvar mig då, mr Foster, att taga oss alla i land?» frågade den lille munken med en klar, välljudande röst.

»Ja, med nöje! Men hvad skola då dessa damen göra här i Banana? Skola de komma

hit för att dö? Tycker ni icke, min kära Père Huberland, att det är bra orätt att låta dessa damer komma hit ut till Kongo, där endast sjukdom, försakelse och död vänta dem?»

»Döden väntar oss öfverallt,» återtog Père Huberland, »försakelse är ett påbud i vår orden, och hvad äro kroppens sjukdomar emot själens? Emellertid har jag beslutat, att systrarna skola stanna en månad först här i Banana för att om möjligt något så när vänja sig vid klimatet, sedan skola de ut till de olika stationerna att kämpa för vår kyrka och den heliga jungfruns sak.»

Under detta samtal hade mr Foster artigt sträckt ut sin hand för att hjälpa Père Huberland i båten, men denne hade lika artigt afböjt det erbjudna stödet och med ett hopp, som öfvertygade mr Foster, att munken ej låtit sina muskler styfna i kyrkans tjänst, placerade han sig i midten af båten. Efter en halftimmes rodd stego de båda hvita männen uppför fallreps-trappan på den stora ångaren och hälsades af kaptenen med stor hjärtlighet.

»Jag hoppas, mr Foster, att ni nu följer med mig tillbaka till Europa,» sade den vänlige kaptenen, sedan han fört sin gäst ned i salongen och tillsagt stewarten hämta en flaska Roeder.

»Nej, ännu är ej min tid ute, herr kapten, och guvernören lär nog ej släppa mig förr. För öfrigt, hvad skall jag göra där hemma i Europa? Jag har intet hem och ingen, som längtar efter mig. Här har jag åtminstone en trogen själ, min vapendragare, min skugga och min högra hand, Antonius, som skulle gå genom eld och

lågor för mig, om jag fordrade det. Lifvet i Europa är för lugnt och enformigt i mitt tycke. Här är jag kung öfver mina negrer, där hemma är jag ingen kung. Där är jag en slaf under etiketten, här gör jag som jag vill, blott jag ej mördar eller stjal. Och jakten, kapten, en jakt förenad med faror, det är ett nöje; att skjuta några arma harar där hemma kan vara ett nöje för pojkar, men ej för män, kapten! Så långt ögat kan se, finner ni en evigt grönskande urskog med en riklig flora och en riklig fauna. Det är nog sant, att febern lurar där, men hvarför skulle jag ej lika gärna dö ung som gammal?»

»Jag skall be syster Juliette omvända er,» sade kaptenen skrattande, i det han höjde sitt glas och drack sin gäst till.

»Hvem är syster Juliette?»

»Den vackraste af alla tolf systrarna, och den vackraste varelse jag någonsin sett komma från Belgien. Med sådana ögon, som hon har, blir det nog ingen konst, att omvända negerhöfdingarna till kristendomen och till förnuft, i den händelse hon vill göra sig den mödan, hvilket jag hoppas. Om tre månader kommer jag tillbaka, vi få höra då, om det är samma ljud i skällan.»

Kaptenen reste sig klappade mr Foster vänligt på axeln och återtog:

»Kom, låt oss gå upp på däck och taga sällskapet i skärskådande.»

Emellertid hade Père Huberland ej varit overksam. Sedan han utbytt hälsningar med de tolf systrarna, hade han genast fört ned sex af

dem i båten och begifvit sig i väg, i det han förklarade, att båten genast skulle sändas tillbaka, då den långa främmande herrn skulle taga hand om de öfriga systrarna och föra dem till hotellet. Då kaptenen och mr Foster kommo upp på däck, syntes Antonius på återväg till ångaren.

Kaptenen presenterade mr Foster för damerna, hvilka voro iklädda hvita hufvor, som gingo långt framåt, nästan helt och hållet döljande panna och ögon. Damerna voro synbarligen mycket blyga, och mr Foster hviskade till kaptenen:

»Mina svarta hustrur äro bra mycket trefligare.»

Kaptenen log, liksom om han tviflade, och hviskade tillbaka:

»Om tre månader har ni icke en enda svart hustru mer.»

Sedan Antonius återkommit, tog kaptenen med sitt behagliga och öppna sjömannasätt afsked af systrarna, under det att han var mr Foster behjälplig att placera dem i båten, hvar efter Antonius åter gaf sig i väg med sin nya last.

Mr Foster förde nästan ensam konversationen. Han fick blott blyga och korta svar.

»Jag undrar just, om den af kaptenen så beprisade skönheten befinner sig bland dessa sex, eller är hon redan i land?» tänkte mr Foster för sig själf.

Ur denna ovisshet blef han dock ej tagen förr än vid bryggan, då han hjälpte den sista af systrarna ur båten. När han fattade hennes hand, kom hon att vända sitt ansikte emot honom, och hvad mr Foster då såg, syntes göra ett starkt intryck på honom, ty han mumlade något om att den franske kaptenen ej var så helt och hållet utan skönhetssinne.

Framkomna till hotellet mottogos de resande af Père Huberland, som meddelade dem, att lunchen var färdig. Äfven mr Foster inbjöds. Syst-rarna rörde knappast maten och drogo sig snart tillbaka till sina rum, lämnande Père Huberland på tu man hand med mr Foster.

»Jag tror ni dricker vin, Père Huberland,» började mr Foster.

»Jag ser intet orätt i att dricka,» svarade munken, »då man ej öfverlastar sig. Jag dricker dock ej, då systrarna se det, af den orsaken, att de ej äro så fördomsfria som jag. Ett glas champagne, anser jag, är mycket bra i detta klimat.»

»Är ni lika fördomsfri i frågan om giftermål med de svarta skönhheterna?»

»Min herre, jag håller strängt på våra förordningar, och jag är redo att med egen hand bestraffa den, som vågar förbryta sig emot dem, vara hvem det vara må. För öfrigt finnas ej här så många frestelser som i Europa. Blott de af oss, som äro starka i tron, önska fara så långt bort som hit till Kongo för att kämpa för vår sak, och ibland dessa starka hafva vi

utvalt de starkaste, så att vår lilla här består af idel kärntrupper. Men för att tala om något annat, så såg jag en gång, då jag passerade förbi edert rum, och Antonius lämnat dörren öppen, tvenne floretter på väggen. Om ni ej är för mycket besvärad af värmen, skulle jag gärna önska öfvertyga mig om huruvida jag glömt bort den skönaste af all sport.»

»Jag trodde, att man i kyrkans tjänst ej mer befattade sig med bruket af världsliga vapen, men om det verkligen skänker er ett nöje att få en lektion, så står jag till er tjänst. Antonius, spring efter de där järnkäpparna, som hänga på väggen!»

Snart stodo de båda herrarna iklädda endast skjorta och byxor färdiga att börja en fäktlektion. Mr Foster med sina långa armar och ben hade en fördel framför sin motståndare, emedan munken alltid måste föra mr Fosters vapen åt sidan för att kunna träffa hans kropp. Så snabba, så mjuka och så kattlika voro likväl munkens rörelser, att mr Foster var tvungen att använda hela sin skicklighet för att tillbakaslå munkens häftiga anfall.

»Är ni ej ännu trött?» frågade mr Foster, i det han parerade en stöt riktad mot hans breda bröst.

»Nej, ännu icke,» log Père Huberland gående tillbaka från sitt utfall och åter ställande sig *en garde*.

»Père Huberland, säg mig, har ni någonsin slagits på fullt allvar?»

»Ja, och äfven dödat min motståndare,»

svarade munken, och hans ögon fingo en besynnerlig hård glans.

»Huru bar ni er då åt?»

»På det här viset,» svarade Père Huberland och utan att parera mr Fosters stöt, böjde han sig ned, så att han kom rakt under sin motståndares vapen, därefter ett blixtsnabbt utfall, och mr Foster fick en sådan kraftig stöt, att han måste taga ett steg tillbaka för att ej falla omkull.

»För tusan, det där var en fint, som jag skall komma ihåg,» utropade mr Foster, förargad öfver att ha blifvit besegrad af en munk.

Efter ytterligare en stunds fäktning, hvarunder mr Foster lyckades tränga sin motståndare tillbaka i ett hörn af rummet och där gifva honom en stöt i utbyte, lade man ned floretterna.

Antonius, som med uppspärrade ögon och mun åsett den förmenta striden, syntes ej vara fullt tillfredsställd med utgången. Då han hjälpte sin husbonde på med rocken, passade han på att hviska:

»Järnkäppar icke vara till någon nytta, men 'hassagaj' vara bra.»

Mr Foster log, ty han visste, att Antonius, allt sedan hans rygg en gång tämligen omildt fått göra bekantskap med florettens flatsida för en begången förseelse, hade hyst en viss motvilja mot detta vapen, en motvilja, som ej blef mindre, sedan han gått miste om nöjet att få se Père Huberland få röna liknande behand-

ling, hvilket han så säkert litade på, då han sprang för att hämta vapnen.

Sedan Père Huberland på det förbindligaste tackat den unge mannen för hans besvär med damerna och för hans lektion i fäktning, skildes man åt.

2.

En afbruten badning.

»Du är helt enkelt tokig, Foster, låt flickan vara i fred.»

»Men det förargar mig i alla fall, att hon icke tar den minsta notis om mig. Väl fem gånger om dagen har jag gått förbi henne här utanför i korridoren och hälsat på henne alla gånger, men jag kan ändå icke förmå henne att en enda gång titta upp ifrån sin bönbok eller bibel eller hvad det nu är hon läser. En gång stannade jag framför henne och tog mig friheten att fråga, huru det stod till. Hon svarade visserligen, att hon mådde bra, men tillade genast, att hon trodde syster Marie behöfde henne, och klippte därvid af allt vidare samtal.

»Jag skall säga dig, Stöckel, att då jag var gymnasist, och jag ville, att en viss flicka skulle bli kär i mig, så blef hon det också efter några veckor, och på fem år har jag väl ej kunnat bli så ful, att kvinnorna rakt skola springa undan för mig.»

»Nå — hvad säger Père Huberland?» frågade åter mr Fosters gode vän, löjtnant Stöckel.

»Jo, han bjuder mig fortfarande då och då på middag, men då äro vi alltid på tu man hand. Det var blott den dagen damerna kommo, som jag fick sitta vid samma bord som de. Lyssna skall du få höra, huru de gå där ute i korridoren af och an och rabbla upp en massa böner.»

»Men ägaren till den rösten, som nu höres, är dock icke något fruntimmer,» invände löjtnant Stöckel.

»Nej, för tusan, det är Antonius, som pratar därute. Hvad kan han ha att säga?»

De båda vännerna smögo sig fram på två till dörren och fingo höra följande samtal:

»Massa ge mig alla kläder. Massa vara rik. Massa vara kung.»

»Hvar är din herre kung?» hördes en behaglig kvinnoröst fråga.

»Massa vara kung, då han går i skogarna och hafva många krigare och föra krig mot de svarta djäflar.»

»Huru kan du kalla dina landsmän så?» återtog en annan kvinnoröst.

»Massa kalla alla nigger svarta djäflar.»

»Svär din herre då?» frågade en tredje röst.

»Svåra, hvad är det?» frågade Antonius.

»Ack, den arme gossen vet ej ens af, att han syndar,» utropade flera på en gång.

»Antonius, du får ej kalla dina bröder för djäflar!»

»Jag icke vara deras bror. Jag vara son till M'Kanja, som vara bror till M'Mahanse, som vara kung i Kisanga, och jag vara massa Fosters 'boy' och icke svarta djäflars bror.»

»Det arma barnet har ingen aning om religion. Läser då aldrig din herre något med dig?»

»Nej, massa läsa för sig själf. Jag icke tycka om massa läsa. Jag tycka om massa tala till mig. Då massa vara sjuk, han läser en liten svart bok, men då massa vara frisk, han icke läser den boken.»

»Då han är sjuk, har han då ingen annan än dig att vaka hos sig och hjälpa sig?»

»Jo, Ancombu, Okoenno och Ambore.»

»Hvilka äro de?»

»De vara massas hustrur. Jag hör massa ropar. Jag tror massa vara arg,» utropade negergossen och försvann genom dörren n:o 1, där hans herre med af vrede blixtrande ögon vände honom.

»Nöt, ett sjufaldt nöt är du! Har jag icke sagt dig, att du skall tala med aktning om mig, om man skulle fråga dig. Hädanefter är du stum, och är du ej stum, så skär jag tungan af dig. Du ser nu, Stöckel, att den förbaskade pojken har förstört allt för mig. Hvad skall jag nu göra?»

»Tag din bössa och ströfva som förr i skogarna och lämna flickan i fred,» rådde honom hans vän.

Antonius syntes också vara bedröfvad. Han var ännu icke fullkomligt på det klara med hvori hans fel bestod, emedan han handlat i den bästa

afsikt att göra sin herre så stor så möjligt i systrarnas ögon, men det förstod han, att han måtte hafva begått en dumhet, då hans husbonde kunde blifva så rasande, och han var därför ifrig att söka utfundera något sätt, hvarigenom han kunde godtgöra det begångna felet och åter få sin herre glad.

Under några minuter rådde djup tystnad i rummet. Löjtnant Stöckel rullade en cigarrett. Mr Foster gick af och an med blicken fäst på golfvet, under det att Antonius stod kapprak vid dörren och stirrade med sina stora mörka ögon mot taket, liksom väntade han där finna den idé, som hans tröga hjärna förgäfves sökte framkläcka. Då hördes dörren till närgränsande rum n:o 2 öppnas, man förnam fraset af klädningar och följande med halfhög röst hållna samtal:

»Hvad kunde Antonius mena med hustrur? Tror du verkligen att mr Foster är gift med tre på samma gång? Är då månggiftet tillåtet här i Kongo?»

»Nej,» svarade en annan röst, »jag har icke hört något därom. Nog har Père Huberland sagt mig, att negerkungarna hafva många hustrur, men att en hvit man har det, kan jag aldrig tro.»

»Jag kan för öfrigt ej alls förstå,» återtog den första rösten, »huru en hvit man ens kan gifta sig med en svart kvinna, och mr Foster, som synes mig besitta bildning, huru skulle han kunna finna nöje i en vildinnas sällskap?»

»Kära syster Juliette, du vet ej, huru usla männen äro. Hvad bryr de sig om kärlek, det är blott sina syndiga lustar, de vilja tillfredsställa. Här finnes knappast någon moral, och därför älskar sådana äfventyrare som Foster att vistas här. Ingen, förutom de, som i likhet med oss strida för den heliga kyrkans sak, söker sig ett hem här i Kongo och trotsar dess dödande klimat, om han ej från sitt eget land blifvit utstött för begångna brott, eller söker han här en tillflyktsort undan den hämnande rättvisan, ty här finnas nog gömställen. Jag fruktar mer de hvita här än de svarta.»

»Du tror då, syster Marie, att mr Foster är en brottsling?»

»Jag säger icke, att han är det, men det är sannolikt.»

»O, heliga jungfru, hvilket brott har han kunnat begå?»

»Syster Juliette, du bryr din hjärna mer än sig bör med den unge svensken. Kom, låtom oss gå ut, det börjar bli svalare. Jag känner mig så manad att bedja i Guds fria natur.»

Under detta samtal hade Stöckel skrattat tyst för sig själf, under det mr Foster plötsligen stannat midt på golfvet och med rynkade ögonbryn åhört syster Maries allt utom smickrande åsikt om hans person.

»Hvad är det åt Antonius? Är han sjuk?» utropade plötsligen Stöckel.

Mycket riktigt syntes negern lida af mycket häftiga plågor att döma af det sätt, på hvilket han förvred sitt fula ansikte.

»Huru är det med dig?» frågade honom hans herre.

Intet svar.

Antonius fortfor blott att rulla med de stora ögonen och förvred sin mun så, att man hade svårt att afgöra, om det skulle vara ett leende eller ett uttryck af smärta.

»Svara mig då,» återtog hans husbonde nästan orolig.

»Men jag vara stum,» flåsade negerpojken.

»Nej, du kan tala, säg, är du sjuk?»

»Nej, massa, jag vara mycket bra, men jag ser, massa tycka bra om en af de hvita ladies. Massa gå till massa Père Huberland och köpa henne, och massa vara åter glad.»

»Idiot!»

Det tycktes vara Antonius' Tycho-Brahe-dag. Han trodde sig så säkert hafva funnit så väl orsaken som botemedlet till sin herres dåliga humör. Djupt nedslagen öppnade han dörren och försvann.

»Ursäkta mig, Stöckell! Jag måste tala med Vandebrook några ord. Böcker ligga där, och cigarretter har du här. Jag är tillbaka om ett ögonblick,» och ut sprang mr Foster, innan hans vän ens hunnit protestera emot att blifva lämnad ensam.

»Mr Vandebrook, ni sköter icke alls eder affär,» sade mr Foster, i det han trädde fram till sin värd, som satt på verandan och torkade svetten från sin panna med en stor röd näsduk.

»Ni behagar skämta, mr Foster. Sköter icke jag min affär? Min arm värker ännu af trötthet

efter allt prygel jag måste ge mina negerpojkar, för att de skola vara raska och påpassliga.»

»Ja, det tror jag nog, men det är ej rätta sättet att sköta sin affär.»

»Icke rätta sättet, huru vill ni då, mr Foster, jag skall bära mig åt?»

»Ni skall tillställa förlustelser, så att edra gäster trifvas här.»

»Förlustelser?» återtog den tjocka värdshusvärdin allt mer och mer förvånad. »Hvad för slags förlustelser kan man anordna här i Afrika?»

»Här är just platsen att kunna anställa förlustelser utan stora omkostnader. Hit kommo för några dagar sedan tolf unga damer direkt från Europa. Naturligtvis brinna de af längtan att se och lära känna det land, som kanske hädanefter skall blifva deras andra fosterland. Hvad är naturligare, än att ni anordnar en båt-färd till Kongoflodens delta. Jag är säker på, att man skall prisa eder omtanke och njuta af de härliga scenerier, som Kongofloden har att bjuda på.»

»Men jag har ingen båt tillräckligt stor för att kunna rymma alla, och ingen, som är fullt förtrogen med farvattnet,» invände mr Vandebrook.

»Mr Vandebrook,» återtog mr Foster mycket allvarligt, »om jag bortser från att ni låtit mig betala en franc mer om dagen än alla andra, och att ni under den månad, som jag bott hos er, ej låtit mitt rum få undergå en ordentlig rengöring förr än här om dagen, så har jag funnit eder vara mycket vänlig emot mig, därför er-

bjuder jag eder i gengäld att i min båt och mig själf såsom ciceron taga hand om sällskapet den dag, man önskar företaga en utflykt, men laga blott, att det sker snart, ty jag vet ej, huru länge jag kommer att stanna kvar, och när det behagar guvernören att kalla mig härifrån.»

»Mr Foster, ni är en värdig representant för eder nation, alltid tillmötesgående. Jag tackar eder uppriktigt för edert råd och mottager med tacksamhet eder erbjudna tjänst,» och mr Vandebrook gnuggade händerna af belåtenhet.

Därefter skyndade sig mr Foster tillbaka till sin vän, som han fann liggandetill hälften ut genom fönstret.

»Kom hit, så skall du få se något,» ropade löjtnant Stöckel.

»Jag ser intet märkvärdigt,» svarade mr Foster, sedan han stirrat en stund ut genom fönstret.

»På sanden, där långt borta på stranden.»

»Jag ser något hvitt, som rör sig. Hvad är det?»

»Det är de tolf nunnorna, som bada eller ämna bada. Jag såg dem gå dit ut.»

»Är du säker, att det är nunnorna? De må väl aldrig våga sig så långt ut, så att hajarna kunna få tag i dem. Stöckel, tror du, att man har varnat dem?»

»Om de visste, att det fanns hajar i närheten, så skulle ej någon af dem våga sticka sin tåspets i vattnet.»

»Vi måste låta varna dem,» utropade mr Foster plötsligen och tillade ifrigt:

»Hvar är Antonius? Antonius!»

Antonius kom instörtande.

»Hvilket rum är Père Huberlands?»

»N:o 10, massa!»

Ett ögonblick därefter knackade mr Foster häftigt på dörren till rummet n:o 10.

Intet svar.

I stället för att förnya sin knackning, öppnade mr Foster dörren och fann Père Huberland ligga utsträckt på golvet i djup sömn. Han begagnade ingenting under sig, ej ens en kudde under hufvudet, och öfver hans kropp kilade ödlor och råttor i broderlig endräkt.

»Père Huberland, Père Huberland,» ropade den unge mannen, i det han fattade munken i armen, »jag fruktar att någon olycka kan inträffa, om ni ej låter varna systrarna, jag tror, de ämna bada vid hafsstranden.»

»Bada vid hafsstranden,» utropade munken bestört, och ögonblickligen var han på fötter.

»O, heliga jungfru!»

Han störtade ut följd af de tvenne unge männen och Antonius.

Nedkomna till stranden sågo de, huru några hvita skepnader rörde sig af och an långt bort på sanden, men på vattnet längre ut syntes några svarta punkter. Det var tydligt, att några af systrarna voro simkunniga och därför vågat sig längre ut.

»Skynda, skynda,» skrek munken, »snart kan det vara för sent!»

Det uppstod en formlig kapplöpning, hvori mr Foster genast tog ledningen, tack vare sina

llånga ben. Antonius, som ej var besvärad af
sskodon följde sin husbonde i hack och häl, läm-
mande de tvenne öfriga allt mer och mer efter
ssig. Efter en stund tycktes äfven systrarna fått
ssyn på de springande männen, men missförstodo
ssderas afsikt, ty en del af dem ryckte skyndsamt
ss till sig några klädesplagg och skyndade sig längre
ss upp på stranden för att gömma sig bakom några
ss där stående buskar, under det att en del andra
ss sprungo ned i vattnet och kröpo ihop, så att
ss vattnet stod dem ända till hakan. Längre ut
ss iåt hafvet kunde mr Foster tydligen urskilja huf-
ssvudena af tvenne simmande. Förgäfves ansträng-
ss de han sina lungor med ropet »hajar», »hajar».

Man hörde honom ännu icke.

Under det han sprang, hade han kastat af
ss sig rocken, hans ögon voro blodsprängda och
ss hans näsborrar vidgade.

På en gång hördes ett genomträngande skri,
ss som upprepades af flera från land. Mr Foster
ss såg upp, ett af de båda hufvudena hade för-
ss svunnit. Ett ögonblick därefter stack en naken
ss arm upp ungefär på samma ställe, och vattnet
ss däromkring färgades rödt. Mr Foster sprang ej
ss längre, han formligen flög fram. En stund där-
ss efter syntes ett likblekt ansikte öfver vattenytan,
ss men blott för att genast åter försvinna. Den
ss andra af de båda simmande sam af alla krafter
ss under hjärtskärande rop på hjälp emot land,
ss och de, som legat hopkrupna invid stranden,
ss rusade, jagade af fasa och helt och hållet glöm-
ss mande, att knappa hundra steg ifrån dem befann
ss sig mr Foster, upp på strand och in bland

buskarna utan att ens gifva sig tid att medtaga ett enda klädesplagg.

Mr Foster hade framdragit en revolver, och nu störtade han ned i vattnet emot den enda af systrarna, som fanns kvar. Vattnet nådde honom till axlarna, då tvenne hvita, mjuka armar slog sig om hans hals, och en förtviflad människas röst skrek i hans öra:

»Rädda mig! Rädda mig!»

Det var sannerligen hög tid, ty blott omkring tio meter från de båda visade sig stjärtfenan af en väldig haj, som dock genast försvann, då mr Foster afsköt tvenne skott. En häftig hvirvel i vattnet öfvertygade honom, att hajen måtte hafva gjort en snabb rörelse, blifvit skrämmd eller sårad af skotten. Mr Foster kunde dock ej frigöra sig från den krampaktiga omfamningen, med hvilken den unga flickan höll honom fast. Hon hade tillslutit ögonen, ansiktet var likblekt, en blekhet, som ännu mer förhöjdes genom den ram af svart hår, som omgaf det. De hvita, nakna jungfruliga brösten höjdes och sänktes i hastig följd, och hela den lilla varelsen skakade liksom af frossbrytningar. Det var syster Juliette, som han höll i sina armar.

Emellertid hade äfven Père Huberland och löjtnant Stöckel hunnit fram, men det var dock för sent, man kunde icke göra något för den arma system, som blifvit hajarnas rof. Père Huberland aftog sin långa kappa, med hvilken Antonius vadade ut till sin husbonde och hjälpte honom att svepa den omkring syster Juliette, som låg afdånad i mr Fosters armar. Därefter

bar han henne varsamt i land, öfverlämnade henne i de andra systrarnas vård, hvarefter herrarna långsamt anträdde återvägen till hotellet.

»Detta var den första,» hviskade mr Foster, då han skildes från munken.

3.

Båtfärden.

En vecka hade förflutit, sedan syster Eugenie på det i föregående kapitel skildrade sätt blifvit hajarnas rof, och sorgen, som hennes hastiga slut och gräsliga öde uppväckt hos de öfverlevande systrarna, hade nu i någon mån hunnit lägga sig.

Mr Foster hade icke återsett syster Juliette. Den första natten hade hon legat i yrsel, men sedan blifvit lugnare, och nu på morgonen hade Père Huberland låtit underrätta mr Foster, att den unga nunnan var fullt återställd, på samma gång han tog sig friheten att fråga, om mr Vandbrook talat sanning, då han påstod, att mr Foster ej skulle hafva något emot att taga syst-rarna på en utflykt i båt upp till Kongoflodens deltaland.

Antonius hade i hast fått en massa order. Båten låg färdig. De åtta roddarna, som förr varit nästan nakna, voro nu iklädda hvita linne-byxor och röda fezer. Sällskapet kom nu ned

till bryggan. Père Huberland och löjtnant Stöckel gingo först, därefter kommo systrarna. Mr Foster och syster Juliette voro de sista.

Hon ville så gärna tacka honom, för att han räddat hennes lif, men hon visste knappast, huru hon skulle börja. Hon var så blyg. Man hade sagt henne, att han hade sett henne helt och hållet naken, då han svepte munkkappan om henne. Hon vågade icke se upp till honom, men hon kände, att hans blick var fäst på henne. Han anser mig vara bra otacksam, tänkte hon, men hon kunde ej förmå sig att börja samtalet.

»Är ni fullkomligt återställd nu?» sade till slut den unge mannen.

»Ja tack.»

Därefter uppstod en stunds tystnad.

»Jag har er att tacka för en sak, syster Juliette,» återtog han.

»För hvad har *ni* att tacka *mig*?» frågade hon och blickade hastigt upp till honom för att öfvertyga sig om att det ej endast var ironi af honom.

»Jag har att tacka för de böner, ni bedt för min obetydliga person.»

»Böner, mr Foster? Jag trodde ej att ni brukade lyssna.»

»Jag kan ej hjälpa, att väggarna i Banana hotell ej äro några klostermurar.»

Den unga nunnan kände, huru hon rodnade. Hade han kanske hört, huru ifrigt hon anropat Försynen att hafva förbarmande med honom och ej för hårdt straffa honom för hans begångna

brott? Om han ändå kunde låta bli att se på henne. Hon ångrade nästan, att hon låtit öfvertala sig att komma med på båtfärden. Hon borde undvika honom. Han var en dålig människa. En brottsling. Ja, kanske en mördare. Hon hade visserligen ej sett någon mördare i verkligheten, och han liknade ej alls de tvenne röfvere, som voro korsfästa på hvar sin sida om vår frälsare. Kanske han har förfalskat och därför måst fly hit ut till Kongo. En förfalskare har dock ofta en sämre karakter än en mördare. Mordet kan vara begånget i öfverilning, en förfalskning är vanligen öfverlagd.

Emellertid hade man framkommit till båten. En liten landgång lades ut, och snart voro alla ombord. Antonius fattade den långa styråran, båten lade ut från bryggan, och de åtta rodarna stämde upp sin sång, som ansågs af dem nästan oundviklig för att kunna hålla takten.

Löjtnant Stöckel, som talade franska nästan lika väl som sitt modersmål, danska, började beskrifva en expedition till det inre af Kongo. Han skildrade i lifliga ordalag sina strider mot infödingarna, hurusom, då han framkom till de fientliga negerbyarna, han fann dem öfvergifna, ty de svarte hade flytt in i de otillgängliga urskogarna vid ryktet om den hvite mannens ankomst, huru han lät nedbränna bambuhyddorna och nedhugga bananasträden. Den största ekonomiska skada, som man kan tillfoga negern, är att förstöra hans bananasträd, bananer utgöra nämligen den förnämsta beståndsdelen i infödingens föda. Huru de om natten sökte öfver-

rumpla hans soldater, de dödliga sår, som de förgiftade pilarna åstadkomma, med hvilken kraft och träffsäkerhet de slunga sina »hassagajer», samt det återtag han måste göra, ständigt utsatt för fientliga öfverfall. Huru han angreps af febern vid sin återkomst till Boma och blef skickad ned till Banana för att rekreera sig, och huru han där hade haft nöjet att göra mr Fosters bekantskap.

Löjtnant Stöckel hade berättat allt med en sådan värme, att hans åhörare hade följt hans skildring med spändt intresse och blott då och då afbrutit honom med en fråga för att få förklaring på något, som de ej fullständigt förstodo, ty allt var så olikt det, som händer i Europa.

Man hade nu kommit till en af de många små grenar, som Kongofloden gör, innan den faller ut i hafvet. Den var ej bredare än att man med årorna kunde från båda sidorna af båten nå land, och växtligheten var så stark, att blicken knappast kunde tränga ett par meter inåt land. Så resliga voro träden, så väldiga deras grenar, att de nådde hvarandra tvärs öfver flodarmen och bildade på detta vis ett tak, som helt och hållet skyddade våra resenärer från solens brännande strålar. Här och där fanns en stig rätt in i land; det var, upplyste mr Foster sällskapet, flodhästens promenadplats nattetid, då han gick upp på land för att beta.

Man hade nu passerat denna af naturen själf gräfdä kanal och kommit till ett ställe, där floden var betydligt bredare, men så lugnt rann

vattnet, att icke en krusning på dess yta för-
rådde, att det var på väg emot hafvet. Längre
bort syntes en udde, dit styrde Antonius. Han
hade nämligen fått order, att där skulle man in-
taga lunchen.

Mr Foster lutade sig fram emot syster Ma-
rie, som hade kaflat upp sin ena klädningsärm
och lekte med handen i vattnet, och sade med
halfhög röst:

»Då ni fått en sådan vacker arm, så bör ni
också vara rädd om den.»

Syster Marie drog genast tillbaka sin hand
och strök hastigt ned ärmen och frågade, i det
hon rodnade öfver mr Fosters i hennes tycke
ganska närgångna anmärkning:

»Det kan väl icke vara någon fara, att jag
skulle kunna förlora den här?»

»Jo, ganska farligt, och icke blott armen
utan äfven ett stycke till af er person.»

»Men det finns ej några hajar här. Det är
ju sötvatten.»

»Det är nog sant, men det finns krokodiler,
som jag anser nästan farligare. Mer än en har
jag sett dragas ned i djupet af dessa odjur,» till-
lade den unge mannen med en suck.

»Se så många gamla stockar, som floden
sköljt upp på stränderna,» anmärkte en annan af
systrarna.

»Det finnes lif i de där stockarna,» svarade
mr Foster.

»Menar ni, att det finnes insekter, som ha
sina bon i dem?» frågade en tredje syster.

»Ja, nog finnes det insekter där, men jag

menar, att jag kan få hela stocken att röra sig inom en sekund. Pass bara på!»

Mr Foster framtog en liten hvisselpipa och lät höra en skarp och gäll hvissling. Genast uppstod en rörelse på sanden. De förmenta stockarna försvunno på en gång i vattnet, och damerna utropade med en röst:

»Krokodiler! Det var krokodiler!»

Père Huberland, som länge suttit tyst, började nu sjunga med en vacker tenor en latinsk hymn, till hvilken nunnorna lyssnade med nedslagna blickar i from andakt.

Båten skrapade emot botten; man var framme vid udden. Roddarna hoppade i vattnet och buro en och en i sänder af sällskapet i land. Därefter uppslogs skyndsamt ett tak af tältväf, hvarunder Antonius utbredde en duk, och med en säkerhet och vana, som vittnade om stor öfning, hade han snart öppnat de medförda korgarna och framsatt deras innehåll, som var så rikligt, att det kunnat stilla hungern hos dubbla antalet personer.

»Så egendomligt att finna er, mr Foster, en son af höga norden, här nästan under ekvatorn,» började Père Huberland, sedan han hade gjort korstecknet och slagit sig ned framför anrättningarna.

»Ja, jag var tvungen,» svarade svensken.

»Du hör,» hviskade syster Marie till syster Juliette, »jag hade icke orätt, han var tvungen att fly.»

»Men ni återvänder väl snart till Sverige?» återtog munken.

»Ja, då min tid är ute,» blef svaret.

»Han har' blifvit förvisad på viss tid,» hviskade åter syster Marie i sin grannes öra.

»Ni har väl någon, som längtar efter eder i edert land?» envisades munken.

»Ingen, som jag vet.»

»Han är troligen en förlorad son,» anmärkte åter syster Marie.

»Stackars man,» suckade syster Juliette.

»Dock önskar ni väl, då ni en gång skall lämna detta lifvet, att få hvila i skötet af eder fosterjord?» frågade åter den andlige.

»Det är mig fullkomligt likgiltigt,» svarade mr Foster, som började tröttna på alla dessa frågor; »som jag sagt eder, har jag ingen, som skulle komma till min graf eller ens söka finna den.»

»Han har något, som han önskar dölja,» menade syster Marie, men syster Juliettes ögon fylldes af tårar.

»Kan ni förklara, mr Foster,» fortfor den lille munken, »hvarför man träffar svenskar nästan öfverallt, ehuru ni äro en sådan liten nation?»

»Det är vikingablodet, som gör sig gällande. Vårt land är fattigt, vi måste arbeta hårdt för att kunna förvärfva oss lefvebrödet. En del af oss söker därför lyckan i främmande länder. Den utmärkta undervisning, som kommer oss till del i våra folkskolor, gör, att vi i allmänhet besitta större kunskaper eller åtminstone äro mera mångsidiga än folk af andra nationer, och den lätthet och snabbhet, med hvilka vi uppsnappa och tala främmande språk, gör det lättare för oss att

finna anställningar, äfven är den svenska ärligheten väl känd.»

Syster Juliette kunde ej underlåta att se upp till mr Foster, då han nämnde ordet »ärlighet». Tänk, om han vore ärlig, och tänk, om han ej begått något brott. A, nej, det kunde ej vara möjligt, att syster Marie misstagit sig. Djävulen kunde stundom antaga det godas skepnad.

»Jag har dock honom att tacka för, att jag nu lefver,» mumlade hon för sig själf, »men jag vill icke vara skyldig honom något. Det måste återbetalas. Han har räddat min kropp, nåväl, tänk, om jag skulle rädda hans själ! Då är jag ej skyldig honom något, och på samma gång gör jag en Gudi behaglig gärning.»

»Antonius, det fattas en knif. Har du ej kunnat räkna,» utropade Antonius' husbonde.

Antonius försäkrade, att han medtagit det erforderliga antalet. Mr Foster rynkade ögonbrynen och såg på Antonius med en blick, liksom om han ämnat läsa i djupet af dennes hjärta, men negergossen uthärdade med lugn sin husbondes granskning.

Mr Foster gick emellertid ned till stranden, där roddarna sutto, och ropade med en stämma, som röjde vana att befalla och blifva åtlydd:

»Händerna upp!»

Därefter fick Antonius anställa kroppsvisitation. Det var en pinsam situation. Alla kände sig obehagligt berörda och ej minst de åtta negererna, som alla darrade under mr Fosters skarpa blick. Antonius hann dock ej afsluta undersökningarna, förr än en af negererna kastade sig på

knä för sin herre och framdrog den stulna knifven, i det han på det mest ömkliga vis tiggde om förlåtelse. Mr Foster höjde sin knutna hand, ögonen blefvo stora och hotande, och man såg, huru ådrorna svälldes på hans panna och hals.

»Icke nu,» ropade Père Huberland, »förskona oss ifrån att behöfva bevittna en bestraffning! Förstör ej nöjet af denna härliga dag!»

»Ser du icke djäfvulen i honom,» hviskade åter syster Marie i sin grannes öra.

Mr Foster sänkte sakta sin arm och gick tillbaka till sällskapet med ett lugn, som om intet hade passerat.

»Förlåt,» sade han, »att jag för ett ögonblick glömde, att det fanns damer i närheten, men jag har alltid för vana att genast bestraffa hvarje förseelse. Negern är ett stort barn, han måste ha stryk, för hvarje gång han visar sig olydig. Får han ej stryk, så tror han, att hans herre är svag, och respekten är borta. Då jag först kom ut till Afrika, försökte jag vinna mina tjänares tillgifvenhet med mildhet: Alla gamla afrikanare skrattade åt mig, och jag fann snart, att stryk är det enda som hjälper. Dock skall man slå med förstånd. Hårt bör man alltid slå, ty svider det ej, så kan man lika gärna låta bli, ty negern har äfven då förlorat respekten. Men man får ej skada honom, så att han får men däraf för framtiden, ett missgrepp som i synnerhet nykomlingar från Europa, hvilka önska visa sig duktiga, så ofta göra sig skyldiga till.»

Man hade nu slutat lunchen. Mr Foster

frågade, om man skulle fortsätta färden, men damerna funno den lilla udden så förtjusande vacker, att de föredrogo att stanna där, till dess det blefve tid att återvända till Banana. Herrarna tände sina cigarretter, och löjtnant Stöckel blef ombedd att åter berätta något af sina äfventyr.

»Nej, nu är det Fosters tur,» invände dansken, »ni kunna vara full öfvertygade, att han upplefvat mycket mer än jag.»

Mr Foster förklarade, att han visserligen hade haft några äfventyr, men han var en dålig berättare, för öfrigt var han ej så mäktig franska språket, som hans vän.

Löjtnant Stöckel såg sig då tvungen att börja igen, och han berättade om den tid, då han var befälhafvare på en liten station uppe i det Öfre Kongo. Han var den ende hvite där, och på åtta månader såg han ingen europé. Lifvet var rätt enformigt. Under de åtta månaderna kom det post blott två gånger. Hans förnämsta sysselsättning bestod i att ingå förbund med negerhöfdingar, och i de flesta fall skedde detta under storartade ceremonier. Han blef till och med så god vän med en höfding, att han blandade blod med honom. Detta tillgick på så sätt, att höfdingen helt lätt rispade sin arm, löjtnant Stöckel förfor på samma sätt med sin arm, därefter förde man de båda såren tillsammans. Allt skedde naturligtvis under de kringstående krigarnas sång och dans.

Under tiden hade Antonius uppställt de åtta roddarna på ett led på stranden. Hvarje neger hade i handen en lång käpp, som var

spetsig i ena ändan och af ett mycket hårdt träslag. Därefter satte de sig i marsch längs stranden, vid hvarje steg borrhande ned den spetsiga ändan af käppen i sanden och vid uppdragandet granskande den noga. Under en lång stund åsågo systrarna under tystnad Antonius' besynnerliga exercis, men till sist tog den kvinnliga nyfikenheten ut sin rätt, och de vände sig till mr Foster för att få en förklaring.

»Det är krokodilägg, de söka,» svarade denne, »om käppen vid uppdragandet befinnes fuktig, så har man med säkerhet funnit ett krokodilbo, ty man har då stött sönder ett ägg.»

Det började emellertid lida på tiden, och man måste bereda sig att bryta upp. Antonius blef kallad, resterna af måltiden lades tillbaka i korgarna, tälttaget nedtogs, roddarna buro åter sällskapet i båten, sedan de likväl först genom att slå med käpparna i vattnet öfvertygat sig om, att det ej fanns någon krokodil i närheten, och snart ljöd åter negrernas entoniga sång.

Solens sista strålar förgyllde det omgivande landskapet, och mörkret skulle snart inbryta. Öfvergången från dag till natt sker i de tropiska länderna på en gång, det gifves där inga långa skymningar såsom uppe i Norden. Det dröjde ej heller länge, förr än månen med sitt bleka ljus hade ersatt solen. Det låg en stämning af poesi öfver det hela. Roddarna hade upphört att sjunga, men i stället läto systrarna höra en härlig kör, som kom negrerna att för ett ögonblick upphöra med rodden.

Det var sena kvällen, innan man kom fram till den lilla bryggan vid Banana. Alla syntes belåtna med färden, i synnerhet Père Huberland, som så väl på sina egna som på damernas vägnar tackade mr Foster för hans artighet. Äfven syster Marie syntes vara litet vänligare stämd emot mr Foster, ty hon mottog med ett leende hans hand till stöd vid uppstigandet ur båten. Endast syster Juliette var missnöjd med sig själf, ty hon hade ännu ej kunnat förmå sig att tacka honom, för att han räddat henne ifrån hajarna. Innan de åtskildes, passade hon likväl på att fråga honom, om han ämnade bestraffa negern, som stulit knifven.

»Jag skulle handla orätt emot honom, om jag ej lät straffa honom,» svarade mr Foster allvarsamt.

»Jag anser dock, det är mer orätt att slå honom,» invände den unga systemen.

»Jag undrar just, om ej Jesus själf slog, då han förjagade de köpande och säljande ur templet, och han kunde väl ej göra något, som var orätt?»

»Hvad har *ni* reda på bibeln? Förlåt, jag menar, minns ni väl något ur den?»

Men syster Juliette var litet förlägen och öfvertygad, att hon sagt en riktig dumhet.

4.

En julhelg i Kongo.

Det som skildrats i föregående kapitel, hade inträffat i början af december månad, och julhelgen stod nu för dörren.

Syster Juliette hade ej såsom förr sökt undvika mr Foster, tvärtom, hon önskade nu ofta att få tala med honom. Hon brukade då ofta tala om människans plikter emot sig själf, andra och Försynen. Mr Foster satt då tyst och tycktes höra på, ehuru hans tankar blott föga följde med samtalet, men han aktade sig för att afbryta talarinnan, ty han kunde ej nog beundra hennes stora, mörka ögon, som fingo en sådan eld och en sådan värme, då hon talade om, hur skönt det var att vara Kristi tjänare.

Père Huberland hade frågat Foster, om han han ej ville deltaga i firandet af julaftonen, hvarpå den unge mannen hade svarat, att det skulle vara honom ett nöje. Han skulle då åter få tillfälle att beundra den unga nunnan.

Dagen före julaftonen inträffade likväl något,

som kom att helt och hållet förstöra det utlofvade nöjet. En liten flodångare hade anländt med post ifrån Boma, och däribland fanns ett bref till mr Foster ifrån guvernören med order att ofördröjligen begifva sig till Cicia, en plats längre upp vid floden, där uppsöka en portugisisk köpman vid namn Bettecora och af honom uppbära tio tusen francs.

»Om B. skulle neka att betala summan, så begär ett intyg, att ni varit där, men handla försiktigt, ty mannen är föga pålitlig,» slutade brefvet.

Det fanns intet annat val än att lyda order.

Mr Foster slog upp en karta öfver Kongo-floden och upptäckte snart Cicia. Det var ej så långt dit. Med starka roddare och en lätt båt kunde han vara där på två dygn, och för att komma tillbaka erfordrades kanske endast en dag, ty då hade man strömmen med sig. Hans egen båt var för stor och tung, dessutom kände hans roddare ej till vägen, ej heller Antonius. Denne fick därför befallning att genast söka skaffa en kanot samt tillräckligt antal roddare för densamma. Följande morgon var allt klart till afresa. Antonius hade lyckats anskaffa nio negrer ifrån kringliggande byar. Dessa hade åtagit sig att för en summa af tio francs ro hans herre till Cicia. Kanot hade de också. Allt hvad mr Foster medtog var en dubbelbössa och den outhärliga revolvern, tvenne burkar konserver och ett stycke bröd.

Antonius fick stanna hemma, det fanns ej rum för honom i kanoten. Negergossen var alls

ej nöjd med denna anordning. Han kände sig ej lycklig, då han måste skiljas från sin husbonde, men han vågade likväl icke protestera emot dennes uttryckliga befallning. Vid afresan passade han dock på att hviska till sin husbonde:

»Massa icke släppa niggers i land. Niggers springa bort.»

Det var en mer än vanligt varm dag. Den lilla kanoten sköt stark fart framdrifven af åtta par kraftiga armar. Man använde ej åror utan »paddlor» med hjärtformiga blad. Det är en egendomlighet med dessa paddlor, att man på deras form kan se, hvarifrån negern är. På slafkusten af de så kallade »crew-boys» begagnas en treflikad, på guldkusten en hjärtformig, men med spetsen athuggen, kommer man längre söder åt Lagos till, så finner man paddelbladet längre och smalare. I Kongo förekomma så väl hjärtformiga som äggformiga.

Den nionde negern hade ställt sig bakom mr Foster med en större paddel, med hvilken han styrde kanoten. Det var den så kallade »headman», förmannen, och denne kunde tala engelska, en engelska dock som en engelsman knappast skulle kunna förstå.

Negrerna hade uppstämt en sång, hvilkas ord mr Foster ej kunde tolka. Visserligen kunde han tala en del negerstammars språk, men icke detta. En tycktes sjunga orden, och de öfriga instämde i refrängen, sångaren improviserade, och då han tröttnat vidtog en annan. Rodden pågick hela dagen, blott då och då lade en af

karlarna för ett ögonblick upp sin paddel, drack några klunkar vatten, åt några bananer och fortsatte därefter rodden.

Mr Foster hade också intagit sin enkla middag, som bestod af litet kött och bröd, som nedsköljdes med vatten från floden.

Fram emot aftonen förklarade headmannen, att hans folk vore trött och önskade gå i land för att hvila.

»Men det är ju öfverenskommit, att ni skulle ro hela natten,» invände svensken.

»Folk trött. Icke kunna ro hela natten. Först hvila.»

Det var icke med den undergifva ton, som headmannen förr användt, han nu talade, det lät nästan som en befallning.

»Om ni nödvändigt skola hvila, så sätt i land där framme på sandbanken, som du ser sticka upp där borta, men det blir icke mer än en timme, kom ihåg det.»

»Sandbank icke vara bra,» invände åter negern.

»Hvarför duger icke sandbanken, den ligger midt i vägen, så att vi ej behöfva göra någon krok?»

»Vi gå i land,» blef negerns korta svar, och därvid gaf han kanoten en annan kurs.

På en gång stod det klart för mr Foster, hvilken negernas afsikt var. Han erinrade sig nu, huru som för en tid sedan en belgare hade naken och blödande kommit släpande sig fram till hotellet i Banana, huru han berättat, att han ämnat sig till en station uppåt floden, att hans

roddare föregifvet sig vara trötta och rott i land. Komna till stranden hade de tagit till fötter och lämnat den stackars mannen helt och hållet åt sitt öde, men på natten hade de återkommit med förstärkning, kastat sig öfver honom, plundrat honom på allt, som han hade med sig, de hade ej ens låtit honom behålla skjortan. Efter att i detta tillstånd irrat omkring i urskogen under sex dygn lifnärande sig med frukter, lyckades han till sist komma fram till Banana. Den första veckan låg han i yrsel och feber, han tillfrisknade visserligen från klimatfebern, men förståndets ljus var för alltid utsläckt.

Huru många andra hvita hafva ej spårlöst försvunnit. Det uppgafs alltid, att de fallit offer för krokodiler, leoparder och andra rofdjur. Någon tid därefter kunde man dock få se en eller annan neger dyka upp med en hatt eller rock alldeles liknande den, som den försvunne hvite mannen hade burit vid olyckstillfället. Några undersökningar blefvo dock aldrig företagna. Man nöjde sig med den förklaringen, att krokodiler icke tycka om hattar.

Mr Foster kom nu äfven ihåg Antonius' varning vid afresan. Han framdrog sin revolver och höll mynningen mot negerns hufvud.

»Gif hit paddeln!»

Headmannen lämnade den.

»Jag vill icke ha dig bakom mig. Gå förut! Jag styr själf.»

Karlen gick och satte sig i fören af kanoten ständigt följd af den obevekliga revolvermynningen. Därefter drog mr Foster bössan ur

fodralet, spände de båda hanarna och lade sedan geväret tvärs öfver sina knän. Med vänstra handen höll han paddeln, med hvilken han styrde, med den högra grep han om den spända revolvern.

»Hör på, headman,» sade han, »jag vet ej, om ditt folk kan förstå mig, och jag vill ogärna skjuta karlarna, utan att de förstå, hvarför jag gör det. Förklara därför på ditt språk för dem, hvad jag säger, men akta dig noga att säga något annat.»

Revolvern höjdes åter mot den förskräckte negern.

»Om någon talar, hviskar eller gör ett tecken,» fortsatte mr Foster, »så skjuter jag honom genast. Sjunga få ni ej, ty jag förstår icke er förbannade rotvälska. Skulle det falla eder in att göra en gemensam rusning emot mig, så säg dina kamrater, att de tvenne första skola icke hinna taga många steg, innan jag skall skicka dem till en annan värld. Har du förstått?»

Headmannen böjde på hufvudet till tecken, att han förstod och öfversatte Fosters ord för sina kamrater.

»Ni skola ro hela natten och hela morgondagen, till dess vi komma fram till Cicia,» fortfor den unge mannen, »två få alltid hvila, men de skola sitta med ryggarna vända mot de öfriga.»

Befallningen åtlyddes.

Det hade nu blifvit nästan mörkt. Kanoten ilade tyst framåt. Man hörde blott paddlornas regelbundna doppende i vattnet. Då och då

gaf mr Foster befallning om ombyte af de hvilande. Han ansträngde sina ögon för att iakttaga, att man ej gaf hvarandra något tecken.

Den tanken föll honom in, att negrerna möjligen genom att kasta sig alla på en gång åt ena sidan af kanoten skulle kunna kantra den och sedan öfvermanna honom i vattnet, men krokodilerna kanske afhölo dem därifrån.

Hans tankar flögo långt bort till nordnen, till det lilla hemmet uppe bland fjällen, där hans far och mor med otålighet väntade honom, då han fått sina julferier och skulle återvända hem ifrån skolan i staden. Han tänkte på, huru som hundarna brukade rusa ut, då de hörde bjällerklangen, och hur förtjusta de blefvo, hur de sökte hoppa upp i släden, då de kände igen hans röst. Far och mor klappade hans röda friska kinder, nu hopfallna och gula genom klimatfebrar. Far ville först alltid veta, hurudana betyg han fått, mor var mindre nogräknad, hon visste nog, att pojken arbetade, och in bars kaffet med färskt, hembakadt bröd. Hvad det skulle smaka att hafva litet af sådant bröd här nu! Ack, de båda gamla, de sofvo nu den eviga sömnen, och flera fot af hvit, ren snö hade nog lagt sig öfver deras graf. Hvad är klockan? Tio. Det är just den tiden, då julgransljusen brukade tändas. Lillsyster fick tända de nedersta, bror, som var så förskräckligt lång och hade så långa armar och ben, att han nästan kunde nå upp till toppen af granen utan stege, han skulle tända de öfversta ljusen. Lillsyster hade också gått bort för att aldrig mera åter-

komma, och han var nu ensam kvar. Men han hade ju fått en annan syster i syster Juliette.

»Jag undrar, om hon tänker något på mig,» suckade han.

Nu fingo tankarna en annan riktning. Älskade han Juliette? Det var ju rakt vansinnigt att göra det. Hennes själ var ju så uppfylld af Kristi kärlek, att han aldrig kunde hoppas, att hon skulle tänka på honom med andra känslor, än de man hyser för en kär vän eller bror. Hon hade dock på sista tiden synbarligen sökt hans sällskap. Ack, en syster söker många gånger en brors sällskap! Vore det dock ej bäst att undvika henne, hon kunde ju aldrig bli något för honom? Snart hade systrarna varit en månad i Kongo, och antagligen sänder Père Huberland dem ut till de olika missionsstationerna i början af nästa månad, och sedan skulle han troligen aldrig se henne mer. Icke se henne mera, upprepade han i tankarna, och han kunde ej kväfvä en djup suck, som banade sig väg öfver hans läppar.

På detta sätt gick timme efter timme. Moskitos hade stungit hans händer, och hans ansikte var svullet af deras bett, men han vågade likväl icke lägga ifrån sig vapnet för att befria sig ifrån dessa plågoandar. Fram emot morgonen blef det dock något bättre, de lämnade honom då i fred.

Juldagen hade inträdt varm och tryckande liksom de föregående dagarna. Mr Foster frågade headmannen om vägen, denne pekade ut den. Negerns anvisning stämde för öfrigt med hvad mr Foster tänkt sig, han kom ganska väl

ihåg kartan. Sent på aftonen såg han ljus på afstånd. Headmannen upplyste honom att det var Cicia.

Det blef stor uppståndelse på det portugisiska faktoriet, då kanoten landade. Själva chefen, signor Bettecora, kom ned till stranden för att se, hvad som var å färde. Mr Foster förklarade, att han kom på guvernörens vägnar, hvarpå de båda hvita männen skakade hand.

»Välkommen! Kom upp till faktoriet,» hälsade Bettecora.

»Kan jag först få låna två pålitliga 'crew-boys'?» frågade mr Foster.

»Mycket gärna,» blef det artiga svaret, »jag går nu upp och skall genast sända ned tvenne. Välkommen efter! Ni hittar ju vägen?»

Om några minuter kommo tvenne crew-boys och förklarade, att de voro sända af massa Bettencourt.

»Bind armarna på dessa,» kommenderade mr Foster, i det han pekade på sina roddare.

Befallningen blef genast utförd.

»Nu äro ni med edra lif ansvariga för dessa,» återtog svensken, »ni kunna gifva dem hur mycket vatten och huru många bananer som helst, men låta ni en enda af dem springa till skogs, så skjuter jag er på fläcken.»

Här är nödigt att upplysa, att mellan de s. k. crew-boys och infödingarna i Kongo råder ingen vänskap. De förstå ej hvarandras språk och hafva aldrig några gemensamma intressen, hvarför mr Foster var fullkomligt lugn, att hans befallning skulle åtlydas.

Signor Bettecora hade tillsagt om supé, och mottog mr Foster på det artigaste; denne, som var både hungrig och trött af färden, gjorde anrättningarna all möjlig heder.

»Ni kommer ifrån guvernören,» började portugisen.

»Nej, jag kommer ifrån Banana men på guvernörens vägnar, jag har nämligen här en fullmakt att af er lyfta tio tusen franc.»

Portugisen granskade med den största noggrannhet den fullmakt, som mr Foster räckte honom.

»Jag tänker icke betala dessa penningar,» sade signor Bettecora helt uppriktigt.

»Och af hvad orsak?»

»Därför att om några dagar kan ingen lag tvinga mig att göra det,» blef svaret.

»I sådant fall,» återtog mr Foster, »har jag endast att begära ett intyg af er, att jag besökt er, och att ni helt enkelt nekat att betala.»

»Jag vägrar absolut att gifva eder ett sådant intyg,» svarade Bettecora med ett leende.

»Då skall jag veta att skaffa mig ett af edert folk.»

»Det skall ni icke bry er om. Ni är min gäst, och jag vågar till och med påstå, att ni äfven skall bli min gäst under någon tid,» fortfor portugisen med samma artiga leende.

»Ni behagar skämta, signor Bettecora.»

»Nej, icke det ringaste! Hvad vill ni göra? Vid det här laget äro edra roddare antagligen i närmaste negerby och roa sig där. Jag behöfver blott låta höra den här hvisselpipan, och

min uppsattare kommer, som jag befäller att gå och skjuta ut er kanot i floden. Jag har ingen kanot eller båt att umbära, men min bostad står till edert förfogande.»

»Nu förbjuder jag er att röra den där hvisselpipan,» sade mr Foster, i det han reste sig ifrån bordet.

»Ni glömmar, att ni är ensam, mr Foster.»

»Det är just det, som jag icke glömmar och därför, om er hand af en händelse skulle komma i beröring med den omtalade hvisselpipan, så skall jag krossa denna hand med en kula från den här,» och mr Foster framdrog åter sin revolver.

»För öfrigt,» återtog den unge mannen, »känner jag mig ej fullt trygg i detta hus, jag föredrager, att avsluta underhandlingarna litet närmare min kanot. Var god och följ mig ut!«

Det låg något så olycksbådande i den unge mannens röst, att portugisen ej vågade sätta sig emot honom.

»Var god och gå före och visa vägen,» och han höjde åter vapnet kallblodigt emot sin värd.

Där ute var allt mörkt, men en fackla syntes på den plats, där man hade lämnat kanoten. Framkomna dit funno de de båda vaktkarlarna sysselsatta med att mata fångarna. Portugisen såg förvånad ut. Han hade ej tänkt det ringaste på, hvartill mr Foster hade använt hans crew-boys. För sent insåg han att han nu begått en dumhet och drifvit spelet för långt. Svensken vore nu varnad och skulle utan tvifvel vara på sin vakt.

»Se så, mr Foster, kom nu tillbaka, allt har varit ett skämt från min sida.»

»I så fall ett mycket dåligt skämt.»

»Gå nu med mig tillbaka, och jag är öfvertygad, att vi kunna rangera saken.»

»Vi kunna lika gärna rangera den på sanden.»

Portugisen syntes öfverlägga med sig själf en stund. Han kunde gå tillbaka till faktoriet och gifva sina negrer befallning att bemäktiga sig den hvite, men detta skulle nog ej ske utan blodsutgjutelse, och då kunde det lätt bli bekant för regeringen. Läte han däremot mannen fara utan penningar, ådrog han sig en process, som han ovillkorligen skulle förlora, på samma gång som han ohjälpligen skulle stöta sig med guvernören. Allt hade varit bra, om han vore i stånd att behålla den unge mannen en vecka, han var då fri från betalningsskyldigheten, då penningarna ej blifvit fordrade i laglig tid. Han beslöt sig till sist för att göra upp saken i godo.

Ett bord, penna, papper och en lykta efterskickades, och portugisen skref ut en anvisning på tio tusen francs.

Sedan mr Foster mottagit den och stoppat den på sig, frågade honom signor Bettecora:

»Nåväl, nu kan ni väl göra mig nöjet att komma upp till faktoriet och dricka en afskeds-skål?»

»Nu mindre än förr, min herre, jag gäller nu tio tusen francs mer än förr, och då är det rätt riskabelt att våga sig så långt bort som till eder bostad i edert sällskap, men om ni verk-

ligen önskar dricka ett glas med mig, så sänd efter, vi dricka här!»

Snart var champagnen öppnad. Mr Foster höjde sitt glas och utropade:

»En angenäm fortsättning på julen, signor Bettecoral!»

»Jag tackar!»

Därefter gaf mr Foster befallning, att hans roddare skulle lösas, skakade hand med portugisen, kanoten sköts ut, revolvern kom åter fram, och nu gjorde kanoten ännu starkare fart framdrifven af så väl strömmen som kraftiga armar.

På följande dags middag var han åter i Banana. Då kanoten körde upp på sanden, hoppade negrerna ur med en skyndsamhet, som om det gällde lifvet, och sprungo af alla krafter bort längs stranden.

Mr Foster ropade skrattande efter headmannen, om han ej skulle önska få sin betalning, men denne svarade ej, förr än han kommit utom skotthåll för den fruktade revolvern, då vände han sig om och ropade tillbaka, att massa skulle vara god och lägga penningarna på botten af kanoten, de skulle hämtas, så snart massa hade kommit på tillräckligt afstånd från båten, hvilket också skedde.

5.

Vänskapen brytes.

»**S**e här, är det två francs till missionskassan, syster Juliette,» sade mr Foster följande dag, då han fann syster Juliette på hotellets veranda och försjunken i djupa tankar.

»Ni har således på hela långa fyra dagar, som jag icke sett er, svurit endast två gånger, ni börjar bli bättre, förr svor ni två gånger på en dag.»

»Ni säger långa dagar, går tiden långsammare nu än förr?»

»Ack ja, jag har nu nästan blifvit van att se och tala vid er hvarje dag, så att de dagar, ni var bortrest, voro så ovanligt långa. Mr Foster, vill ni ej säga mig i förtroende, hvad illa ni gjort, för att ni är här i Kongo?»

»Ni är ju här i Kongo, och ni har väl icke kunnat göra något illa? Är det då så nödvändigt att begå något felsteg för att få nöjet att komma till Kongo?»

»Ni vill icke förstå mig. Säg — hvarför måste ni fly från Sverige?»

»Jag flydde ej. Jag kom hit af min egen fria vilja för att söka förvärfva mig mitt lefvebröd.»

»Ni har således icke förfalskat?»

»Nej!»

»Icke mördat?»

»Nej!»

»Ni är således ingen brottsling,» utropade den unga flickan utom sig af glädje.

»Ack, mr Foster,» fortsatte hon, »jag har då i mina tankar många gånger gjort er orätt. Men hvarför håller ni i min hand så länge?»

»Jag är tvungen att känna efter, om ni har fått klimatfebern.»

»Jaså, klimatfebern, tror ni då, att jag kommer att få den?»

»Alla hvita få den.»

»Har ni haft den?»

»Många gånger.»

»Hvem skötte er då?»

»Syster Juliette, vill ni ursäkt mig, men jag har icke sett löjtnant Stöckel på så länge,» och den unge mannen reste sig, emedan han började finna korsförhöret mindre angenämt.

»Men ni svarade ej på min fråga,» envisades den unga systemen, i det hon såg på mr Foster med de stora mörka men milda ögonen.

»Antonius och Okoenol!»

Mr Foster hade nu hunnit ned på nedersta steget af verandatrappan.

»Hvem är Okoenol?»

Mr Foster hade försvunnit bakom knuten af huset.

»Det är i alla fall något, som han söker följa,» tänkte syster Juliette, »men jag skall försöka taga reda på det. Att han icke är någon brottsling, anade jag, och han är på god väg att bli en bättre människa. Du heliga Guds moder beskydda honom!»

Mr Foster styrde sina steg emot hotellets kafé. Han var säker på att där träffa sin vän vid denna tid på dagen. Rummet var fullt af rök och pratande gäster. Man kunde höra alla möjliga språk, dock var franskan det öfvervägande. Där sutto engelsmän med sin whisky, fransmän och belgare med sin absinth, tyskar och holländare med öl. Längst in i ett hörn såg han sin vän Stöckel tillsammans med tvenne danska sjökaptener.

De vinkade åt honom.

»Hvar har ni varit?» ropade kapten Clausen, i det han skakade svenskens hand.

»Ni har väl firat julafton hos Okoeno,» skrattade kapten Jensen.

»Nej, Okoeno, stackars barn, hon blir allt glömd nu,» invände Stöckel.

Sällskapet var synbarligen i en feststämning.

»Så du pratar, Stöckel! Mr Foster kan aldrig glömma Okoeno,» ropade åter Clausen.

»Vet du då icke, att Foster skall bli jesuit,» frågade Stöckel och de tre danskarna skrattade åt skämtet.

»Han lämnar en francs till hednamissionen för hvarje svordom han tillåter sig, därför har han ej råd att dricka längre och se sina vänner,» fortfor Stöckel, »han har predikomöte tre gånger om dagen. Vid första mötet beder man för hedningarna, vid andra mötet beder man för oss hvita här i Kongo, men vid det tredje mötet beder man visst för hvarandra, åtminstone heter det så; om man gör något annat, kan jag ej så noga säga.»

Kaptenerna kastade sig tillbaka på sina stolar och skrattade så, att det gaf eko i rummet.

»Stöckel, sluta upp med det där pratet,» bad mr Foster, men löjtnanten hörde ej på det örat utan fortfor:

»Omvändelser ske på många olika sätt, men ingen har blifvit omvänd på ett sådant egendomligt vis som vår vän där. Somliga blifva omvända genom att åhöra predikningar, andra genom en kallelse, som påstås komma inifrån. Foster blef omvänd genom att se en missionsnärskas nakna kropp!»

Ett nytt högljudt skratt belönade talaren, men mr Foster bad:

»Hör upp, Stöckel, om du ej slutar, så går jag min väg.»

»Se där kommer antagligen underrättelse, att dina får äro samlade och vänta dig,» fortsatte dansken, i det han pekade på Antonius, som infunnit sig och nu lämnade en liten biljett till sin husbonde.

Mr Foster öppnade den och läste:

»Om kafét ej bjuder eder på stort nöje, så kom till mig.

Syster Juliette.»

»Tänker ni redan lämna oss?» ropade de danska kaptenerna.

»Ja, jag måste,» blef svaret.

»Låt honom gå,» skrek Stöckel, »han är som svenskarna i allmänhet med bibeln i den ena hand och flaskan i den andra!»

»Huru voro svenskarna, herre!»

Mr Foster hade nu flammats upp och var röd i ansiktet.

»Svenskarna äro ett pack!»

En örfil blef svaret.

Clausen och Jensen kastade sig emellan de båda stridande och man lyckades skilja dem åt. Mr Foster skyndade ut.

»Vi ses igen,» skrek Stöckel efter honom.

* * *

»Det var snällt af er att komma så snart, men hvad ni är varm och röd! Det måtte vara varmt att sitta på kafét,» började syster Juliette, då mr Foster kom och satte sig bredvid henne.

»Ja, där var tämligen varmt.»

»Ni tycker väl icke, att det är illa gjordt af mig att så där bedja eder komma till mig, men jag hörde af Antonius, att ni satt på kafét och kaféer äro syndiga ställen.»

»Så — ni utfrågar Antonius?»

»Ack nej, det var blott denna gång, om jag

skulle önska utfråga honom, så skulle jag fråga, hvem är Okoeno, men det har jag icke gjort. Jag föredrager, att ni själf säger mig det.»

»Okoeno är den person, som skötte mig, då jag låg sjuk i febern.»

»Det vet jag, det har ni ju redan sagt mig. Jag vill veta något mera.»

»Okoeno är en mulattska.»

»Hvar bor hon?»

»I Boma.»

»Boma, det är ju Kongos hufvudstad? Vet ni, att Père Huberland har bestämt, att syster Marie och jag skola få stanna i Boma.»

»Då kan jag kanske få återse er där?» frågade Foster.

»Kommer ni dit?»

»Jag bor där.»

»Ack, då skall ni komma ofta, mycket ofta upp till oss. Père Huberland har sagt oss, att vårt missionshus är stort och vackert och ligger uppe på en kulle, så att vi därifrån kunna se hela staden, hamnen och floden. Hvar bor ni? bor ni långt därifrån?»

Mr Foster tycktes tveka. Han visste tydligen ej, hvad han skulle svara, men efter ett ögonblicks dröjsmål inföll han hastigt:

»Jag kommer att bo på hotellet där.»

Syster Juliette var nöjd och lycklig och började snart tala om den förestående resan och huru hon längtade att få komma i verksamhet, och mr Foster måste åter öfvertyga sig om, att hon ännu ej fått klimatfebern. Föga anade de

båda, att det var den sista aftonen de sutto till sammans i Banana.

Följande morgon, innan ännu mr Foster var uppstigen, knackade det på dörren till hans rum, och utan vidare ceremonier stego de båda danska sjökaptenerna in.

»God morgon, god morgon, ursäkta, men vi komma på löjtnant Stöckels vägnar,» började Clausen.

»Ja, det är förbannadt tråkigt,» afbröt honom Jensen, »men det hjälper icke, han är så envis.»

»Ja, ni slog honom, så att alla sågo det,» återtog Clausen.

»Det är nu en känd sak i hela Banana, och Stöckel är dansk officer,» yttrade Jensen.

»Hvad är meningen med allt detta prat?» frågade mr Foster.

»Stöckel vill slåss med er,» svarade Clausen.

»På revolver,» tillade Jensen.

»Men hvarken i Danmark eller Sverige bruka vi duellera,» invände mr Foster.

»Det brukas dock här, och man måste taga seden dit man kommer,» påstod Jensen.

»Föredrager ni att offentligen bedja honom om ursäkt, så skola vi söka utverka detta?» frågade Clausen.

»Nej, det var hans fel, och vill han nödvändigt slåss, så må det ske. När och hvar?»

»Men ni måste uppgifva några sekundanter,» förklarade de båda kaptenerna.

»Skall ske, bara jag får tid att stiga upp ur sängen.»

De båda danskarna togo därefter afsked och gingo, sedan de upplyst mr Foster om, hvar dennes sekundanter kunde träffa dem.

Mr Foster ägde många vänner bland belgarna och fransmännen, och det dröjde ej länge, förr än allt var ordnad. Man skulle mötas klockan fem följande morgon. Hela dagen var svensken sysselsatt med att skriva bref, man kunde ju ej veta, hvad som kunde inträffa. Där skrefs ett långt bref till guvernören öfver Kongo, ett annat långt adresserat till Sverige, och slutligen ett tredje bref ej fullt så långt till syster Juliette. Därefter gick han till sängs, sedan han tillsagt Antonius, att han ville blifva väckt på slaget fyra.

»Antonius,» sade mr Foster, då negergossen hjälpte honom att kläda sig på morgonen, »här äro tre bref, de båda stora brefven lägger du på posten, om jag icke är hemma till klockan tolf. Det lilla brefvet skall du lämna till syster Juliette, om du får höra att jag är död.»

»Död,» skrek Antonius och spärrade upp ögon och mun i den största förvåning och förskräckelse.

»Det kan hända, att jag snart måste dö,» återtog den unge mannen sorgset, »men du skall icke sörja Antonius. Du skall få fara upp till Boma, där guvernören skall gifva dig en annan husbonde.»

»Jag går med massa nu,» vågade Antonius opponera sig.

»Lyd bara!»

Mr Foster försökte se ond ut.

Då mr Foster gick, smög sig Antonius efter och såg att ute på gården stodo tvenne herrar, som hjärtligt hälsade på hans husbonde, därefter togo alla vägen ned åt stranden. Antonius försjönk i djupa tankar. På sista tiden hade ej hans husbonde varit sig lik. Han jagade aldrig numera. Han kunde sitta långa stunder och stirra på en fläck. Ibland var han mild som en antilop, och på en gång utan ringaste anledning kunde han bli som ett rytande lejon. Att den lilla bleka syster Juliette hade begagnat någon trolldom mot honom, det var nog ganska troligt. Tänk om Okoeno visste det. Okoeno, det var en annan människa än den där lilla hvita lady. Okoeno kunde sjunga, så att hans herre skrattade. Och på jakten var Okoeno nästan lika modig som massa. Aldrig hade han sett Okoeno gråta liksom den hvita lady, då hon blef räddad från hajarna. Tänk, om hans husbonde skulle dö. »Då dödar allt Okoeno mig också, om hon får veta, att jag ej varit med honom till det sista.»

»Hvad gör du där så tidigt på morgonen,» hördes en röst fråga, som kom Antonius att spritta upp ur sina drömmar.

»God morgon, syster Juliette! Jag tänker på massa.»

»Du håller således bra mycket af din husbonde?»

»Ja, massa gifva mig fina kläder.»

»Hvad är det du håller i din hand?»

»Ett bref till syster Juliette.»

»Gif mig det då.»

»Nej, skall vänta och se, om massa vara död.»

»Hvad pratar du, Antonius? Gif hit mitt bref!»

Den unga flickan började darra utan att veta hvarför.

»Nej, jag lyda massa,» var negerns obevekliga svar.

»Ser du icke, i hvilken oro jag är? Låt mig få brefvet, då det tillhör mig.»

Antonius ruskade endast på hufvudet.

Alla kvinnor, de må nu vara missionärskor eller icke, hafva fått en stor gåfva i vida högre grad än männen, denna gåfva kallas list, och af detta hjälpmedel beslöt sig också syster Juliette att begagna sig för att erhålla det så ifrigt åtrådda brefvet.

»Hvad sade din husbonde, då han lämnade dig brefvet?»

»Gif lilla brefvet till syster Juliette, om du får höra jag vara död.»

»Är han då icke på sitt rum?»

Antonius ruskade åter på hufvudet.

»Din herre kan vara död nu, huru kan du begära, att han skall komma och säga dig det?»

Antonius blef eftertänksam.

»Huru länge sedan är det din herre gick bort?»

»En lång stund.»

»På en lång stund hinner man dö. Jag säger dig nu, att han är död.»

Den unga flickan hade så skrämt upp sig, att hon nästan trodde själf på det hon sade.

»Tror du, din herre säger, att han skall dö, om han ej ämnar göra det? Antonius, gif mig brevet! Du hör, att han är död.»

Antonius räckte långsamt och med en be-
dröfvad uppsyn syster Juliette brevet.

6.

Duellen.

Syster Juliette hade försvunnit på sitt rum för att där i ensamheten läsa brevet. Syster Marie, som delade samma rum med henne, satt där också och läste.

Brevet lydde:

»Älskade syster Juliette!

Då ni läser dessa rader finnes jag ej mera till. Det är därför jag vågar kalla eder 'älskade'. Det är icke med den kärlek, som ni känner till, och som ni talat om, som jag älskar er. Jag älskar er med en världslig, sinnlig, vansinnig kärlek. Jag vet, att det är ett brott. Haf förbarmande och döm mig ej för hårdt! Tänk då och då med mildhet på mig och bed för min själs ro! Eder

Gustaf Foster.»

Stora tårar droppade ned på brevet.

»Världslig, sinnlig,» hviskade hon för sig själf. Visste han då icke, att hon var Kristi

brud, huru kunde han våga att älska henne. O, arma, vilseförda själ!

Syster Juliette kastade sig ned på knä framför madonnabilden.

Det hördes en sakta knackning på dörren.

Det var Père Huberland, som bad att få komma in. Systrarna skulle genast göra sig i ordning. En ångare hade kommit från Boma och den skulle återvända om en timme. Père Huberland hade beslutat, att de båda systrarna skulle medfölja denna ångare.

»Jag kan icke resa,» påstod syster Juliette.

Père Huberland och syster Marie stirrade förvånade på den unga nunnan.

»Vågar jag bedja att få veta orsaken?» frågade Père Huberland med mild röst, och hans ögon märkte nu först de spår af tårar, som funnos i nunnans ansikte.

»Jag kan icke resa nu,» upprepade blott det stackars barnet.

»Mitt barn,» började munken, i det han hotande höjde fingret, och hans ögon fingo samma hårda uttryck, som då han visade mr Foster sin mästerstöt, »om du ej vill säga mig orsaken, hvarför du ej önskar resa, så skall jag göra det. Du har varit svag, du har låtit djäfvulen få makt med dig. Du när i hemlighet i ditt hjärta en brottslig kärlek till den olycksalige svensken. Den heliga jungfrun skall straffa dig. Nu befaller jag dig resa. Glöm honom, ty du skall aldrig återse honom. Kom ihåg det löfte, du afgifvit till Guds moder, och den ed du svurit

kyrkan. Brister du eden, så hvilar en förbannelse öfver dig.»

»Men han dör osalig,» vågade den unga flickan invända.

»Han har sig själf att skylla.»

Syster Marie gick fram och fattade deltagande syster Juliettes hand.

»Har jag ej varnat dig,» sade hon, »jag såg, att han skulle bringa ofärd. Hvarför följde du ej mitt råd?»

»Ack, ni känna honom ej, jag vet, att han ej är någon dålig människa. Han tillhör visserligen ej vår kyrka, men jag är säker på, att han skulle komma att göra det, blott jag ännu en tid finge tala med honom.»

»Nu slut med allt vidare resonneming,» återtog munken, »nu reser du. Om en timme går båten.»

Innan timmens slut voro också de båda systrarna på väg till Boma. Under tiden skola vi se till, huru duellen mellan de forna vännerna aflöpte.

Man hade funnit en lämplig plats på sanden ungefär en kilometer från Banana hotell. Sju personer voro på platsen, en läkare utgjorde den sjunde. Sekundanterna hade uppmätt tjugu steg och placerat de stridande med all möjlig rättvisa i afseende på sol och dager. Dessa hade aftagit rockarna och stodo i sina hvita linnebyxor och Stanleyhattar färdiga att sända hvarandra till evigheten. Hvad tänkte de männe på i detta ögonblick?

Stöckel hade aldrig hyst några uppriktigt

vänskapsfulla känslor för Foster. De voro båda i Kongostatens tjänst, men mr Foster hade haft lyckan att förvärfva sig guvernörens särskilda vänskap och blifvit använd af honom i flera viktiga diplomatiska uppdrag, hvilket gjorde, att mr Foster åtnjöt ett visst anseende. Vidare hade svensken en större förmåga att skaffa sig vänner, hvilket dansken afundades honom. Mr Foster var mycket häftig. Han ansåg, att löjtnant Stöckel burit sig i hög grad illa åt genom sitt sårande tal och i synnerhet otacksamt, ty Fosters börs hade alltid varit öppen för hans vän, som hade ganska dåliga finanser.

Den gamle läkaren, som påstod sig hafva varit med om minst ett tjugotal dueller, gjorde ett sista försök till en vänlig uppgörelse. Han talade med värme och känsla. Båda voro de söner af Norden. Båda voro de unga och starka och hade en lång framtid för sig. Fanns det då ej nog med faror här i Kongo genom strider mot infödingar och febrar, utan att de hvite männen måste vända vapnen mot hvarandra för att förgöra hvarandra? Och hvarför? För en öfverilad handling, för ett förfluet ord skulle en af dem bli en mördare.

Allt var förgäfvat. Saken hade gått för långt. Blod måste rinna.

»Äro ni färdiga då?» ropade en af sekundanterna och räknade till tre.

På ropet tre ljödo tvenne skott, men så tätt på hvarandra, att det nästan lät som ett enda.

De båda stridande stodo kvar, men den

högra armen på löjtnant Stöckel hängde slappt ned och skjortan var färgad af blod.

»Det är ingenting,» ropade han, »ett skott till,» men han snurrade därvid om och föll raklång på sanden med ansiktet nedåt.

Mr Foster hade blifvit blek, och han tryckte sina sekundanters framräckta händer.

»Är det farligt?» frågade han oroligt.

Man visste det ännu icke.

En hängmatta efterskickades, i hvilken den sårade bars till Banana. Sedan mr Foster tackat sina vänner samt tagit farväl af läkaren, som försäkrade honom, att det vore ingen fara för patientens lif att döma efter den undersökning han redan gjort, kulan fanns någonstädes under axelbladet och den skulle nog icke bli så svår att taga ut, så skyndade sig svensken hem. Inkommen på sitt rum träffade han Antonius, som stirrade till hälften förskräckt till hälften glad på sin husbonde utan att kunna få fram ett ord.

»Nå, Antonius, hur är det med dig? Känner du ej igen mig, eftersom du gapar så där?»

»Massal!»

»Har du fått solstyg, eller har du på annat vis mistat förståndet?»

»Massa icke vara död?»

»Du ser väl, att jag lefver, din åsna. Vill du äfven känna, att jag lefver?»

Mr Foster gjorde därvid en rörelse, liksom om han ämnat fatta en af floretterna.

»Antonius, säg genast till om frukost, jag är nästan döende af hunger!»

Detta blef en välkommen anledning för An-

tonius att aflägsna sig ur rummet, och han försvann med en skyndsamhet, som särdeles förvånade mr Foster. Det såg nästan ut, som om negern hade dåligt samvete.

Svenskens nästa göromål blef att förstöra de tvenne stora brefven, de voro öfverflödiga nu, men hvar var brefvet till syster Juliette? Antonius hade antagligen stoppat det på sig. Syster Juliette, hon sof nog ännu. Ack, om hon ändå icke voro nunna! Klostererna äro allt bra dumma inrättningar. Om han skulle rymma med henne? Hvart skulle han taga vägen? Till Sverige? Nej, det dugde ej, där skulle man först och främst söka dem. Amerika? Det är bättre! Skulle hon gå in därpå?

Antonius kom tillbaka.

»Hvar är brefvet till syster Juliette?»

»Jag lämna brefvet. Hvita lady säga, massa vara död,» skyndade sig negern att tillägga.

Mr Foster sprang upp.

»Har du lämnat brefvet!»

Antonius makade sig så nära dörren som möjligt. Hans herre började mäta golfvvet med långa steg.

Hvad skulle hon nu tänka om honom? Var det ej att göra sig löjlig i hennes ögon att tala om döden och lefva, frisk utan den minsta skräma? Han måste tala med henne för att förklara allt.

Det knackade.

»Stig in!»

Det var Père Huberland.

»Mr Foster vill ni vara af den godheten att sända ut eder neger ur rummet för ett ögonblick.

Jag har något att säga eder, som jag är öfvertygad, ni icke önskar, att andra skola höra,» började den andlige.

Antonius fick ett tecken att aflägsna sig.

»Ni har illa begagnat eder af den vänskap och det förtroende, jag gifvit eder,» återtog munken, »ni har försökt stjäla ett ungt, oskyldigt kvinnohjärta. Ni har därigenom icke allenast bedragit mig och henne utan hvad värre är, ni bestjäl den heliga kyrkan på hennes egendom, och detta sker ej ostraffadt, min herre. Jag tror mig en gång hafva nämnt till er, att jag är redo att med egen hand straffa öfverträdelse af den heliga kyrkans och vår ordens förordningar. Minns ni det, min herre? Om ni ej minns, så har jag nu upprepat det för eder. Kom ihåg, att samma hand, som gifver de heliga sakramenten, kan också gifva giftbägaren, ty tusen gånger hellre skall jag gifva henne döden, än en fläck skall smutsa hennes heder, och den heliga kyrkan därigenom lida smälek. Ni har därför hennes lif i edra händer. Har ni fullkomligt förstått mig? Sök ej att finna henne, ty då råkar hennes så väl som edert lif i fara, en fara vida större än alla andra, som finnas här i Kongo. Unge man, följ min varning, om ni ej vill framkalla olycka.»

Prästen lämnade rummet utan att gifva mr Foster tid att svara.

7.

Okoen.

Vi förflytta oss en månad fram i tiden och ifrån Banana till Boma, Kongos hufvudstad. Boma är ingalunda någon vacker plats och anses dessutom att vara mycket ohälsosam.

Vi ämna dock icke här gifva någon beskrifning öfver staden, ty så många sådana hafva redan blifvit gjorda i alla resebeskrifningar öfver Kongo, att vi anse detta öfverflödigt utan skynda oss i stället att återtaga tråden af vår berättelse, för hvilket ändamål vi uppsöka det katolska missionshuset, ett stort hvitmåladt hus på en höjd, och från hvars veranda man hade en härlig utsikt öfver en del af floden, nästan hela staden och hamnplatsen, den lifligaste delen af staden. Blott ett bösshåll ifrån missionshuset låg ett annat litet hvitmåladt hus med en veranda, som gick rundt om hela byggningen, som hvilade på sex grofva järnpelare. Alldeles i närheten och medels en trappa förbunden med huset fanns en stor trädgård med en massa färgrika och prakt-

fulla blommor och mera sällsynta frukter. Det hela såg så fridfullt ut, så rent, så väl ordnadt, så tyst men så hemlighetsfullt.

På missionshusets veranda sutto systrarna Marie och Juliette omgifna af en skara negerflickor, åt hvilka de gäfvo undervisning i sömnad, ett arbete, som tycktes falla de små svarta ungarna rätt angenämt, ty de små fingrarna gingo med en ofantlig snabbhet, allt under det lifligaste prat och skratt.

»Jag har haft bref från Père Huberland,» började syster Marie.

»Ack, skrifver han något om syster Desirée?»

»Ja, syster Desirée har dött i febern, han kunde ej hjälpa henne. Vi äro blott tio kvar nu. Jag undrar just, hvem vår Herre behagar kalla härnäst.»

»Säger han ej något om, huruvida han ämnar sig hit,» frågade syster Juliette.

»Nej, han skrifver, att han måste fara till Kisango för att där installera några af våra andra systrar.»

»Hvem bor där öfver i det lilla hvita huset? Jag ser aldrig någon människa gå ut eller in,» frågade syster Marie.

»Okoen! Det är Okoen!» skreko negerflickorna om hvarandra.

»Det namnet har jag hört en gång förr,» menade syster Marie.

»Det är hon, som skötte mr Foster,» tänkte Juliette.

»Hvarför är hon aldrig ute,» frågade åter syster Marie negerbarnen.

Dessa kunde likväl icke gifva någon tillfredsställande förklaring därpå.

»Kanske hon är sjuk,» undrade syster Juliette.

»Ja, kanske det, och har ingen, som ser om sig,» tillade syster Marie.

»Okoenos är mycket förnäm,» upplyste en af negerflickorna.

»Och mycket vacker,» tillade en annan.

»Och rik och mäktig,» sade en tredje.

Systrarna började blifva nyfikna.

»Det går icke an att så där lämna henne för sig själf,» sade syster Marie, »hon kan ju vara sjuk; vi måste göra oss underrättade.»

»Kunna vi icke gå öfver själfva i afton,» föreslog syster Juliette.

»Hvarför dröja så länge som tills i afton, då en människa lider,» menade syster Marie.

»Då gå vi genast!»

Fem minuter därefter gingo de båda systerarna öfver till det lilla hvitmålade huset med trädgården. Fönsterna åt solsidan voro stängda och fönsterluckorna tillskrufvade. Då de klevo upp för trappan, som förde till verandan, hviskade syster Juliette:

»Jag är nästan rädd!»

»Det är vår plikt att uppsöka de sjuka,» påstod den andra system, som brann af nyfikenhet att få veta något om grannen.

De hade hunnit fram till dörren, och syster Marie, som var modigare, knackade på. Det dröjde väl länge innan någon kom, hvarför nunnan stod i begrepp att förnya sin knackning,

då dörren ändtligen öppnades, och framför de förvånade systrarna stod en lång ståtlig kvinna. Hon kunde vara omkring tjugu eller tjugutvå år. Vid första ögonkastet skulle man nästan kunna tro, att hon tillhörde den rena kaukasiska rasen, men den mörka hyn skvallrade om negerblod. Det korpsvarta lockiga håret bar hon upplagdt på fransyskt vis, de stora bruna ögonen voro sanna speglar af hennes själsrörelser, de kunde se milda, trånande ut, men de kunde också sända ljungande blixtar; näsan var rak, munnen välformad och besatt med friska bländhvita tänder. Hon bar en hvit morgonrock, som klädde henne förträffligt, och de bara fötterna hade hon instuckna i ett par röda tofflor. Hon hälsade med en behaglig böjning med hufvudet, och framräckte den vänstra handen, i den andra höll hon en lång kikare. Hon syntes icke vara förvånad öfver besöket.

»Ah, ni äro de nya systrarna,» började hon på en flytande franska, »så vänligt att komma och se om mig. Stig in! Det är svalare härinne. Så bra ni ser ut!»

Hon log så vänligt emot syster Juliette, som ej kunde låta bli att rodna öfver den egendomliga och naiva komplimangen.

De båda systrarna blefvo införda i ett tämligen stort rum fullständigt möbleradt på europeiskt vis, med två fönster, som vette åt hamnen och staden till och nu stodo öppna.

»Sitt ned! Ni äro bestämdt törstiga. Säg, får det icke vara ett glas lemonad? Jag gör lemonaden själf. Min man tycker alltid mer om

den, som jag gör, än den, som finnes här att köpa på faktorierna. Meppo! Meppo!»

Meppo, en liten negergosse, kom springande in och mottog sin husmors befallning.

»Vi trodde nästan, att det var någon sjuk här,» började syster Marie, »eftersom fönsterna alltid voro stängda, och det är vår plikt att lindra nöden.»

»Jag är född här, och därför bekommer det dåliga klimatet mig icke mycket,» log åter mulattskan, »men jag har fönsterna stängda, därför att min man är borta. Själf föredrager jag att sitta i detta rum, ty härifrån kan jag se, då ångaren kommer, och med denna kikare kan jag också känna igen honom, så snart båten har lagt till vid kajen.»

»Skall icke detta föreställa mr Foster?» frågade syster Marie, i det hon pekade på en stor fotografi, som hängde på väggen.

»Ja, det är Foster, min man. Ni känner honom således?»

Syster Juliette hade blifvit blek som döden, under det att syster Marie brann af begär att få höra något mera.

»Ja, vi känna honom, men jag visste ej, att han var gift.»

»Ni hafva alldeles säkert sett honom i Banana? Är han icke ståtlig? Han är också god, ty allt hvad ni se i detta rum, har han gifvit mig. Gift! Ja, naturligtvis äro vi gifta. Det vill säga, icke har någon präst gifvit oss åt hvarandra, såsom man påstår, att det skall vara nödvändigt i Europa, för att ej mannen skall springa ifrån sin hustru. Vi behöfva icke detta här.»

»Men är icke mr Foster död,» vågade syster Juliette framhviska.

»Död? Foster död? Nej, jag väntar honom hvarje minut. Jag vet, att han skall komma med den ångare, som nu hitväntas.»

Okoeno förde kikaren till ögat.

»Ännu ingen rök. Hvarför tro ni, att han är död?» Hon såg forskande på syster Juliette.

»Jag hörde det, då jag var i Banana,» svarade denna.

»Har han skrivvit till er,» frågade syster Marie.

»Ack, hvad skulle det tjäna till att skriva till mig, som ej kan läsa,» svarade mulattskan skrattande, »men jag hörde på hotellet, att han för en månad sedan haft en duell i Banana, och därefter fått en månads arrest till straff, ty han hade svårt sårat sin motståndare. Kanske det är därför, ni tro, att han är död? Nej, min Foster låter icke döda sig,» tillade hon med en rörelse af stolthet.

Syster Juliette led synbarligen. Hon förde handen upp emot hjärtat, liksom hon ville hämma dess slag.

Meppo hade kommit in med lemonaden, som han bjöd de båda systrarna på en silfverbricka. Okoeno hade lutat sig tillbaka på sin stol och dragit upp klädningen ett stycke, så att man kunde se vadorna af tvenne välformade ben.

»Önska ni röka,» ropade hon plötsligen, »ack, det är ju sant, ni äro europeiska damer, och Foster säger, att de bruka icke röka. Jag har också slutat, därför att han ville det.»

Hon förde åter kikaren till sitt öga.

»Nu ser jag rök längst ned där floden kröker sig. Ah, där sticker ångaren fram. Om en timme är min Foster här,» och hon tillade tyst för sig själf: »Han död? Omöjligt!»

»Kom, låt oss gå,» bad syster Juliette, men syster Marie fann det allt för intressant.

»Vi hafva god tid ännu,» hviskade hon och i det hon vände sig till Okoeno, frågade hon:

»Finner ni icke tiden bra lång?»

»Då Foster är hemma, har jag mycket att göra, jag måste ju alltid följa honom på hans jakter, men då han är borta, finner jag det långsamt. Dock brukar jag fara öfver till en by, där min mors släktingar finnas, vi äro mycket mäktiga. Min morbror är där kung. Behöfver Foster krigare, så kan jag när som helst skaffa honom. Min morbror tycker bra om honom. Foster är hvarken engelsman, belgare eller tysk. Är det icke egendomligt? Han kommer ifrån ett land, som ligger långt borta. Det lär vara mycket kallt där, och regnet är hvitt och hårdt.»

Hon tyckte tydligen om att tala om mr Foster. Han sysselsatte helt och hållet hennes tankar.

»Men skall icke mr Foster fara hem till sitt land igen,» inföll syster Marie.

»Jo, han har sagt så, men han har lofvat att komma tillbaka. Han älskar mig. Han vill icke ha någon annan hustru. Jag vill ej heller, att han skall ha någon annan. Jag skulle döda henne. Se ni, nu lägger ångaren till. Där står

han på kommandobryggan bredvid kapten. Han skakar hand med kaptenen nu. Där är Antonius, som bär kappsäckarna i land. Att han icke vinkar,» tillade hon tyst för sig själf.

»Kom, låtom oss gå,» bad åter syster Juliette. Syster Marie och Okoeno sågo ut genom fönstret.

»Hvar tar då Antonius vägen med kappsäckarna? Han går upp till hotellet. Foster går efter. Kanske han måste gå upp till guvernören genast, men att han icke vinkar!»

»Kom, kom,» tiggde åter syster Juliette.

De båda nunnorna togo äntligen farväl af Okoeno, som bad dem snart komma tillbaka. Då de kommit ut, började syster Marie:

»Hade jag icke rätt, att mr Foster var en dålig människa? Jag såg djäfvulen i honom. Mitt stackars barn, huru nära hade du icke blifvit be-
dragen af honom.»

Syster Juliette svarade ej, men hon var blek som döden.

»Du trodde, att det var sanning, han talade, då han påstod, att han kommit hit för att förvärfva sig sitt lefvebröd. Nej, männen ljuga. Jag känner dem. Du trodde också, att du kunde omvända honom. Han bara hycklade en tro, som han aldrig hade. Jag hoppas, att du ej återser honom.»

»Nej, jag vill aldrig se honom mera,» sade den unga flickan beslutsamt, »ej heller Okoeno,» tillade hon efter en liten stund.

8.

»Stöt till!»

Sedan mr Foster fått sig ett rum på hotellet i Boma, blef hans första göra att uppvakta guvernören. Denne mottog sin gunstling tämligen kallt och gaf honom skarpa förebråelser med anledning af hans duell. Om något dylikt skulle inträffa ännu en gång, så skulle mr Foster icke slippa undan med ett så lindrigt straff som en månads arrest på sitt rum. Han engagerade icke folk, för att de skulle skjuta till måls på hvarandra, han behöfde hvarje person i sin tjänst. Hospitalen voro fulla af feberpatienter, och där fanns ej rum för sådana, som blifvit patienter genom att lättsinnigt blottställa sitt lif i lagstridiga företag. Mr Fosters vistelse i Boma skulle för öfrigt ej blifva långvarig. Han skulle vara beredd att endera dagen företaga en längre resa. Därmed var audiensen slut.

Mr Fosters nästa göromål var att gå upp till missionshuset, men där togs han icke emot. Man lät svara honom, att systrarna ej önskade,

att han skulle göra något vidare besök för framtiden. Därefter gick han tillbaka till hotellet, skref ett långt bref till syster Juliette, hvilket han skickade med Antonius.

Antonius kom tillbaka med brefvet obrutet.

»Det är det där olycksaliga brefvet i Banana, som är skulden till allt,» tänkte mr Foster. »Äfven är det möjligt, att Père Huberland har varit framme. Fördömde munk! Hvad skall jag göra? Jag älskar flickan ända till vansinne. Om jag blott finge ett tillfälle att rentvå mig i hennes ögon. Munken har nog utmålat mig vackert. Jag måste se och tala vid henne, innan guvernören sänder mig bort. Men på hvad sätt? Hon går väl ut någon gång? Antonius måste hålla vakt.»

Antonius fick sina förhållningsorder. Han skulle ligga gömd i närheten af missionshuset och genast underrätta sin husbonde, så snart syster Juliette ginge ut.

På detta sätt förflöt första dagen. Nästa dag blef lika resultatlös, men på den tredje dagen kom Antonius instörtande. Den hvita lady hade åtföljd af tvenne negerflickor gått öfver till en närliggande negerby, och nu blef det en språngmarsch efter. Man kom till byn, man gjorde några förfrågningar och erhöll den upplysningen, att den hvita lady var i en negerhydda, där en inföding låg sjuk. Mr Foster beslöt att vänta utanför. Minuterna voro som timmar. Slutligen kom hon ut. Hon stannade, då hon fick se honom och syntes ämna vända om in i negerhyddan, men mr Foster förekom

henne genom att ställa sig mellan dörren och henne.

»Syster Juliette, ni måste höra mig. Jag svär eder, att det skall bli sista gången, jag skall tilltala eder, blott ni nu gifver mig några minuter.»

Syster Juliette svarade ej, men började anträda hemfärden. Mr Foster följde efter.

»Ohörd skall man ingen döma,» fortfor han, »äfvén den simplaste brottsling får försvara sig.»

»Hvad är ni annat än en brottsling?» hördes hon säga.

»Ja, jag erkänner det, men det finns likväl mycket, som talar för mitt försvar. Att hederns fordringar i detta land äro sådana, att man måste duellera, är väl ej mitt fel? Jag kunde ju ej veta utgången, därför skref jag till er om min kärlek. Hade jag haft en aning om, att jag skulle osårad utgå ur striden, så skulle ingen dödlig veta, hur mycket jag älskade er. Ack, jag önskar nu, att det varit mig kulan träffat.»

Syster Juliette suckade.

»Är det då ett brott att älska? Bjuder oss icke Guds bud att älska? Andas icke hela naturen kärlek? Söker icke den ena fågeln den andra, böjer icke den ena blomman sitt hufvud mot den andra?»

Åter samma envisa tystnad.

»Ni hörde en annan till. Ni var Kristi brud. Det är däri mitt brott består, menar ni. Ja, jag var nog förmäten att våga älska Kristi

brud, men så blef jag också hårdt straffad därför.»

»Tala om kärlek till en och vara gift med en annan,» mumlade syster Juliette liksom för sig själf.

Mr Foster spratt till.

»Ni menar Okoeno? Jag är icke gift med henne.»

»Desto sämre!»

»Syster Juliette, jag skall ej plåga eder längre med min person. Ni behöfver ej söka undvika mig, emedan jag snart lämnar Boma, och vi skola troligen aldrig mera mötas. Världen är så stor. Om det något kan mildra den förkastelsedom, som ni utslungat öfver mig, så beder jag få upplysa, att jag aldrig heller skall återse Okoeno, och minnet af er, af er rena varelse, skall blifva mig ett skydd för vidare frestelser.»

Åter samma tystnad.

»Syster Juliette, vill ni någon gång bedja för en förtappad själ?»

Samma tystnad.

»Farväl, syster Juliette!»

Intet svar.

Mr Foster hade stannat. Syster Juliette fortsatte vägen ensam.

En timme därefter, då mr Foster kom upp på sitt rum, mötte honom en öfverraskning. Där satt nämligen Okoeno och väntade på honom.

»God dag, Foster. Du har låtit mig vänta

länge på dig. Hvarför har du ej kommit upp till mig? Kom och kyss mig!»

Mr Foster såg bedröfvad ut. Han gick och satte sig.

»Hör på Foster, icke har väl guvernören dessa tre dagar behöft dig så mycket, att du ej har kunnat komma till mig?»

»Nej, nej, men jag vill ej komma till dig längre.»

Okoeno rynkade ögonbrynen.

»Du har således upphört att älska mig?»

»Ja, Okoeno, jag kan ej hjälpa det, men vi måste skiljas åt.»

Okoenos ögon började skjuta blixtar. Ovädret var i antågande.

»Du har sett någon annan, som är vackrare, men dö skall hon, då jag får veta, hvem det är, och jag *skall* veta det. Hvar finns hon?»

»Seså, var nu lugn, Okoeno, du behöfver ej frukta, att jag skall gå till någon annan. Jag skall lämna Boma.»

»Du skall ej lämna Boma. Du ljuger! Jag har sett med kikaren, hur du har smugit dig omkring här, och hvarför har du så ofta sändt Antonius till missionshuset?»

Mr Foster började blifva rädd.

»Se så, lugna dig,» bad han åter, »du kan gärna låta bevaka mig, du skall ej finna mig hos någon annan.»

Men nu hade stormen brutit lös.

»Är hon skön den andra,» hväste hon, »säg Foster, är hon vackrare än jag? Se! Se! Se, säger jag dig, Foster, är hon vackrare?»

Okoeno hade slitit upp klädningen och stod framför mr Foster med blottade bröst. Mulattskan var verkligen skön i detta ögonblick. Stolt och högre stod hon framför den unge mannen. De mörka ögonen ljungade af vrede, de fasta, välformade nakna bröstet höjdes och sänktes med en ovanlig hastighet, och de båda händerna voro knutna. Mr Foster satt med sänkt hufvud, han liksom icke vågade se upp. Var han kanske rädd, att frestelsen skulle blifva honom för stark?

»Okoeno,» bad han, »om du verkligen håller af mig, så lämna mig.»

Okoeno hade ändrat taktik. Hennes blickar hade blifvit ömma. Hon såg ut som den svaga, undergifna och hjälplösa kvinnan, i det hon kastade sig på knä för den unge mannen.

»Foster, min Foster,» bad hon och hennes händer sökte hans, »vill du lämna din Oko, skall hon gå från hand till hand som en annan handelsvara? Låt henne fortfarande vara din slafvinna. Oko vill sjunga för dig som förr, och Oko vill kyssa dig till sömn.»

»För Guds skull sluta upp Okoeno,» bad åter svensken nästan utom sig af förtviflan.

Okoeno reste sig åter.

»Du stöter mig tillbaka!»

Hon hade åter blifvit vildinnan.

»Ser du, den här?»

Hon höll en liten dolk framför Foster.

»Jag kan mörda dig!»

Hon höjde upp den hand, hvarmed hon höll

dolken. Foster hade också rest sig, i det han lade armarna i kors öfver bröstet.

»Stöt till, Okoeno! Stöt till! Jag ber dig därom.»

Okoeno dröjde, men höll armen fortfarande upplyftad.

»Stöt till! Du gör mig en tjänst, Okoeno,» bad han med ifver.

»Nej, jag skall icke,» och hon sänkte långsamt armen, »men jag skall märka ditt ansikte med denna, så att din egen mor ej skall känna igen dig, om jag märker, att du är mig otrogen.»

Därefter rådde djup tystnad.

»Har du någonsin tänkt dig, Foster, att jag kan gifta om mig med någon annan?» frågade hon efter en stund.

»Du kan göra det. Jag ger dig frihet,» blef hans svar.

»Men det barn, som jag bär här, blir det hans eller blir det ditt?»

Hon såg skarpt på honom.

»Barnet blir ditt.»

»Men om det frågar efter sin far, hvad skall jag då svara?»

»Du skall svara, Okoeno, att dess far var den olyckligaste människa under solen.»

Okoeno började ordna sin dräkt, men det gick långsamt. Ögonen stodo nu fulla af tårar. Ovädret hade gått förbi, och det milda regnet börjat falla.

»Det känns alltid litet bättre, då jag kan gråta,» sade hon och log emot honom genom tårarna.

»Foster, nästa gång du får se den här dolken, då skall det bli din tur att gråta, men var då stark, Foster, stark, som du brukar vara, min Foster.»

Därefter böjde Okoeno stolt på hufvudet och lämnade rummet.

9.

På bal.

»Ah, ni kommer ändå till sist att följa med mig till Europa,» hälsade den artige franske kaptenen, då mr Foster, åtföljd af Antonius, som släpade på tvenne stora kappsäckar, gick ombord på hans ångare.

»Icke fullt så långt, kaptten, men får jag komma med till Libreville, så är jag tacksam.»

»Det är i alla fall bra,» svarade kaptenen och beställde fram den sedvanliga »Roederer», »vi hafva således en vecka på oss att vara tillsammans.»

»Behöfver ni verkligen så lång tid som en vecka för att gå till Libreville?»

»Ja, det åtgår en vecka, emedan jag måste besöka ett par andra platser under vägen. Men säg mig, hvar är den lilla vackra syster Juliette? Hvad verkan kunde hennes ögon åstadkomma?»

Mr Foster blef synbarligen förlägen.

»Hon finns, tror jag, i missionshuset där uppe på höjden,» svarade han och kände, hur han rodnade.

»Tror ni, säger ni. Ni umgås således icke?»

»Nej,» svarade mr Foster kort. Det var honom ett pinsamt ämne.

Kaptenen märkte det och började tala om något annat.

En timme därefter var ångaren färdig att lyfta ankare. Mr Foster hade följt kaptenen upp på kommandobryggan, där fattade han en kikare och riktade den upp emot missionshuset. Där stod hon ju, han kunde tydligen se henne på verandan. Därefter gaf han kikaren en annan riktning. Han såg Okoeno. Äfven hon hade i handen en kikare, med hvilken hon betraktade ångaren. Nu upptäckte hon också honom. Hon gjorde en rörelse och förde handen upp emot hjärtat.

Resan mellan Boma och Libreville, som tog en veckas tid, hade en välgörande verkan på mr Fosters sinne. Med den friska hafsbrisen kommo gladare tankar, och han såg ej längre lifvet så mörkt, som då han lämnade Boma. Antonius hade blifvit allas hjälp och allas favorit ombord. Uppassarna hjälpte han duka och diska, därigenom förvärfvade han sig själf några godbitar från bordet. Han borstade hvarje morgon de hvita passagerarnas skodon, därigenom förskaffade han sig en rätt vacker biinkomst. Så visste han också att själf uppskatta sina egen-skaper. Det föll honom aldrig in att öppna ett samtal med en annan neger.

»Undan, fördömda niggers,» brukade han ryta åt dem, då de stodo honom i vägen.

Libreville var klädd i festskrud. Det flag-

gades i hvarje hus, och hopar af högtidsklädda människor ströfvade omkring på vägarna. Det första mr Foster företog sig, sedan han kommit i land, var att göra guvernören öfver franska Kongo sin uppvaktning. Denne mottog honom mycket artig, och sedan han läst mr Fosters rekommendationsbref, räckte han honom handen och önskade honom välkommen.

»Ni kommer ju i förträfflig tid för att bevista min bal i afton,» sade han, »jag gifver nämligen i afton en bal för de förnämste tjänstemännen och afärsmännen här på platsen. Jag hoppas få nöjet att se eder där.»

Mr Foster bugade sig och tackade.

På aftonen, då vår svensk höll på att kläda sig till balen, knackade det på hans dörr och in trädde en äldre gråhårig neger ledande en negergosse, som kunde vara omkring fem eller sex år, och hvilkens hela klädsel inskränkte sig till en liten blankklädershatt och käpp.

»Ursäkta,» började den gamle negern på god engelska, »att jag besöker er, men jag har hört sägas, att ni är svensk, och därför tager jag mig friheten att fråga, om ni kan gifva denne gosse någon anställning, han är nämligen er landsman.»

»Skulle den där negerungen vara min landsman?» frågade mr Foster tviflande.

»Ja, han är son till en svensk, som bodde här för en tid sedan.»

»Men han ser dock ej ut som en mulatt, han är ju alldeles svart.»

»Ni kan öfvertyga er genom att betrakta hans hår.»

Det enda arf, gossen fått af sin far, var ett hår, som var spikrakt.

»Hvad heter du min gosse?» frågade mr Foster sin så kallade landsman.

»Adolf,» svarade denne.

»Ja, namnet klingar också svenskt, men jag kan verkligen ej göra något för dig, dock eftersom du hedrat mig med ett besök, så får jag lof att gifva dig en present.»

Antonius fick befallning att gå och köpa pojken en skjorta.

Adolf tog på sig skjortan tydligen med stor förtjusning. Det var antagligen hans enda plagg förutom hatten och käppen. Han gick sedan ned till stranden, klef ned i vattnet till fotknö-larna och spatserade så af och an i tio minuter, i det han begagnade vattnet till spegel, så att han kunde beundra sig själf. Adolf syntes också besitta sparsamhetens dygd, ty efter att sålunda hafva granskat sin lilla person och sett, huru han tog sig ut i en skjorta, drog han den af sig, rullade försiktigt ihop den, stack den under armen och gick förnöjd därifrån.

Mr Foster hade att passera mellan tvenne led svarta soldater med brinnande facklor, för att komma fram till det hus, där balen ägde rum. Från själfva balsalen hördes ett ofantligt sorl af röster. Man pratade och skrattade om hvarandra. Herrarna voro iklädda svarta frackar och hvita byxor. Men hvilken massa damer! Det fanns visserligen ej något enda hvitt frun-

timmer, men ofantligt många mulattskor och negrinnor. Mr Foster iakttog genast, att de flesta mulattskorna buro klädningarna så djupt uringade, som anständigheten möjligen kunde tillåta, under det de flesta negrinnorna hade höghalsade klädningar med långa ärmar. Troligen voro de förra stolta öfver sin ljusa hudfärg och önskade visa den så mycket som möjligt för att förödmjuka sina svarta rivaler. Då en sådan dam inträdde, åtföljdes hon af fyra eller fem små negerflickor, som skulle passa upp henne, och ingen drottning kunde se stoltare ut än hon, då hon stödd på sin kavaljers arm fördes in i balsalen.

Dansen hade ännu icke börjat, då mr Foster genom trängseln sökte komma fram till guvernören.

»Se där är vår svensk,» ropade denne gladt, då han fick se mr Foster, »tillåt mig presentera,» och mr Foster blef föreställd för de kringstående herrarna. Han fäste sig särskildt vid monsieur Rouillet, hamnkaptenen, en ung man från Syd-Frankrike.

Orkestern, som bestod af en sextett, stämde nu upp. Herrarna gingo ut och utbytte sina frackar mot hvita rockar, dessa voro lättare och svalare att dansa i. Mr Foster fann en plats, där han satte sig för att åse dansen, och där han snart blef uppsökt af monsieur Rouillet, som tog plats bredvid honom.

»Det där är tyske konsuln, Hannemann,» började Rouillet, i det han visade på en stor tjock herre med röda vaxade mustascher, som

stodo ut som horn. Han dansade förbi med en nästan lika välfödd negerinna, som trots sin fetma sökte hålla jämna steg med honom.

»Där kommer Lacouture, notarius publicus,»
fortfor hamnkaptenen.

Mr Foster såg en liten herre med krokiga knän och böjd rygg komma stretande med en negerinna, som var minst ett par hufvuden högre än han.

»Du dansar så illa, lilla Lacouture,» hörde han damen säga, då paret dansade förbi.

»Vår Don Juan,» upplyste åter Rouillet.

»Den där gubben?» frågade mr Foster.

»Ja, han tror sig vara det. Han lär ha misslyckats hemma i Frankrike, men här har han en rasande tur. Han duellerar mycket gärna för att försvara de skönas heder och för ännu mindre anledningar, ty han är en rätt god skytt. Sista gången voro vi tvungna att lura gubben och ej lägga några kulor i pistolerna.»

»Men blef han då icke arg?»

»Han fick aldrig veta det. Det var en öfverenskommelse mellan sekundanterna.»

»Där är Jack, allas vår vän!»

Jack var en mörklagd, ståtlig ung man. Han dansade med en rätt vacker mulattska, som troget hade slagit sina armar om monsieur Jacks hals. Då paret dansade förbi, märkte mr Foster, att damen saknade strumpor.

»Den där herrn är en engelsman,» upplyste honom åter sydfransmannen, »han är chef för ett af de största handelshusen här.»

Engelsmannen var en liten blek herre, som

tydligt glömt sina danslektioner. Han hoppade för sig själf, hon hoppade för sig själf, och ingen af dem följde takten. Han var allvarlig, liksom om det gällt ett inköp af halfva Kongo, hon skrattade med en mun, som nådde på god väg upp till öronen, och hennes tjocka, svällande läppar framhviskade:

»Charlie, jag säger Charlie, jag tycker om det här!»

En ebenholtsfärgad skönhet kom nu fram till de båda männen och slog sig ned bredvid mr Foster, och sedan hon under några minuter oafvändt betraktat honom, utropade hon plötsligen:

»Hvad heter ni? Jag har ej sett er förr!»

»Mitt namn är Foster. Jag kom först hit i dag, men hvad heter ni?»

»Vet ni icke det?»

Hon såg förvånad på honom.

»Nej, jag har icke den äran att känna ert namn.»

Damen reste sig med värdighet, vände honom ryggen, och mr Foster insåg för sent, att han sårat hennes stolthet.

Valsen var öfver, och efter en kort paus spelade musiken upp en sprittande polka. Hade valsen varit löjlig att åse, så blef polkan än befängdare.

Först kom notarius publicus hvirflande med sin hjärtas dam, som han höll en half meter ifrån sig för att få rum för sina krokiga knän. Gubben gjorde ett vildt försök att dansa baklänges. Svårast var det att få damen att vända.

Han måste taga fotspjärn, då det till sist lyckades. Därefter kom engelsmannen, som ansåg, att polka var ungefär det samma som cancan.

»Kom,» sade den lilla sydfransmannen och tog mr Fosters arm, »låtom oss få något att dricka.»

Med stor möda banade de sig väg till ett angränsande rum, där man intog förfriskningar.

»Det går hyggligt till ännu,» menade fransmannen, »men efter klockan två, då guvernören har gått, då blir det nog muntrare.»

»Hvad är det för en herre, som du har med dig, käre Rouillet?» hördes en röst fråga bakom de båda herrarna.

»Soca!» utropade fransmannen i glad öfverraskning.

»Säg mig, hvad är det för en herre?» upprepade röstens ägarinna, en liten fint byggd negrinna med mycket pigga ögon och lifliga gester.

»Det är en främling, mr Foster ifrån Boma.»

»Foster, vill du icke komma och hälsa på mig i morgon?» frågade Soca, i det hon vände sig direkt till vår svensk.

»Jag vet ju ej, hvar ni bor,» invände denne.

Soca syntes bli förvånad, men inföll därefter:

»Gör ingenting, du kan komma med i min kanot.»

»Jag skall taga mr Foster med mig till dig i morgon,» sade monsieur Rouillet.

»Det är bra! Kom, skola vi dansa, Foster!»

Innan vår unge svensk hunnit sätta sig in i situationen, hade negrinnan fattat hans hand och till hälften dragit honom med sig in i salen.

Det var åter vals, som dansades. Mr Foster slog sin arm om hennes smärta midja. Hon tryckte sig tätt intill honom, och de började valsa. Hon dansade lätt och behagligt.

»Bravo, Soca!» ropade guvernören, då de dansade förbi honom.

»Du dansar bra. Jag tycker om dig,» hviskade mr Fosters dam, »jag kommer att dansa alla danser med dig.»

Sedan valsen var slut, förde han sin dam tillbaka till hamnkaptenen, som också komplimenterade dem. Mr Foster förklarade därpå för henne, att han icke gärna dansade och bad att få slippa de öfriga danserna, det började blifva sent, och han önskade gå hem.

»Alla afundas dig att få dansa med mig,» invände hon.

Han förklarade, att han ej vågade skaffa sig fiender genom att dansa för ofta med henne. Denna förklaring tycktes tillfredsställa henne.

Därefter skakade han hand med den artige fransmannen och ämnade gå, då denne hviskade till honom:

»Skola vi icke mötas i morgon och fara till Soca? Hon är ett framstående fruntimmer i flera hänseenden, och om ni är jägare, så skall ni finna det ännu mera intressant!»

Mr Foster tackade och lofvade komma.

Han kom åter ut i salen, där stämningen nått sin höjdpunkt, ty man kunde knappast höra musiken längre för skratt och sorl. Guvernören hade antagligen gått. I en vrå satt den mörka vackra monsieur Jack, en herre som hade varit

mycket och gärna sedd i den parisiska societetens salonger, innehafvare af flera ordnar och som, efter hvad man påstod, hade en lysande framtid för sig. Nu i brist på bättre föremål gjorde han en mulattska sin kur och detta med framgång att döma af de smäktande ögonkast, med hvilka hon tätt som oftast uppmuntrade honom.

På verandan stod Antonius med andra svarta betjänter, som väntade på sina herrar. Han hade samlat en ring af åhörare omkring sig och syntes hålla ett slags föredrag, som framkallade höga utrop af förvåning och beundran bland åhörarna. Ämnet rörde sig kring, huru mäktig och rik hans husbonde var, ty han slutade sitt tal i ungefär följande ordalag:

»Se på mig! Är det någon af er, som vara så fint klädd som jag?» — talaren pekade därvid på sina storrutiga byxor. »Då jag vara fin, massa hafva mycket penningar. I Boma — Ni icke veta hvad Boma är. Ni vara dumma niggers. I Boma hundra, hundra, hundra soldater kyssa jorden för massa. Hundra, hundra, hundra kvinnor vara hans hustrur. Se på mig! Jag vara son till en bror till en kung. Jag icke följa massa, om ej massa vara kung. Se på mig!»

Nu kom mr Foster och Antonius tystnade, tände sin lykta, och kungasonen måste traska några meter framför sin herre för att lysa denne hem.

Då mr Foster hade klädt af sig och kastat sig på sin bädd, gingo dock hans tankar tillbaka till Boma, till missionshuset på höjden. Skulle hon aldrig kunna förlåta honom? Skulle han

kanske aldrig återse henne? Han visste, att hans vistelse i Libreville ej skulle blifva långvarig, ty det uppdrag, han fått af guvernören, var ej af sådan natur, att det kräfde någon längre tids vistelse därstädes, men han hade också vid afresan erhållit den upplysningen, att han skulle vara beredd att begifva sig ännu längre norrut. Vidare order skulle fås i Libreville.

10.

På Leopardjakt.

Följande morgon kom en biljett från hamnkaptenen, däri denne inbjöd vår svensk till frukost, på samma gång han bad honom ej glömma att taga sitt gevär med sig, ty man skulle efter måltiden ofördröjligen begifva sig till Soca.

»Nå, hvad tyckte ni om Soca?» frågade monsieur Rouillet sin gäst, då man slagit sig ned vid frukostbordet.

»Hon var såsom de flesta negrinnorna ganska naiv,» menade mr Foster.

»Hon är litet bortskämd, därför att alla tycka om henne. För två år sedan var hon min företrädares älskarinna. Han var alldeles kär upp öfver öronen i henne. Han lät bygga ett stort och prydligt bambuhus åt henne i hennes födelseby och möblera det helt och hållet i europeisk stil. Då han hemkallades för två år sedan, lämnade han henne i obetingad besittning af egendomen, och där residerar hon som en drottning. Alla invånarna i hennes by och äfven i kring-

liggande byar se upp till henne med den största vördnad och beundran och rådfråga henne i alla viktigare angelägenheter. Cheferna för affärs- husen kurtisera henne, för att hon skall sända sitt folk till deras faktorier vid uppköp och försäljningar, och äfven guvernören kurtiserar henne för det goda inflytande, hon utöfvar på sina undersåtar. Trots all denna uppmärksamhet, för hvilken hon är föremål, så förblir hon sin s. k. man trogen, och ingen kan våga skryta med att hafva haft något företräde framför någon annan i hennes gunst.»

Därefter började värden tala om jakter.

»Det finnes en särdeles rik tillgång på anti- lop kring hennes by. Vi kunna dock ej tänka på någon jakt i dag, ty hon bor ganska långt härifrån. Icke förr än hafsbrisen och tidvattnet komma, anser jag, vi kunna begifva oss utaf. Hon möter oss då där nere vid stranden, där har hon nämligen sin kanot liggande. Jag känner ej fullkomligt vägen, men vi segla lika fort, som hennes folk »paddla», så att vi behöfva endast hålla efter henne, så finna vi vägen. Emellertid hafva vi god tid och måste äta duk- tigt, ty jag vet ej, hurudant kök Soca har.»

Först framåt tvåtiden kom ett bud ifrån Soca, att hon väntade, och de båda unga män- nen gingo ned till stranden åtföljda af Antonius, som förutom sin husbondes gevär bar ett långt spjut, som han använde för sin egen räkning. Soca hade utbytt sin baldräkt emot ett stort, långt, mörkt tygstycke, i hvilket hon var helt

och hållet invirad, så att man endast kunde se näsan och de tvenne lifliga ögonen.

»Jag är glad att se dig Foster, men rör mig icke, rör mig icke, hör du. Tag mig icke i hand!»

»Hvarför får jag icke taga er i hand,» frågade denne förvånad.

»Så dum du är! Då kan jag ju icke hålla ihop kläderna.»

»Nå det förklarar saken. Skola vi fara nu?»

»Ja, om ni icke ha tillräcklig vind än, så hinna ni alltid upp mig.»

Den lilla varelsen satte sig på en matta i midten af sin kanot, som därefter sköts ut i vattnet af ett tjugotal negrer, hvilka alla voro hennes roddare.

Snart därefter voro också Rouillet, Foster och Antonius i en liten segelbåt, med hvilken de sökte följa efter Soca, men vinden var ännu så svag, att den knappast förmådde fylla seglen, under det att kanoten sköt stark fart framdrifven af tjugu par kraftiga armar. Efter tvenne timmars segling sågs kanoten endast som en liten svart punkt, men därefter började det blåsa upp, så att efter ytterligare tre timmars segling var segelbåten så nära kanoten, att man tydligt kunde urskilja den lilla svarta varelsen, som satt hopkrupen på mattan. Glädjen att hafva upphunnit Soca blef emellertid af kort varaktighet, emedan mörkret inbröt och man åter förlorade henne ur sikte.

»Jag håller i alla fall den här kursen,» sade

Rouillet, »hon är ej långt borta, och vi skola nog få fatt på henne.»

Monsieur Rouillet hade dock misstagit sig. Soca var fullkomligt försvunnen.

Det hade blifvit alldeles mörkt, inga stjärnor och ingen måne syntes, och vinden hade öfvergått till storm.

»Hvad är att göra,» frågade Rouillet, som satt vid rodret, »jag känner icke alls till farvattnet.»

»Där är land,» skrek Antonius, hvilens skarpa öra urskilde ljudet af vågornas slag emot land.

»Bäst att vända,» menade mr Foster.

Man vände och gick öfver på den andra bogen.

»Vi hafva intet annat val än att ligga och kryssa hela natten, till dess det dagas. Så mycket vet jag, att vi hafva land på båda sidor om oss, men hurudana stränderna äro, känner jag ej till. Om det är klippor, så krossas båten, och vi hafva då att tillbringa natten i urskogen, hvilket är vida farligare än i båten, huru liten och bräcklig den än synes.»

»Land!» skrek åter Antonius, och man gick åter öfver stag.

»Vi äro liksom i en säck,» menade mr Foster.

»Ja, och det är helt och hållet mitt fel. Jag är förtviflad,» svarade hamnkaptenen.

»Sel» skrek åter Antonius.

Det var en liten eld, som syntes på afstånd, och som blef allt större och större.

»Det är bestämdt Socas signal,» ropade de båda herrarna på en gång.

Man satte nu kurs i den riktning elden synes, och snart såg man en massa svarta gestalter röra sig kring densamma. Männerna i båten ropade och fingo till svar, att de borde styra rätt in, hvarest man lät storseglet gå och gick med endast focken. Då båten skrapade mot sandbotten, rusade en skara infödingar ned i vattnet och grepo tag i relingen, och innan nästa brottsjö hann komma, var båten med passagerare, segel och ballast, under höga triumfrop uppdragen i säkerhet på strand. På land uppstod nu ett döfvande oväsen. Tam-tam och strids-sånger hördes. Flera tusen svarta af båda könen dansade kring båten och kring elden, och Soca kom med utsträckta armar emot våra resenärer. Hon var iklädd en stor hvit mantel, som nådde henne ända till fotknölnarna, men lämnade högra armen och bröstet bara. Hon fattade Foster med den ena handen och Rouillet med den andra och förde dem fram till elden, där de under sång och trummornas örondöfvande larm blefvo föreställda för byns notabiliteter, som utgjorde nära femtio personer, däribland Socas mor och tvenne systrar och åtskilliga prinsar och prinsessor af blodet. Soca hade under hela tiden talat infödingarnas språk, af hvilket mr Foster icke begrep ett ord, men sedan den högtidliga presentationen var öfver, vände hon sig till honom och hviskade på god franska:

»Stackars Foster, du är bestämdt hungrig!»

Detta kunde han ej neka till.

Soca tog åter de båda unga människors händer och förde dem, allt under samma oväsen och tjut, som skulle föreställa glädjesång, fram till ett stort bambuhus. Där blefvo de införda i ett ganska stort rum, i hvars midt fanns ett stort fyrkantigt bord, på hvars bländhvita duk stod framsatt en massa rätter, som kom det att riktigt vattnas i munnen på våra resenärer.

»Ni måste ursäkta, att jag äter vid samma bord,» återtog Soca, »min man lät mig alltid göra det. Där ser han på oss!»

Hon kastade en slängkyss till en fotografi af en man i fransk sjöofficers uniform, som hängde på väggen.

»Jag är katolik liksom han, men jag begagnar ändå icke knif och gaffel,» fortsfor hon på sitt lifliga sätt. »Jag har en knif och en gaffel till, ty han har gifvit mig tre. Det var sant, skola vi börja med fisken. Jag har ingen soppa den här gången. Där står antilop, kära Foster! Jag säger dig, Rouillet, jag tror, att Foster är kär i mig, han stirrar på mig, men han skall få mina systrar. Där är grisstek, var ej rädd, den slaktades i dag; kors, vinet hade jag så när glömt, men hvarför gör du ej korstecknet liksom jag, Foster? Du kanske hör till den amerikanska missionen? Kanske trummorna genera er? Säg till, att de skola slut!»

Hon vände sig därvid till en af de många tjänarna, som passade upp vid bordet.

Rummet var mycket smakfullt möbleradt med stolar och bord från Madeira. På väggarna hängde flera taflor i oljetryck, föreställande Na-

poleon vid Wagram och Austerlitz. På golvet promenerade åtskilliga papegojor och i fönstret satt en apa och åt bananer.

Efter slutad supé tände herrarna sina cigaretter, och man började göra upp programmet för morgondagen, men man hade ej hunnit långt därmed, förr än en negerkvinna kom instörtande i rummet uppgifvande hjärtskärande klagotjut. Det behöfdes en lång stund för Soca, innan hon lyckades så pass lugna den arma varelsen, att denna blef i stånd att redogöra för sin förskräckelse och förtviflan.

Soca berättade därefter i korthet för de båda männen, huru saken förhöll sig. Den stackars negerkvinnan, som bodde i en by i närheten, hade hört trummandet och antog, att en fest ägde rum. Hon kunde ej låta bli att tillfredsställa sin nyfikenhet, hvarför hon tog sitt lilla barn vid handen och skyndade öfver för att åse festen, men på vägen hade en svart massa kastat sig öfver henne bakifrån och slungat henne till marken. Därefter hade odjuret gripit hennes barn och sprungit bort med det in i urskogen. Ack, hennes stackars barns nödrop blandade med djurets rytande genljödo ännu i hennes öron!

»Vi måste genast gifva oss i väg att söka få rätt på vilddjuret,» utropade mr Foster ifrigt, i det han reste sig.

»Omöjligt,» sade Soca, »vid det här laget finns ej mycket kvar af barnet. Det är den vanliga historien. Det är det femte barnet på två månader, och jag är säker på, att det är samma leopard, som varit framme alla gångerna, men

att söka anträffa den i detta mörker är helt enkelt en galenskap och tjänar blott att sätta ännu flera människolif på spel. I morgon skola vi dock söka taga hämnd. Hämnd för Paris, hämnd för Sedan! brukade min man säga.»

Därefter vände hon sig åter till modern och syntes göra några frågor om platsen.

»Jag vet, huru vi skola göra,» fortfor hon åter på franska, »vi skola inringa honom. Är du god skytt, Foster? Skulle nästan kunna svära på, att du ej är så oäfven.»

Så vände hon sig åter till negrinnan och lofvade henne antagligen bistånd att taga hämnd, ty den stackars kvinnan lämnade salen, som det syntes något lugnare.

»Kan du läsa, Foster?»

På dennes jakande svar framtog Soca åtskilliga bref skrifna på franska och bad honom läsa dem högt. De voro glödande kärleksbref från hennes man. Bland annat stod där:

»Min svarta ängel, ehuru ditt skinn är svart, så är din själ så hvit, så oskuldsfull, så ren, att du däri står öfver alla andra varelser på denna jord.»

På ett annat ställe stod det:

»Om jag kunde som jag ville, så offrade jag allt, rikedom och rang för att få lefva med dig i din hydda, men min heder förbjuder mig det.»

»Stopp där,» ropade Soca, »var god och läs om det, men mycket långsammare,» och hon slöt ögonen för att riktigt kunna njuta, men hon var icke nöjd därmed, utan mr Foster var

tvungen att peka ut själfva orden, hon ville nämligen se, huru de ord kunde taga sig ut, som talade så vackert. Hon skulle så gärna önska att själf kunna skrifva, men hon måste nu alltid anlita någon annan; på franska faktoret voro de dock alltid villiga att skrifva hennes bref.

»Foster, du kommer att ligga i min säng,» utropade de båda herrarnes värdinna, »Rouillet får begagna min mans.»

Mr Foster såg litet förvånad ut, men blef snart vidare upplyst, ty den lilla änkedrottningen fortfor:

»Jag kommer att ligga i yttre rummet, men vi skola hafva dörrarna öppna, så att vi kunna prata.»

Herrarna voro ganska trötta, och emedan man ämnade sig tidigt upp följande dag, så dröjde det ej länge, förr än de bådo att blifva anvisade sina respektive sofplatser. Dessa voro i den öfre våningen, och mr Foster fördes till ett litet förtjusande rum, som helt säkert skulle uppväckt mången europeisk dams afund.

I midten af rummet stod en ganska stor säng, öfver hvilken hvälfde sig ett bländande hvitt moskitosnät, därpå var broderadt med stora röda bokstäfver: »Sof godt, Soca». Sängfötterna stodo i små lerkoppar, som voro fyllda med vatten för att hindra myror och andra smådjur att komma upp i bädden. I stället för tapeter hängde på väggarna dyrbara sidentyger, på hvilka voro broderade figurer föreställande krig, jakter, ridter

och båtfärder. Där fanns också en stor trymå med en massa parfyper och toaletsaker, hvilket bevisade, att den lilla svarta drottningen efter sitt förstånd och förmåga nog hade försökt göra sig så vacker och tilldragande som möjligt för sin man.

Kvinnonaturen förnekar sig aldrig, stoft-hyddan må hafva hvilken färg som helst.

Sedan herrarna hade lagt sig, kom Soca in, klappade dem moderligt på kinderna och önskade dem god natt, och det dröjde ej länge, förr än alla voro försänkta i djup sömn.

Följande morgon väcktes herrarna af en negrinna, som bjöd dem te och rostadt bröd, hvilket de förtärde, under det de klädde sig, därefter voro de färdiga att börja jakten. Soca förde de båda jägarna ned till stranden, där hon redogjorde för sin plan att kunna anträffa leoparden, hon ritade därvid med en käpp i sanden för att förtydliga det hon ville förklara. Man kände till den plats, hvarest leoparden brukade uppehålla sig, ty man kunde höra hans rytande nästan hvarje natt, men att våga sig in i själfva urskogen var allt för riskabelt, ty han skulle utan tvifvel vara på sin vakt. Leoparden är lika feg som grym, och det är blott nattetid han vågar anfalla fullvuxna människor. Soca hade låtit uppbåda omkring femhundra man såsom dreffolk, som skulle söka medels skrik och oväsen drifva odjuret emot jägarna. Att det endast fanns tvenne sådana, gjorde visserligen saken ännu svårare, men man finge också bygga litet på slumpen. Hon ville själf anvisa jägarna deras

platser, dreffolket var redan utsändt, ty det hade en mycket längre och svårare marsch att företaga.

Därefter gaf man sig i väg. Soca rörde sig lätt, smidigt och med en grace, som var beundransvärd, därefter kommo de båda hvite männen, och Antonius slutade tåget. Soca hade strängt förbjudit allt prat, hvilket förbud mest gällde henne själf. Efter tvenne timmars vandring gjordes halt vid en liten bäck, där fick mr Foster sig sin plats anvisad, och Antonius lämnades också där. Förhållningsorderna voro att stå alldeles orörliga och hafva ögon och öron öppna. Rouillet och Soca fortsatte marschen.

Det var en i många afseenden väl vald plats, som mr Foster hade fått sig anvisad. Till höger rann bäcken, och leoparden liksom de flesta andra djur af kattsläktet tycker ej om att blöta sig i onödan. Soca hade nämligen tänkt, att leoparden sannolikt skulle följa bäcken för att finna ett ställe att komma öfver utan att behöfva vada öfver den. Till vänster löpte en stig ganska rakt, som mr Foster således dominerade. Bakom och framom var den täta mörka urskogen.

Tiden går långsamt, då man väntar, men detta fann ej mr Foster denna gång, ty han fick så mycket att se på, att han glömde, hvarför han befann sig där på platsen.

Rätt framför sig hade mr Foster ett stort till hälften kullfallet träd, där satt ett märkvärdigt litet djur, som han aldrig sett förr. Det liknade mycket en åkersork. Det krefsade med

sina små fötter i den murkna stammen troligen för att söka insekter och tycktes ej hafva den minsta aning om den fara, som hotade det. Ofvanför på en gren af ett annat träd men blott kanske en meter öfver det lilla djuret, låg en orm, en af dessa gulgröna ormar, som anses vara bland de mest giftiga, och för hvilka infödingen hyser en ofantlig fasa. Mr Foster hade så gärna velat varna det stackars fyrfotadjuret, men hans order af Soca voro så stränga, att han ej vågade bryta emot dem. Han kunde likväl ej undertrycka en viss rysning, då han såg ormen kasta sig ned från grenen på sitt offer. Kampen blef kort. Ormen rullade sig tre eller fyra hvarf omkring sitt rof, och efter fem minuter hade det upphört att sprattla. Sådant är lifvet i Afrikas stora skogar, där kampen för tillvaron hänsynslöst och ständigt rasar. Öfverallt lurar faran. Intet ögonblick är lifvet säkert. Man måste ständigt vara på sin vakt. Detta gör att lifvet där aldrig förekommer en enformigt, ty farorna antaga alla möjliga skepnader. Stackars lilla fyrfoting, dess kamp var nu för alltid slutad!

Mr Foster spratt till. Prasslade det icke? Han erinrade sig nu, hvarför han var där. Hans blickar flögo granskande omkring hvarje träd, hvarje buske och sökte äfven tränga in i löfverken, men ingenting af leoparden stod att upptäcka. Nu hördes åter samma ljud. Kunde det vara vinden? Det fanns ju ingen vind, det rädde fullkomligt lugn. Således måste det egendomliga prasslandet härröra från någon annan orsak. Mr Foster vred på hufvudet och såg på An-

tonius. Denne syntes också hafva hört ljudet, ty hans ögon stirrade oafvändt på ett och samma ställe. Mr Foster sökte följa riktningen af negerens blick och upptäckte tätt tryckt emot stammen af ett träd en liten apa, som med nyfikenhet såg ned på honom. Hon visade endast hufvudet, och syntes vara öfvertygad, att ingen märkt henne. Mr Foster gjorde en ofrivillig rörelse. Genast uppgaf apan ett svagt läte, detta var antagligen en varningssignal, ty det uppstod en rörelse i närstående träd, och våra jägare kunde nu se flera små djur af samma slag som det första skyndsamt försvinna inåt skogen.

Därefter vandrade mr Fosters blick tillbaka till den murkna trädstammen, där striden hade stått mellan ormen och det obekanta fyrfota djuret. Ormen fanns ej kvar, men i stället stod där leoparden. Det var verkligen leoparden, och denne syntes lika öfverraskad som jägaren, ty ingendera rörde på sig, de blott betraktade hvarandra. Mr Foster stod liksom huggen i sten, och leoparden rörde endast svagt på den långa svansen. Djuret syntes liksom öfverlägga med sig själft, om det skulle anfalla eller draga sig tillbaka, antagligen fann det dock det förra allt för riskabelt, ty det tog ett steg tillbaka, men nu lade mr Foster geväret till ögat.

I samma ögonblick som leoparden gjorde ett språng åt sidan, hvilket skulle föra honom i säkerhet, ljud knallen från geväret. Ett hemskt rytande följde. Mr Foster kunde ej längre se djuret, ty det låg bakom trädstammen, men han såg hur slingerväxterna rörde sig af och an, och

hörde det vilda rytandet. En ny patron lades in i geväret, och mr Foster stod beredd att möta anfallet. Rytandet aftog emellertid så småningom, men ännu var djuret dock vid lif, ty slingerväxterna rördes fortfarande. Hvad var att göra? Djuret kunde smyga sig bort och undkomma. Då steg Antonius fram och närmade sig försiktigt platsen med sitt spjut upplyftadt öfver hufvudet. Mr Foster stod med fingret på trycket för att skydda sin modige tjänare, i den händelse djuret skulle vara i stånd att kasta sig öfver denne. Nu hade Antonius kommit fram till trädstammen, men han tycktes icke kunna se något, han höjde sig på tåspetsarna, sträckte på halsen, slungade sitt spjut med all kraft in i löfverket och kastade sig ned på marken. I löfverket förblef dock allt tyst och stilla. Då reste sig Antonius åter och uppgaf ett rop af förtjusning:

»Leopard vara död!»

Mr Foster gick nu fram och såg en grå massa ligga orörlig i buskarna. De båda jägarna gingo närmare och stodo snart vid leoparden, han var tydligen död. Antonius spjut hade nästan helt och hållet genomborrat djuret, men detta hade tydligen varit öfverflödigt, ty leoparden hade tvifvelsutan redan varit död, då Antonius slungade sitt spjut. Med förenade krafter drogo de nu fram djuret till den öppna plats, där de hade stått. Det var ett ovanligt stort exemplar och att döma efter dess tänder, tämligen gammalt.

Det hördes nu åter ljud i skogen, men se-

dan mr Foster en stund lyssnat därpå, förstod han, att det var dreffolket. Efter en halftimme kommo Soca och Rouillet, de hade hört skottet, men trodde, att mr Foster skjutit på något annat, emedan han funnit tiden för lång. Stor blef deras öfverraskning, då de fingo se det döda djuret.

Soca ansträngde sina lungor för att sammankalla sina drefkarlar, hvilka kommo en och en, hvarefter man satte sig i marsch hemåt. Leoparden bars i spetsen under sång och jubelrop. Sedan man framkommit till byn, blef glädjen där ännu större, och modern, som föregående natt förlorat sitt barn, kastade sig öfver det döda djuret, sparkade, slog och bet det. Äfven hon ville taga sin hämnd, och snart blef hon hjälpt därmed af en massa små nakna negerungar, så att mr Foster såg sig nödsakad att träda emellan, emedan han fruktade, att skinnet skulle fullständigt förstöras.

11.

En tornados.

Soca var outtröttlig i att uppfinna förströelser för sina gäster. På aftonen samma dag, som leopardjakten hade ägt rum, anordnade hon en fest, där byns kvinnor skulle dansa för de tvenne hvita männen. Det var en egendomlig dans. De dansande lyfte knappast fötterna från marken, men skredo likväl framåt i en ring omkring en stor brinnande fackla. Det var hufvudsakligast höfterna och armarna, som rördes, men detta skedde med takt och smak och under en egendomlig sång, som nästan hviskades fram. Så småningom blef sången lifigare och takten hastigare, och de dansande syntes blifva allt mer och mer hänförda. Kvinnorna sökte trötta ut hvarandra, och de uppeggades af de kringstående att anstränga sig till det yttersta. Snart började den ena efter den andra utmattad falla till marken, till dess slutligen blott en enda återstod, hvilken med höga bifallsrop hälsades som pristagerska.

Efter supén sökte den glada hamnkaptenen kyssa sin älskvärda värdinna, men hon afböjde det, i det hon pekade på sin mans fotografi kort och förklarade, att han såg allt. Mr Foster tog då kortet och vände om det, så att baksidan af fotografien kom utåt rummet och frågade, om Soca trodde, att hennes man äfven nu kunde se henne. Hon funderade under några ögonblick, därefter förklarade hon, att det nog vore möjligt, att han nu ej kunde se henne, men han kände, där han bodde i Frankrike, att man beginge en orättvisa emot honom, hvarest hon åter vände om kortet. Soca hade en karakter, som man får söka efter hos den hvita kvinnan.

Följande morgon anordnades en antilopjakt, De båda hvita männen hade lagt sig i utkanten af en skog, som gränsade till en stor slätt, hvilken var en favoritplats för antiloper. Äfven denna gång användes dreffolk. De båda jägarna hade en särdeles lyckosam dag, tack vare den omständigheten, att dreffolket fördes med stor omtanke och skicklighet af en ung man, en släkting till Soca. Så snart någon af skyttarna hade skjutit, bytte han genast om plats utan att låta visa sig på slätten. Bytet, som utgjordes af ej mindre än sju antiloper hopsamlades, sedan jakten var slutad. Vid middagstiden voro de åter hemma hos Soca, som stod på trappan och hälsade dem välkomna.

»Jag var så orolig, att ni skulle dröja länge, emedan jag ser, att det hotar att bli oväder.»

Soca var för öfrigt mycket intresserad af att

höra, huru jakten hade aflupit och ville veta dagens alla händelser i minsta detalj.

Ehuru klockan ännu ej slagit tre, hade det blifvit nästan helt och hållet mörkt. På en gång upplystes rummet af en blix, och några sekunder därefter hördes en skarp knall. Detta förkunnade ovädrets utbrott. Blixtar följde så tätt på hvarandra, att man utan svårighet skulle vara i stånd att läsa vid det ljus, de åstadkommo. Knallarna voro så häftiga och skarpa, att huset skakade och marken darrade. Det skådespel, som en tornados företer, är, på samma gång som det är hemskt, storslaget. Hvad båtar människokraft, då elementen föra krig! Människan, huru förmäten hon än är, måste vid ett dylikt tillfälle inse sin ringhet.

Det rådde en högtidlig tystnad hos Soca. I rummet var det kvaft, och man kunde känna en egendomlig svafvellukt. De båda herrarna hade upphört att skämta, de kände sig allt för allvarligt stämnda.

»Det är Gud, som talar,» sade Soca högtidligt och gick fram till sin mans fotografikort, som hon tog ned från väggen.

»Jag önskar, att det här vore öfver,» mumlade sydfransmannen.

Sedan åskan något aftagit, vidtog regnet, men det regnade ej såsom i Europa, ty här bokstafligen strömmade det ned. Därefter började huset på nytt att skaka, men denna gång var det vinden som sluppit lös. Det hven, tjöt och brakade i skogen. Höga träd med kraftiga stammar, som under århundraden trotsat

vindarna, afbrötos nu såsom rör. Huset började vackla. Soca hade ställt sig midt i rummet och betraktade uppmärksamt fotografien, som hon höll framför sig.

»Det är ej säkert att vara inne längre,» ropade monsieur Rouillet, ty man måste skrika för att kunna blifva hörd.

»Gå ej ut,» utropade Soca, »ni kunna bara träffas af kringflygande träd och grenar.» Hon hade knappast hunnit avsluta meningen förr än dörren slogs upp af en våldsam vindstöt, som kastade en del möbler öfver ända, släckte ljusen i rummet och slungade Soca emot väggen.

»Är ni skadad?» ropade mr Foster och försökte resa sig, men på samma gång kände han, hur golfvet lyftes under hans fötter. Han hörde ett nödrop, ett förskräckligt brakande, och allt blef svart.

Huru länge han legat sanslös, visste mr Foster ej, men då han började återfå förmågan att kunna tänka och känna, var det första han erfor en häftig smärta i hufvudet. Det rådde fortfarande mörker rundt omkring honom. Han försökte få klart för sig, hvad som inträffat. Det sista han erinrade sig var, att han kände, huru huset liksom lyftes upp, och att han hört ett väldigt brakande, men därefter hade han ej minne af något.

Huset hade antagligen störtat tillsamman och han så väl som Rouillet och Soca hade begravts under dess spillror. Han lyssnade. Stormen fortfor antagligen, ty han kunde förnimma dess

tjut, och han kände till och med en och annan stormil, som trängde ända fram till honom. Han försökte röra på sig. Armarna kunde han draga till sig, men de långa benen, de voro liksom fastklämda. Han for med handen öfver hufvudet, där smärtan var som svårast och kände, att håret var vått och klibbigt. Det var antagligen blod. Därefter trefvade han med händerna rundt omkring sig för att försöka få klart för sig, om det funnes någon möjlighet att bana sig väg ut. Då kom hans vänstra hand i beröring med något mjukt. Det var kläder. Han fattade ett kraftigt grepp i desamma och försökte draga dem till sig, men förmådde icke. Hans hand trefvade vidare, det var kroppen af en människa, han kände, men den var orörlig.

Hvem kunde det vara, Soca eller Rouillet? Han fick nu fatt på en hand, men en stel och tung hand. Fingrarna kändes så små. Kunde det vara Soca? Han lät sin hand glida upp efter armen så långt, som han kunde nå. Den kändes mjuk, det måste vara en kvinnoarm. En rysning genomfor honom vid tanken på att ligga vid Socas lik. Tätt intill den dödas hand påträffade hans fingrar ett annat föremål. Det var tunt, lätt och fyrkantigt. Fotografikortet! Nu rådde icke längre något tvifvel: det var Soca, den lilla lifliga, glada och älskliga negrinnan, som låg död bredvid honom. Ett rop af förtviflan banade sig väg öfver hans läppar.

»Hvad tjänar det till att skrika,» tänkte han därefter, »så länge stormen fortfar, skall ingen

höra mig, och ingen våga sig ut för att söka efter oss.»

Mr Foster bedrog sig däri. Trots mörker, trots kringflygande träd och kvistar och alldeles ensam arbetade Antonius med att undanrödja spillrorna af Socas hus för att söka finna sin husbonde. Negergossen måste krypa fram på knä, för att stormen ej skulle slunga honom till marken, regnet som piskade hans ansikte, blandade sig med hans tårar. Men den förtviflade gossen arbetade förgäfvets, det var för mycket för hans krafter. En ensam person kunde ej lyfta de tunga husväggarna och taket. Sedan han insett det fåfänga i arbetet, begaf han sig genom att krypa på händer och fötter till byn, för att där söka anskaffa hjälp, under hvilken färd han hvarje ögonblick löpte fara att blifva träffad af stormens projektiler. Negrerna voro nog villiga att hjälpa honom, men de vågade sig dock ej ut, förr än stormen något lugnat sig. Antonius besvor dem, men deras fruktan kunde han ej besegra.

Följande morgon sken solen lika klart som förr, fåglarna stämde upp sina sånger, och luften kändes så ren. Naturen var liksom förnygrad. Blommorna doftade friskare och öppnade begärligt sina kalkar för kringflygande insekter.

Men i Socas by rådde sorg. Soca, den af alla älskade och uppburna Soca, den hjälpsamma och barmhärtiga Soca, som alltid sökt lindra nöden, trösta sorgen och sprida glädje, hvarhelst hon kommit, henne hade man framdragit stel och liflös bland spillrorna af hennes hus. Mr

Foster hade sluppit undan med ett hål i hufvudet, och hamnkaptenen med en afbruten arm. Negerkvinnorna stodo gråtande kring Socas lik, och männen sänkte sina hufvuden i stum sorg.

För de båda europeerna blef det ett sorgligt slut på den glada jakten, och det var med tårar i ögonen, de togo farväl af Socas mor och systrar och alla byns invånare, sedan den lilla segelbåten hade blifvit satt i vattnet. Under hemfärden blef ej mycket taladt, hvar och en syntes vara sysselsatt med sina egna dystra tankar.

»Jag känner en man, som kommer att sörja henne hela sin lifstid,» sade monsieur Rouillet, »och det är min företrädare, ty han älskade henne verkligen uppriktigt. Jag vet, att han lagt in ansökan hos regeringen att få återkomma hit ut, och den enda orsaken därtill är att åter få träffa Soca, ty för öfrigt har han det nu vida bättre där hemma än han kan få det här. Stackars gosse! Han har ett hjärta lika godt som Socas, och de båda gjorde ofantligt mycket godt bland byns invånare. Det kommer att taga lång tid, innan de glömmas.»

Då mr Foster åter kom till Libreville och öppnade sin post, fann han där en order från guvernören af Kongo att vid första tillfälle begifva sig till Accra på Guldkusten; men innan vi skildra vår hjältes äfventyr därstädes, taga vi oss med läsarens benägna tillåtelse friheten göra ett besök i Boma för att erfara, hvad som passerat där under mr Fosters frånvaro.

12.

En bekännelse.

I missionshuset uppe på höjden rådde det sorg och oro. Den oundvikliga och fruktade gästen, klimatfebern, hade gjort sitt besök. Den af alla negerbarnen så mycket afhållna syster Juliette låg sedan en vecka i svår feber, och Père Huberland turade om med syster Marie för att vaka hos den stackars sjuka, som låg där så tålig utan att yttra den minsta klagan. Det runda ansiktet hade blifvit magert, och kinderna voro infallna. Där fanns nu ej mer denna friska, vackra färg, som talat om hälsa och lefnadsmod, hyn hade blifvit gul, och de små hvita händerna lågo tunna och smala hopknäppta på täcket. Blott de stora, uttrycksfulla ögonen voro sig lika. De kanske till och med föreföllo något större än förut i det lilla utmärglade ansiktet.

Père Huberland och syster Marie stodo i ett hörn af rummet och rådslogo om hvad som vore klokast att göra.

»Som ni ser, kära syster, läkaren står maktlös,» sade munken.

»Om läkaren ej kan göra något, så kan ingen mänsklig makt hjälpa henne,» menade syster Marie, »vi måste anropa den heliga jungfrun om hjälp, ty endast ett underverk kan rädda henne.»

»Ja, ett underverk måste ske! Men mulattskan, som bor härintill, lär ju, efter hvad man säger, förstå sig på att bota febrar.»

»Nå ja, barnen tala om att hon räddat mångt lif, men syster Juliette nekar så envist att låta kalla henne.»

»Hon får icke vägra. Om mulattskan kan uträtta något, så måste vi sända efter henne.»

»Jag tror dock icke på mänsklig kraft; om det är Försynens vilja, att hon skall lämna oss, så båtar mulattskans kunskap föga,» invände den fromma nunnan.

»Det är sant, men Försynen förlänar understundom den mänskliga varelsen en egendomlig kraft och förmåga och låter den blifva redskapet för att utföra hennes bestämmelser. Det är därför vår plikt att låta kalla Okoeno.»

»Som ni önskar och bestämmer, fader.»

En timme därefter inträdde Okoeno i sjukrummet. Hon gick rakt fram till sängen utan att bevärdiga Père Huberland eller syster Marie med en blick, fattade den sjukas hand och såg granskande in i hennes ansikte.

»Lider ni mycket?»

Den sjuka vände bort blicken. Hon ville ej se på mulattskan, ej heller svara henne, men Père Huberland upprepade med nästan sträng röst dennas fråga.

»Ack ja, jag är så törstig. Det känns, som om jag skulle brinna upp invärtes.»

Munken skyndade sig då att fylla ett glas med vatten för att gifva den sjuka, men Okoeno fattade glaset, slog ut innehållet och sade, i det hon vände sig till Père Huberland:

»Om jag skall kunna uträtta något, så måste jag ensam befalla här. Det är tämligen sent, ni låtit kalla mig, ty krisen är nära. Antagligen blir det i natt, som striden skall stå om lif och död. Jag går nu för att göra i ordning min medicin och skall, så snart den är färdig, komma tillbaka. Under tiden får den sjuka icke förtära något.»

Okoeno reste sig och gick på sitt stolta vis ut ur rummet.

»En märkvärdig kvinna,» mumlade munken.

»Jag är rädd för henne,» hviskade den sjuka.

»Vi skola vara hos dig,» lugnade henne syster Marie.

Först emot aftonen återkom Okoeno bärande tvenne flaskor, som antagligen innehöllo den utlofvade medicinen. Hon kände åter på den sjukas puls, slog något af den ena flaskans innehåll i ett glas och gaf det åt syster Juliette att dricka.

»Gifver sig törsten?» frågade hon.

Den sjuka sträckte ut den af svaghet darande handen och bad:

»Mer, litet mer, det lindrar smärtorna härinne,» och hon lade den andra handen på sitt bröst.

Okoeno var likväl obeveklig. Hon gaf ej den sjuka mera förr än efter en timme.

I rummet rådde tystnad.

Både Père Huberland och syster Marie hade satt sig för att läsa. Okoeno hade slagit sig ned på sängkanten och betraktade oafvändt den sjukas ansikte och lyssnade till den häftiga andhämtningen. Syster Juliette hade slutit ögonen. Hon förmådde ej se på mulattskan, emedan hon ej kunde undertrycka den känslan, att hon hatade henne, och dock var denna stolta, mörkhyade kvinna så god, så mild, då hon tilltalade syster Juliette.

Så småningom blefvo andedragen jämnare och det såg nästan ut, som om den sjuka hade somnat in.

Syster Marie lade ifrån sig boken, gick på tå öfver golvet och satte sig bredvid Okoeno.

»Jag har flera gånger tänkt tala med er,» började hon hviskande, »om det syndiga förhållande, i hvilket ni lefvat.»

Okoeno såg förvånad på syster Marie, men afbröt henne icke. Denna fortfor:

»Det finns en ursäkt för er, och det är, att ni ej hade reda på, att det är en stor synd att lefva tillsammans med en man utan att vara gift med honom.»

Okoeno rynkade ögonbrynen.

»Det finnes icke något giftermål, om det ej är välsignadt af kyrkan,» fortfor nunnan oförskräckt, »och den kvinna, som lefver i ett brottsligt förhållande till en man, är fördömd, och

hennes straff blir stort så väl här på jorden som i evighetens rike.»

Nu hade Okoenos tålmod tagit slut.

»Jag har icke kommit hit för att höra på ert prat,» sade hon vred, »jag har kommit för att rädda en sjuk ifrån döden. Jag är gift med mr Foster, såsom vi bruka här i landet. Edra bruk i Europa bryr jag mig ej om, men visste jag säkert, att, om eder kyrka välsignar oss, han skulle älska mig mer, så skall eder kyrka också göra det, men om det ej inverkar på hans kärlek, så inser jag ej, hvad det tjänar till.»

Därmed vände sig Okoeno till den sjuka och afklippte allt vidare samtal. Syster Marie smög sig tillbaka, i det hon mumlade något om halsstarrighet och evig fördömelse.

Tiden skred långsamt fram. Mörkret hade inbrutit, och Père Huberland hade tändt ett ljus för att kunna se att läsa.

Den sjuka gjorde en rörelse och hviskade matt:

»Vatten, vatten, jag brinner upp.»

Ögonblickligen var Okoeno till hands och gaf henne af sin medicin, som syntes hafva en välgörande och lugnande inverkan på den sjuka, ty hon somnade åter in. Timme efter timme förflöt sålunda, och syster Marie, uttröttad efter föregående natters vakande, kunde icke i längden bekämpa sömnen utan började nicka på stolen, där hon satt, och till slut somnade hon in.

Då slog den sjuka plötsligen upp ögonen, stirrade med vilda, sinnesfrånvarande blickar omkring sig, reste sig till hälften upp ur bädden och ropade:

»Jag kommer, Foster! Jag kommer! O, hjälp, hjälp, huset ramlar!»

Hon föll tillbaka i bädden.

Detta inträffade samma timme och samma minut, som Socas hus störtade tillsammans och begrof dess invånare.

Père Huberland såg upp ifrån sin bok, men syster Marie sof fortfarande.

Nu började syster Juliette tala tyst för sig själf. I början voro orden orediga, men efterhand blefvo meningarna tydligare:

»Är du satan, Foster? Om du är satan, så älskar jag satan. Ah, släpp mig! Jag är rädd för dig! Låt mig gå! Hvad du är blodig. Det rinner blod nedför din panna, det är blod på dina händer. Släpp mig! Ah, ah!»

Den sjukas bröst arbetade häftigt, och hon slog omkring sig med de smala, utmärglade armarna.

Père Huberland hade rest sig, kastat boken ifrån sig och smugit sig fram till bädden. Syster Juliette lugnade sig för ett ögonblick, och hennes ena hand for smekande öfver täcket.

»Sörj ej, Foster! Jag älskar ju dig. Hvarför har du tårar i ögonen, då du hör, att jag älskar dig? Hvad du är kall, min stackars Foster. Kom närmare! Är det bättre så? Nej, nej, du är satan! Du vill min död! Hjälp! Hjälp!»

Hon sökte resa sig, men Père Huberland grep tag om hennes smala armar och pressade henne våldsamt tillbaka mot kudden, under det hans anletsdrag antogo ett så hårdt och grymt

utseende, att till och med den modiga Okoeno ej kunde tillbakahålla en rysning.

»Låt henne dö,» gnisslade han, »det är bäst för henne att få dö nu.»

Han vände sig till Okoeno och utbrast:

»Ni är öfverflödig här. Vi behöfva ej vidare edra tjänster.»

Okoeno reste sig med stolthet och värdighet, och hennes ljungande blickar mätte munken från topp till tå.

»Ni ser, att äfven hon vågar älska utan att hafva eder kyrkas välsignelse, således tyckes en sådan välsignelse vara fullkomligt öfverflödig. Hvarför skall jag gå? Därför att ni vill, hon skall dö. Om det är någon, som har rätt att önska henne döden, så är det jag och ej ni, fege präst, men jag har inga bevis, att hon sökt taga min Foster ifrån mig, och därför skall hon lefva. Min plats är således här vid hennes sida, och jag kommer ej att vika ifrån henne, förr än hon antingen är fullt återställd eller död. Om ni skulle försöka tvinga mig att gå, så skall jag låta guvernören och alla hvita få kännedom om edert handlingssätt. Ni, ni talar så vackert om förlåtelse och mildhet och är själf grym som de vilda djuren.»

Okoeno hade ställt sig mellan munken och bädden.

»Tag mig med, Foster. Jag tillhör ju dig,» hördes åter den sjuka hviska.

Hvarken munken eller mulattskan tycktes höra det. Dessa båda stodo liksom färdiga till strid. Hon stolt och högre, han liten och blek

af dämpadt raseri. Hon var lejoninnan, som försvarade sin unge, han den lömska tigern.

»Nå, gör som ni behagar,» sade han, »den dag kommer måhända snart, då ni får ångra, att ni lät henne lefva,» och munken lämnade rummet.

Okoeno satt åter hos den sjuka och tor-kade bort svetten, som började rinna nedför dennas panna.

»Du stackars blekansikte, jag borde hata dig, men jag kan ej, du är för hjälplös,» hviskade hon med moderlig ömhet.

»Kom, Foster, låtom oss fly,» bad blekansiket, »fly från alla, fly från henne, din mulattska.»

Äfven Okoeno led. Hon erfor kanske större kval än den sjuka.

Hon kände åter på dennas puls, och gaf henne åter litet af medicinen.

Då morgonen grydde, och syster Marie vaknade upp förskräckt vid medvetandet af att hafva sofvit, fann hon mulattskan på samma plats, och den sjuka sof med lugna, jämna andedrag.

»Hur är det?» frågade hon oroligt.

»Faran är nu öfverstånden,» blef svaret.

I rummet näst intill rasade Père Huberland. Hans händer voro knutna, hans mun beslutsamt hopknipen, och i hans ögon brann en olycksbådande eld.

»Hvilken skandal,» mumlade han för sig själf, »hon älskar ju den olycksalige svensken, och han älskar henne. Kommer han tillbaka, och de träffas, har hon troligen ej styrka att undvika honom. Antagligen försöker han rymma med henne, och min tid tillåter mig ej att vara hennes

fångvaktare. Må hon hellre dö, än världen få veta om hennes skam, som blir kyrkans skam. Jag måste tala med guvernören och söka förmå honom att sända bort Foster, och skulle ej detta lyckas, så finns det alltid ett annat medel att göra honom oskadlig för alltid. Hans är ju felet från början, och det är därför mer rätt, att han skall lida straffet, än att hon skall göra det. För öfrigt är hon mig till nytta och skall fortfarande blifva det. Någon fördel af om han lefver har hvarken jag eller kyrkan.»

13.

Accra.

Det rådde storm på Guldkusten. Tunga och väldiga bröto vågorna emot den höga och klippiga stranden. Himlen var mulen, och regnet föll i små men täta droppar. På klipporna hade en skara af flera hundra sysslolösa infödingar tagit plats för att betrakta de anstalter man vidtog för att försöka få ut en båt, ty utåt hafvet till syntes en väldig ångare, som ifrigt signalerade, att det funnes passagerare ombord, som ämnade sig i land i Accra. Ett sådant tillfälle till förtjänst låta infödingarna ej gå sig ur händerna. Men de få också ärligt göra rätt för denna förtjänst, ty det är förenadt med den största fara att komma till och ifrån land vid Accra under en storm. Det är till och med mycket riskabelt i lugnt väder, emedan dyningarna äro så höga och våldsamma, hela oceanen ligger ju på.

Denna dag var stormen starkare än någon man på länge bevittnat, och en båt hade tvenne

gångar blifvit satt i sjön och båda gångerna slungats tillbaka fylld med vatten. Nu gjordes ett tredje försök, denna gång af de förnämsta och starkaste roddarna i hela Accra.

Det är sannerligen ett skådespel värdt att ses, då dessa storväxta, muskulösa, nakna negrer, kämpa emot hafvet. Man märker, huru hvarje muskel i deras kropp spännes, hur ådrorna blifva tjocka och grofva, och svetten faller i stora droppar, men framåt går det emot brottsjöarna. I ena ögonblicket ser man båten på toppen af en väldig våg, och man kan höra headmannens uppmuntrande rop, därefter dyker den ned helt och hållet gömd mellan vågkammarna, så sticker den åter upp, headmannen står kvar på sin plats, då är allt bra, ett par vågor till, och de hafva passerat de farligaste brotten.

Alla åskådarna uppe på klipporna hade med spänning följt båtens äfventyrliga färd, och ett jubelrop skallade för hvarje skicklig manöver headmannen gjorde för att undvika en större våg. När båten befann sig i säkerhet ute på öppna hafvet, satte sig åter infödingarna ned för att vänta, ty de ville se, hur det skulle lyckas för den att komma tillbaka. Det är nämligen många gånger svårare att komma i land än att komma ut ifrån land.

Från den stora ångaren hade man kastat ut en fånglina till båten, och ifrån land kunde man se, hurusom tvenne passagerare firades ned i denna, därefter fortsatte ångaren sin färd antagligen hem till Europa.

Allt syntes gå bra, till dess båten åter kom till bränningarna, men där stannade den. Våg-spelet att begifva sig in ibland de hvita fräsande vågorna var antagligen för stort, ty man tvekade. Efter en stund gjordes ett försök, men knappast hade båten blifvit fattad af en af de väldiga vågorna, förr än den vände, och man sökte åter nå det öppna hafvet, hvilket lyckades med stor ansträngning. Därpå gjordes ytterligare ett försök, nej, man vände åter. Risken var för stor. På detta sätt gick timme efter timme. Åskådarna i land tröttnade ej att vänta, tvärtom kommo flera till, så, att på alla klipporna vimlade det af svarta kroppar.

En af passagerarna klädd i hvitt syntes tala vid headmannen, antagligen gaf han honom befallning att åter göra ett försök, ty båten närmade sig därefter långsamt bränningarna. Man sparde på krafterna till det kritiska ögonblicket. Åter hade den första stora vågen gripit båten och förde den på sin rygg med en ofantlig hastighet emot land, därefter försvann den lilla farkosten för åskådarnas ögon. Det rådde ett ögonblick stark spänning, till dess den visade sig sticka upp på kammen af nästa våg. Men hög som ett hus reste sig bakom denna våg en annan, med en hvinande fart syntes den jaga efter båten uppslukande de öfriga böljorna på sin väg, så att den växte allt större och större och blef allt mäktigare och mäktigare. Roddarna ansträngde sig till det yttersta för att komma undan, men det lyckades ej. Människokraften förlorade i kapplöpning med elementet. Jättevågen hade

nått sitt rof och begrafde det helt och hållet i sitt sköte. Några ögonblick förgingo utan att något stod att upptäcka af båten eller dess passagerare. Slutligen visade sig ett svart hufvud här och ett annat där, och till sist syntes också ett hvitt. Tidtals voro de försvunna, men doko då och då upp alltid några meter närmare land. Det hvita hufvudet befann sig dock längst borta. Det tillhörde synbarligen en främling emedan han syntes vara villrådlig, till hvilken klippa han skulle simma. Åskådarna sprungo längs stranden och sökte skrikande visa honom lämpligaste landningsställe, men han förstod dem icke, och kunde dessutom icke uppfatta något för det döfvande dån, som vågornas slag emot klipporna åstadkommo.

Främligen hade emellertid kommit helt nära land och en fräsande bölja slungade honom som en spån emot en klippa. Han försökte haka sig fast, men sköljdes af den återvändande vågen tillbaka i djupet. Mannen syntes emellertid besitta goda krafter, ty han visade sig snart åter öfver vattenytan, och med en förvånansvärd styrka höll han sig denna gång kvar på ett klipp-utsprång, och innan nästa våg hunnit gripa honom, hade han klättrat upp utom dess räckhåll.

En stor bredaxlad neger svingade sig nu skyndsamt ned bland klipporna emot främlingen och slog sin kraftiga arm om hans lif, i det han skrek i hans öra:

»Massa, se upp till Herren och tacka för att Han räddat er!»

Han ville vända den hvite mannens blick emot skyn, för att denne ej skulle märka, huru den välvillige hjälparen med den lediga handen sökte stjäla hans klocka, som fallit ut ur fickan och hängde fast med kedjan. Främlingen märkte likvisst försöket, gjorde med en hastig rörelse sig fri från negerns omfamning och tilldelade denne ett våldsamt slag med sin knutna hand. Negern tumlade baklänges, han var ej beredd på ett sådant emottagande. Uppe på höjden bland de svarta, som bevittnade detta uppträde, blef en oerhörd uppståndelse. De skreko och gestikulerade om hvarandra, och som en svart lavin störtade de nedför klipporna, under vilda rop på hämnd. Den hvite mannen hade ingen rätt att slå en fri neger. Tillbaka med honom i vatt-net, hvarifrån han kommit!

Främlingen hade framdragit sin revolver och syntes besluten att sälja sitt lif så dyrt som möjligt. Hans ansikte var blekt, men han stod där kall och lugn. Hans bröst var bart, ty hans väst och skjorta hade blifvit upprifna under brottandet med vågorna, och hans barm var blodig, sönderrifven som den blifvit emot klipporna. Det ena byxbenet var helt och hållet uppslitet, och utefter det bara benet droppade blod, som blandade sig med saltvattnet från främlingens kläder och bildade på detta sätt en pöl, i hvilken den hvite mannen stod.

Infödingarna skreko om hvarandra:

»I hafvet med honom! I hafvet!»

Ingen vågade dock vara den förste att lägga

sin hand på honom, ty han såg ut, som om han ämnade göra bruk af sitt vapen.

Främlingen hade emellertid fattat posto på ett klippsprång, så att ingen skulle kunna komma bakom honom, men trots detta försiktighetsmått syntes dock ett svart, lurfvigt hufvud sticka upp öfver klippranden bakom den hvite. Uppmuntrande rop hälsade den modige, som sålunda vågade börja anfallet, men dessa jubelrop från de framför stående infödingarna förbyttes snart i ett stilla mummel, ty den neger, som hade klättrat upp på klippan, befanns äfven han vara en främling för dem, och i stället för att anfalla den hvite mannen tilltalade han honom pågod engelska och med tydliga tecken af vördnad:

»Massa, jag hafva nycklarna i fickan.»

»Ack, du arma åsna, hvad gagna oss nycklarna till, då kappsäckarna ligga på hafsbottnen!»

Den hvite hade svarat utan att taga blickarna ifrån sina fiender och höll fortfarande vapnet riktadt emot den skrålande negerhopen.

Nu först tycktes den nykomne negern fatta den fara, i hvilken hans herre sväfvade, ty han framdrog en tveeggad knif och ställde sig vid sin husbondes sida lika beslutsam som denne. Svårt att säga, hur utgången skulle hafva blifvit för den hvite mannen, om han ej fått mottaga ytterligare förstärkning. På ett af klippkrönen syntes nämligen tvenne andra hvita män, och då negrerna blefvo dem varse, uppstod en allmän förskräckelse.

»Massa Münzel! Massa Münzel!» hviskade de mellan sig och försökte smyga sig bort.

Då den främmande hvite herrn märkt, att faran att blifva öfverfallen var öfverstånden, stoppade han revolvern i fickan och gick de tvenne andra till mötes.

»Münzel, Lehmann,» sade de och rörde vid hattarna.

»Foster,» svarade främlingen och bockade sig.

»Det var allt nära, att ni blifvit dränkt,» började den, som kallade sig Münzel.

»Ja, man mottog mig mindre vänligt,» svarade mr Foster skrattande.

»Vill ni ej vara god och komma med oss och få på er några torra kläder,» frågade Lehmann.

»Med största tacksamhet, men först måste jag se till, om det ej är möjligt att åtminstone rädda en kappsäck, den, hvori mina papper finnas, eljes blir jag olycklig.»

Antonius hade också tänkt på kappsäcken, och under samtalet hade han ansträngt sina ögon för att upptäcka den bland bränningarna. Under ett ögonblick visade sig äfven ett brunt föremål ibland vågorna, och raskt och smidigt klättrade Antonius åter ned för klipporna och kastade sig i de sjudande vattenmassorna. Antonius rörde sig som en fisk i vattnet, och det dröjde ej heller länge, förr än han åter var på det torra med den för mr Foster så viktiga kappsäcken. Därefter följde mr Foster de båda herrarna upp till en större byggnad, där han fick sig ett rum, torra kläder och ett godt mål mat.

Vid matbordet redogjorde mr Foster i kort-het för hvem han var och hvarför han hade

kommit till Accra. Münzel, som för det mesta förde ordet, inbjöd slutligen mr Foster att komma till hans plantage, som låg endast några mil inåt landet. Mr Foster kunde lika väl därifrån sköta sina göromål som annorstädes, på samma gång han gjorde Münzel det stora nöjet att blifva hans sällskap, ty det fanns ingen annan hvit på hela plantagen.

De båda herrarna skakade hand, och anbudet antogs.

14.

Plantagen.

Münzel var en liten fet och jovialisk tysk. Själf ansåg han sig mycket sträng och trodde sig vara mycket fruktad af sina arbetare på plantagen. Det var nog sant, att negrerna buro respekt för honom, men han var dessutom ovanligt nog äfven afhållen så väl af de svarta tjänarna som af alla hvita, som kommo i beröring med honom.

Mr Foster och han blefvo snart mycket goda vänner och voro ständigt i hvarandras sällskap. Klockan sex hvarje morgon kom den lilla tysken bullrande in i mr Fosters rum, med hatten på sned, ett ridspö i hand och iklädd några ofantligt vida, hvita kläder och väldiga ridstöflar.

»Upp, upp,» röt han och försökte se grym ut, »ni är icke hitkommen för att nöta mina lakan, utan vi måste inspektera folket.»

Mr Foster brukade på det bevekligaste an hålla att blifva befriad ifrån äran att inspektera negrerna, han föredrog sängen. Det hjälpte icke.

Münzel ville ej höra på det örat. Det måste vara ordning i huset, och mr Foster måste stiga upp. För att blifva fortare färdig, tog mr Foster blott på sig byxorna och tofflorna och ämnade sålunda följa sin värd, men denne tog nu på sig en ännu grymmare uppsyn, ställde sig bredbent med händerna i sidorna, mönstrade sin gäst från topp till tå och frågade, om han hade mistat förståndet, då han trodde sig kunna i en sådan vårdslös klädsel inspektera hans folk.

»Detta är som ett rike,» röt han, »där jag är kung. Hvad skall folket tänka om sin härskare, då här kommer med en vän, som är klädd på ett sådant vis? Här skall råda samma ordning som i Preussen, ty jag är preussare,» och den lille mannen blåste upp sig, så att han såg än tjockare ut.

Den så kallade paraden försiggick med den största noggrannhet. Omkring ett tusental negrer stodo uppställda i tvenne led, och Münzel granskade hvarje man. I synnerhet voro karlarnas fötter föremål för hans inspektion. Ingen fick halta eller ha ett sår på foten, då han gick. Det var för att hålla negrerna fria från »jiggis», som äro några små kryp, som icke kunna upptäckas med blotta ögat. Dessa insekter krypa in mellan tårna och i synnerhet under naglarna och lägga där sina ägg. Om man ej i tid tager bort dessa »jiggis»-ägg, så uppstår lätt inflammation i foten, och negern blir oduglig för arbete. Det var därför så väl i arbetarens eget som den allmänna renlighetens intresse, som Münzel var så noggrann. Hvarje förseelse emot denna renlig-

hetslag bestraffades med fem käpprapp, men bestraffningen skedde ej omedelbart, efter det felet upptäckts. Den lilla tysken väntade, till dess han hade en tio eller tolf att afbasa på en gång, och han behöfde ej vänta länge.

Exkursionen tillgick på det sättet, att den förste brottslingen fastbands vid en pelare, en annan ställdes bakom den förstes rygg med en käpp, så en tredje bakom den andra o. s. v. till den tolfte, därefter kom headmannen. Denne fick ett tecken af Münzel och slog så till den tolfte, den tolfte den elfte och så undan för undan till den förste, som hade ingen att slå. Man skulle vara böjd att tro, att negrerna under detta förhållande ej skulle slå hvarandra hårdt, men detta är ej fallet, de hafva intet medlidande med hvarandra. Ju värre det svider i hans eget skinn, desto hårdare slår negern.

Mr Foster, som enligt Antonius' förmenande på den sista tiden helt och hållet bytt om natur, brukade, då han blef lämnad åt sig själf, ströfva omkring utan mål med blicken fäst på marken och tankarna långt borta. Under dessa vandringar i sina drömmar, styrde han ofta sina steg till en närliggande negerby, där han slog sig ned och försökte tala med invånarna. Det dröjde ej länge, förr än han hade blifvit så väl negerbarnens som mödrarnas vän, de samlades omkring honom och pratade och skrattade på sitt lifliga sätt, ehuru mr Foster knappast förstod dem. Han brukade ofta medföra små presenter till barnen, hvilka dansade för honom.

Det första en negermoder lär sitt barn, är

att dansa, och det är rätt löjligt att se den lilla nakna ungen, som knappast kan gå, försöka taga efter de steg, som modern dansar för honom.

En dag hade mr Foster med sig ett stort tygstycke, som han lät dela mellan några af mödrarna, hvilket åstadkom den största förtjusning, och man ville nu äfven gifva honom presenter tillbaka, något som den hvite mannen dock afböjde.

Kvinnorna trodde då, att orsaken till detta afböjande härrörde sig däraf, att de presenter, de erbjödo, voro för ringa, och rådgjorde därför tillsammans om hur de skulle finna på en gåfva, som bäst passade den hvite mannen.

En afton några dagar därefter, då mr Foster inträdde i sitt rum, föreföll det honom som om någon rökt därinne. Han frågade Antonius, om denne hade smakat på sin husbondes cigarrer, hvilket dock på det bestämdaste förnekades. Här rådde likväl intet misstag. Mr Foster var öfvertygad, att röken härrörde från en cigarr, och att det var en af hans cigarrer, var han också viss på.

»Antonius,» sade hans husbonde strängt, »det gör mig verkligen ondt att behöfva använda mig utaf karbasen för att få dig att tala sanning. Gå och hämta en käpp!»

Antonius gick, men han hade ej hunnit till dörren, förr än rummet genljöd af ett klingande skratt. Mr Foster såg sig omkring för att upptäcka, hvarifrån skrattet kom, då han märkte, att moskitosnätet öfver hans säng rördes, och då han skyndade dit och slog nätet åt sidan, motogs han af ännu en skrattsalfva. Men den syn,

som nu tedde sig för mr Fosters förvånade öga, kom honom att stanna i stum häpnad.

I hans bädd låg helt förnöjd rökande en af hans fina cigarrer en liten alldeles splitt naken negrinna.

»Nå, ändtligen kunde ni se mig,» sade hon och lät höra samma klingande skratt.

Mr Foster vände sig till Antonius och frågade honom, huru han vågat släppa negrinnan in i hans rum.

»Hon vara present åt massa, men jag icke se henne stjåla cigarr,» svarade denne.

Nu gick ett ljus upp för mr Foster. Han förstod nu, hvarför kvinnorna i byn så ofta frågat honom, om han ej vore gift. En hustru var enligt deras mening den mest passande gåfva, han kunde få, och de hade utvalt den vackraste ungmön i hela byn och sändt henne till mr Foster.

Denne hade nu råkat i ett brydsamt läge. Den lilla svarta skönheten skrattade åt honom och trodde, att han var så angenämt öfverraskad af hennes person, att han därför ej kunde tala. Hon hade också fått stränga förmaningar af mödrarna att vara god, älskvärd och glad emot den sorgsne hvite mannen, hvarför hon ansåg sig böra uppmuntra honom. Hon sög ett väldigt drag på cigarren, reste sig till hälften, fattade mr Foster i rocken för att draga honom till sig och blåste hela rökmolnet i ansiktet på honom, i det hon uppgaf ännu ett af sina friska skratt.

Det tog lång tid, innan det lyckades mr Foster att göra klart för den lilla svarta skön-

heten, att han önskade förblifva ogift, och att det vore bäst, att hon ginge tillbaka till byn.

I början blef hon förvånad, med då hon till slut förstod, att hon måste lämna rummet, blef hon sorgsen och började gråta.

Af de ord, som undsluppo henne mellan snyftningarna, trodde sig mr Foster förstå, att det att komma hem till byn vore för henne liktydigt med en evig vanära, alla hennes kamrater skulle peka fingret åt henne, och de gifta kvinnorna skulle tro, att hon uppfört sig illa, eftersom den hvite mannen sände henne hem.

Det hjälpte dock ej, utan Antonius fick befallning att följa den lilla gråtande varelsen till byn och där förklara, att hans herre önskade förblifva ogift.

En dag, då de båda männen redo omkring kaffefälten, utropade Münzel plötsligen:

»Det var länge sedan jag hörde något från min guddotter. Skola vi rida öfver och se henne?»

»Har du en guddotter?»

»Ja, och en liten vacker sådan också. För sex eller sju år sedan fanns här på plantagen en landsman till mig, som, då han for hem till Tyskland lämnade efter sig en dotter, som han bad mig titta till då och då. Modern, en ännu ung negerinna, bor ej långt härifrån. Det förvånar mig emellertid, att jag ej har sett henne på länge. Förr brukade hon rätt ofta komma och hälsa på.»

Efter en stunds ridt kommo de båda herrarna till en negerby, som mr Foster ej hade vetat af,

men där Münzel syntes vara en välkommen,
ty från hvarje hydda hälsade man honom:

»Bålo Münzel, biambio!» (God dag, Münz.
lycka till!)

Utanför en af dessa små bambuhyddor stannade Münzel sin häst och steg af.

»Hvar är Amboree,» frågade han några smutsiga negerungar, som stodo och gapade på de båda hvite männen. De sprungo sin väg, men kommo snart tillbaka med den efterfrågade negrinnan.

»Hvar är Martha,» frågade den tjocke tysken den nykomna.

Amboree syntes blifva förlägen, och det dröjde en god stund, innan hon svarade:

»Martha vara gift.»

»Hvad pratar du? Ett sju års barn kan väl icke vara gift?»

»Martha icke vara min. Martha vara gift,» upprejade modern.

Münzel funderade en lång stund, men till sist tycktes han finna en förklaring på negrinnans egendomliga påstående, ty han utropade:

»Hvem är hon gift med?»

»Med M'Jumbo!»

»Skicka efter M'Jumbo!»

»M'Jumbo bo långt bort.»

»Nåväl, i morgon skola du, han och Martha komma till mig. Om ni ej komma, så skola mina soldater hämta er,» och tysken steg åter till häst.

»Jag skall förklara för dig, huru saken förhåller sig,» började Münzel vänd till sin vän, då de kommit ett stycke på hemvägen.

»M'Jumbo är en mulatt och en affärsman, skarp köpman, som gör sina affärer förnämst i kött, människokött.»

»I människokött,» upprepade mr Foster en smula förvånad.

»Han köper negerflickor, uppföder dem och säljer dem sedan såsom mätresser till de hvite i Accra och på andra platser på Guldkusten.»

»Bedrifves slafhandel sålunda i en engelsk koloni?»

»Ja, mulatten gifter sig med dem, det vill säga han köper giftorätten af mödrarna.»

»Men jag förstår ej, hur något sådant kan få existera.»

»Han har en slags skola, förstår du, men i stället för att mödrarna betala för att få sina barn i denna skola, så betalar han mödrarna, men han är också i och med detsamma barnens giftoman. Han tager flickorna, då de äro sju eller åtta år, lär dem engelska språket, undervisar dem i att sjunga och dansa och gifver dem litet skick. När så barnen blifva tio eller tolf år, så äro de fullt utbildade. Han har sina agenter i Accra, och så snart en hvit man anländer för att slå sig ned på Guldkusten, besöker honom någon af mulattens agenter och frågar, om han ej önskar sig en hustru. På detta sätt bedrifves affären i människokött.»

»Din lilla guddotter har nu kommit i hans klor?»

»Ja, och du må tro, att det är ett godt kap för honom att få henne, ty en mulattska betingar alltid ett högre pris än en vanlig negrinna.»

»Huru skall du bära dig åt att få henne tillbaka?»

»Jag måste skrämma honom. Kosta hvad det kosta vill, måste jag ha henne tillbaka, emedan jag ej ämnar låta henne bli någons mä-tress. Då hon blir stor och själf kan tänka och känna, skall hon gifta sig med någon, som hon själf väljer, men det skall ej bli ett sådant giftermål, som man brukar här i Afrika, ty hon skall ordentligen vigas med sin man; och detta skall jag bli man för, så sant jag heter Fritz Münzel.»

Följande morgon infunno sig M'Jumbo med den lilla Martha och Amboree. Mulatten var en lång, mager man, med böjd rygg och med ett ödmjukt och smilande sätt.

Münzel började med att gifva modern en skarp tillrättavisning. Hur vågade hon lämna ifrån sig sitt barn utan att först hafva tillfrågat honom, som var flickan i faders ställe, och en far hade väl också något att säga.

»M'Jumbo säga, jag icke tala med massa. M'Jumbo gifva mig tyg, långt tyg, fint tyg.»

»Jaså, du gula satan, du känner till kvinnans fåfånga och visste, hur du lättast skulle vinna ditt mål.»

»Jag har betalt penningar,» svarade mulatten med en djup bugning för Münzel.

»M'Jumbo först gifva tyg för lång tid och säga, jag icke låta massa veta.»

»Hur mycket har du betalt, Judas,» frågade Münzel.

»Ett pund, men jag har gifvit henne kläder för minst samma summa.»

»Amboree, du skall lämna allt tillbaka.»

»Jag icke kunna lämna tillbaka. Jag icke hafva penningar mer.»

Münzel framtog tvenne pund i guld och ville lämna den till mulatten, men denne vägrade att taga emot penningarna.

»Jag lämnar icke flickan under tio pund,» sade M'Jumbo med ett leende.

»Då skall jag låta hänga dig,» utbrast tysken i vredesmod.

»Mr Münzel vet mycket väl, att han ej äger någon rätt att hänga en engelsk undersåte,» och mulatten bockade sig åter.

»Men jag kan angifva dig för myndigheterna!»

»Ni kan, men nu har ni erjudit mig två pund, och jag kan angifva er för samma brott. Jag kan ej inse, att jag har gjort mer orätt än ni.»

»Men jag kommer att behålla barnet nu.»

»Då skall jag se mig nödsakad, att angifva mr Münzel för barnarof, emedan jag är barnets förmyndare.»

Münzel började inse, att mulatten var honom för slug. Han lyckade ej skrämma honom. Det fanns ingen annan utväg än att betala de tio punden.

»Här har du tio pund, och gif mig nu ett intyg, att du ej längre är hennes förmyndare, men det säger jag dig, din gula räf, att om jag en enda gång mer ser dig på min plantage, så skall jag låta skjuta dig.»

Hotelsen syntes ej bekomma mannen det ringaste. Han satte sig lugnt ned och skref det be-

gärda intyget, tog sina penningar, gjorde en ödmjuk bugning för de tvenne hvite männen och gick.

Sedan negrinnan ytterligare fått sig en tillrättavisning, och Münzel låtit henne förstå, att numera tillhörde barnet honom, men att han tills vidare lämnade flickan i hennes vård, fingo äfven modern och barnet gå.

»Kom, Foster, låtom oss ta' ett glas öl och skölja ned förargelsen,» ropade därefter den lille tysken, i själ och hjärta glad öfver affärens avslutning.

Så förflöt en hel månad och mer. Hvarje dag red mr Foster in till Accra, afsände sina rapporter till Kongo, men först i slutet af mars kom den efterlängtrade ordern, att han åter skulle infinna sig i Boma.

15.

Antonius blir utan husbonde.

Vi äro åter i Boma och skynda att uppsöka hjälten i denna berättelse. Vi finna honom på sitt rum i Bomahotellet ifrigt studerande en liten biljett, som nyss hade lämnats honom af en liten negergosse ifrån den katolska missionen. I biljetten stod att läsa:

»Mr Foster!

Om ni vill återse en bekant, som länge väntat er, så kom i afton till den by, som ligger norr om staden. Var försiktig och tag icke Antonius med er, ty ingen bör veta, att vi träffats. Försök att vara där klockan tio på slaget.

En vän.»

Hvem kunde denna vän vara, som ej vågade sätta ut sitt namn? Okoen? Hon kan ju ej skrifva, men hon har kunnat få någon annan att göra det i hennes ställe. Det var dock så olikt henne. Ett sådant medel skulle hon bestämdt

ej använda sig af för att söka träffa honom, och hvarför skulle hon önska, att Antonius ej medföljde? Nej, Okoeno kunde det ej vara. Kunde det väl vara möjligt, att syster Juliette skulle hafva förlåtit honom? Ja säkert, det kunde ej vara någon annan än hon.

Mr Foster såg på sitt ur.

»Bara sex! Hvad tiden kommer att gå långsam. Norra byn! Jag måste då passera missionshuset. Om jag går härifrån klockan nio, så skall jag nog vara framme på den bestämda tiden. Nu förstår jag, hon är rädd, att syster Marie skall ana något. Ack, att få återse henne, den milda, sköna Juliette, är den största lycka som kan hända mig.»

Hvar femte minut såg mr Foster på sin klocka, men tiden liksom kröp fram. Han försökte läsa. Det gick icke. Han måste åter taga fram den lilla biljetten och läsa den om och om igen. Till slut kunde han ej härda ut längre utan gick ned på hotellets restaurant och åt en enkel middag för sig själf, därefter började han kläda sig och detta med en omsorg, som han ej på länge lagt ned på sin klädsel. Då klockan slog nio, tillsade han Antonius, att han kunde gå och lägga sig, och mr Foster lämnade rummet.

Då han kom ut slog honom en tanke. Han vände tillbaka till sitt rum och började leta bland sina papper, till sist fann han det, som han sökte. Det var en annan liten biljett från syster Juliette, den som varit den indirekta orsaken till duellen med Stöckel. Han jämförde de två. Stilen var

nästan densamma, men den sista tycktes vara skrifven mera af en hand, som darrat.

»Kanske hon är sjuk eller har varit det,» tänkte Foster och lade åter biljetterna tillbaka och begaf sig i väg.

Ute var det så mörkt, att han var tvungen att låna sig en lykta på hotellet för att kunna se vägen.

Han gick förbi missionshuset. Det lyste i fönsterna, och äfven i Okoenos hus brann det ljus. Hon fanns således kvar.

Följande morgon, då Antonius såsom vanligt bar in kaffet till sin husbonde, fann han till sin förvåning rummet tomt och bädden orörd. Hvar kunde hans husbonde vara? Hvarför fick han ej medfölja honom på hans ströftåg föregående afton? Han brukade alltid få följa sin herre, hvarhelst denne gick. Antonius väntade tåligt till middagen, men ingen massa kom, och hela dagen förflöt, utan att någon underrättelse erhöles från mr Foster. Den andra dagen hade Antonius' förvåning öfvergått till oro, och fram emot middagen hade hans oro förbytt till förskräckelse, ty nu stod det klart för den trogne negern, att någon olycka måste hafva inträffat, eljes skulle hans husbonde låtit höra af sig. Antonius började fundera, hvad som vore klokast att göra. Hans husbonde hade ej varit sig lik under den sista tiden. En stor förändring hade försiggått med honom, allt sedan han räddat den hvita lady från hajarna. Han talade ej som förr med Antonius utan satt ofta försjunken i tankar hela timmar. Jakten syntes ej alls roa honom mera.

Ej heller brydde han sig om de svarta kvinnorna. I Boma hade han nu varit endast tre dagar och försvann den första utan att säga Antonius något. Kunde han gått tillbaka till Okoen? Antonius beslöt att göra sig underrättad.

Hos Okoen voro fönstren och dörrarna tillslutna, och den svarta tjänaren erhöll intet svar på sina knackningar.

Plötsligen fick Antonius en annan idé. Hvita lady, hon kunde allt gifva honom de åstundade upplysningarna, och han begaf sig öfver till missionshuset.

På hans ringning öppnades dörren af en liten flicka, som Antonius bad att få tala med syster Juliette. Han fick till svar, att syster Juliette vore upptagen med att undervisa barnen, men Antonius sade, att han skulle vänta, till dess hon finge tid att träffa honom. Det dröjde väl en timme, innan negergossen fick tillåtelse att gå in till syster Juliette, som blef mycket förvånad, då hon igenkände Antonius. Den unga nunnan hade hämtat sig efter den svåra febern, och ehuru kinderna ej voro så röda som förr, hade de dock återtagit sin rundning.

»Hvad vill du mig, min gosse?» frågade hon mildt.

»Jag söka massa!»

»Söker du din husbonde, så skall du ej söka här. Hit kan han ej komma.»

Antonius var likväl ej nöjd med detta svar utan fortfor:

»Syster Juliette veta kanske, hvar massa vara?»

»Huru skall du kunna begära, att jag skall veta, hvar din husbonde är. Jag har ej sett honom, sedan du såg honom tala med mig i negerbyn, innan han for bort. Har han kommit tillbaka?»

Nu blef Antonius i sin ordning förvånad.

»Syster Juliette icke veta, massa vara i Boma?»

»Nej, jag har därom ingen aning. När kom han?»

»Vi komma tre dagar sedan. Massa gå ut första natt. Massa icke komma tillbaka.»

Syster Juliette syntes också blifva orolig.

»Har du frågat guvernören? Kanske han har gifvit din herre några befallningar.»

»Guvernören icke gifva massa befallning att gå ut om natt med lykta utan Antonius.»

Syster Juliette spratt till.

»Sök hos Okoeno,» svarade hon kallt.

»Okoeno icke finnas.»

»Sök Okoeno, och du skall antagligen finna din husbonde i hennes närhet. I alla fall låt mig veta, om du lyckas.»

Antonius ämnade aflägsna sig. Det såg ej ut, som om han skulle få något bistånd af den hvita lady.

»Du ser på mig, som om du ej trodde, att jag talar sanning.»

»En gång syster Juliette säga, massa vara död, men massa vara lefvande.»

»Hvad menar du, Antonius? Jag förstår dig ej.»

»Syster Juliette icke minnas Banana.»

Nu förstod klostersistern, hvad Antonius syftade på. Hon hade talat osanning för att

kunna komma åt det bref, som mr Foster skrifvit till henne, innan han gick till duellen.

»Du har rätt att misstro mig, Antonius,» återtog hon, »men denna gång vill jag genom att hjälpa dig godtgöra, hvad jag en gång har brutit emot dig.»

Hon trodde därvid, att hon helt och hållet skulle handla i Antonius' intresse, och märkte ej, huru hennes eget hjärta slog af oro.

»Berätta för mig allt, som hände, då du förlorade din husbonde.»

»Massa säga: Antonius gå och lägga sig. Massa själf taga lykta och gå ut i natten.»

»Hade han ej talat med någon förut?»

»Nej, bara en gosse, som gifva massa en bok.»

»En bok? Hvad för slags bok?»

»En bok lik den, syster Juliette gifva massa i Banana.»

»Jag har aldrig gifvit din herre någon bok. Kanske du menar bref?»

»Ja, vi kalla bok.»

»Hvad gjorde han af brefvet?»

»Bok ligga med andra på hotellet.»

»Om du kan skaffa mig det brefvet, så kan jag måhända gifva dig några upplysningar.»

Antonius skyndade till hotellet och började söka ibland de papper, som mr Foster hade liggande framme, och upptäckte slutligen de båda biljetterna, som hans herre hade jämfört, innan han gick ut, men som de voro skrifna på likadant papper, kunde negern ej se någon skillnad på dem, hvarför han tog båda två till syster Juliette.

Den första, hon läste, var densamma hon hade skrivit till honom i Banana, den andra var för henne fullkomligt obekant. Äfven hon märkte den egendomligheten, att det var samma slags papper, och att handstilarna hade en träffande likhet med hvarandra.

»Att man har sådant brefpapper att sälja här, kan jag aldrig tro,» mumlade hon. »Brevet är ej underteckadt med något namn, det är således skrivet af en person, som har något att dölja. Antagligen har mr Foster gått till detta möte. Mötet var en snara, ett försåt för honom. Ack, nu förstår jag, brefskrifvaren har velat begagna mig såsom lockbete. Brevet är således författadt af en person, som känner till . . . Hvad känner han till? — Min handstil, och mitt papper är det också. Det är jag nu alldeles viss på.»

Hon grubblade ännu en stund, i det hon lät brevet undergå den sorgfälligaste granskning.

»Är det då så säkert,» tänkte hon, »att brefskrifvaren har något att skaffa med Fosters försvinnande? Nattetid finnas det ju så många faror, och mr Foster hade lika lätt kunnat blifva ett rofdjurs byte som en människas. Dock bör den person, som skrivit brevet, veta något om svensken, och densamma personen måste också känna till mig något, eftersom han sökt efterapa min stil.»

»Antonius,» utropade den unga flickan plötsligen slagen af en tanke, »du måste låta guvernören veta, att din herre är försvunnen, berätta det för alla bekanta, för alla hvita. Kom hit åter i morgon. Kanske natten gifver mig någon ny idé.»

Sedan Antonius försvunnit, satte sig syster Juliette åter att tänka på brevet.

»Om han gått till mötet, så hade han passerat förbi här. Om han blifvit öfverfallen af något rofdjur, så skall det väl finnas något spår efter honom. Kanske han är i byn? Ack, så dum jag är, det enklaste medlet är att göra förfrågningar i byn. Om jag skulle sända ett af barnen och fråga? Nej, det går ej an. Om han vore där och finge veta, att jag gjort förfrågningar om honom . . . När allt kommer omkring, så har han skaffat sig en ny mätress. Okoen är också försvunnen. Kanske de båda bo där. Kan han verkligen vara så dålig? Lofvade han ej så heligt, sista gången han talade till mig, att ej återse Okoen! Nog har Foster varit en dålig människa, men han har blifvit bättre. Jag behandlade honom allt bra hårdt sista gången och är skyldig att gifva honom någon upprättelse. Stackars man, han kommer ju från ett långt aflägsset land, där ingen kanske har brytt sig om honom, och han har bott här bland äfventyrare, då har jag ej rätt att fordra så mycket af honom, stackars vilseförda själ.»

Syster Marie kom in.

»Var det ej Antonius, som gick härifrån?» frågade hon.

»Jo, det var Antonius.»

»Har då den olycksalige svensken kommit tillbaka?»

»Han lär ha kommit tillbaka, men därefter spårlöst försvunnit.»

»Spårlöst försvunnit!» utropade syster Marie häpen.

»Ja, sedan tvenne dagar.»

»Ah, han uppträder nog snart i en annan gestalt, du vet, kära syster, att den onde kan antaga många skepnader.»

»Men han är icke den onde.»

»Hvarför tror du ej det?»

»Därför att jag vet, att mr Foster numera ej kommer att begå några dåliga handlingar. Han har syndat liksom alla andra människor, men han ångrar sig och bör förlåtas.»

»Men jag håller med Père Huberland, att aldrig något godt kan komma ifrån den mannen.»

»Hvar är Père Huberland?»

»Vet du då ej, att han rest?»

»Ingen har sagt mig det. Hvarför kom han ej och tog farväl?»

»Jag vet ej, men han synes ej hafva varit nöjd med dig på sista tiden. Allt sedan din sjukdom har han ju knappast talat med dig.»

»Jag vet det allt för väl. Flera gånger har jag sökt närma mig honom, men han stötte mig alltid tillbaka, och dock vet jag ej, hvad jag har förbrutit emot honom, för att jag skall röna ett sådant bemötande. Jag vördar ju honom högre än någon annan människa på jorden.»

Syster Marie klappade sin väninna på kinderna och sade i moderligt tröstande ton:

»Sörj ej, mitt barn. Vår Herre pålägger oss ofta profningar för att stärka oss i tron. Äro vi ståndaktiga, så låter han därefter nådens sol

skina. Var därför ödmjuk, mitt barn och bär din pröfning med tålmod.»

Syster Juliettes tankar voro hos mr Foster, och hennes fråga förrådde henne.

»Vet du, syster Marie, att Okoeno lär icke vara hemma?»

»Ja, den arma kvinnan har du icke behandlat rätt. Du har icke en enda gång varit öfver till henne, ehuru hon skötte dig under din sjukdom.»

»Jag känner inom mig, att jag gör henne orätt, men jag kan icke förmå mig att besöka henne.»

»Många gånger har jag hälsat på henne och funnit, att ehuru hon är en hedning, har hon dock ett godt hjärta, om hon skulle kunna tygla sina vilda passioner. Hon sörjer förskräckligt efter mr Foster, och jag anser, att han handlar uselt, om han ej lagligen låter viga sig med henne. Du vet ej, att hon fått en son.»

»En son! Och Foster är . . . är . . . fadern?»

»Ja, mr Foster är fadern. Hon var så lycklig den arma modern och insåg icke, att detta barn var en skam för henne. Hennes rättsbegrepp äro helt och hållet förvridna. Jag försökte förklara för henne hennes synd, men det lyckades ej, ty efter att ha suttit tyst en stund och hört på, brusade hon plötsligen upp och bad mig tiga.»

»Har du någon aning om hvar hon nu kan vara?»

»Hon har icke nämnt för mig, att hon ämnade flytta eller fara bort. Hur vet du, att hon ej är hemma?»

»Antonius berättade mig det.»

»Om mr Foster är borta, och Okoen är borta, så är det ju tydligt, att de äro tillsammans.»

»Detta tror jag dock icke.»

»Hvarför?»

»Därför att mr Foster en gång sagt, atthan aldrig mera skulle besöka mulattskan.»

»Och du tror honom?»

»Ja, det gör jag!»

Syster Marie skakade på hufvudet. Det var tydligt, att hon ej delade sin väninnas mening, ty hon mumlade:

»Därtill ser Okoen för bra ut.»

»Hvart reste Père Huberland?» återtog syster Juliette efter en stunds tystnad.

»Han nämnde det ej för mig. Han skulle skrifva sedermera.»

På detta sätt sutto de båda systrarna och pratade, till dess det blef tid att åter taga hop med arbetet, men syster Juliette öfverraskade sig mer än en gång under lektionerna med bamen med att tyst göra sig själf den frågan:

»Hvar är Foster?»

16.

De båda detektiverna.

Det var med den största otålighet, som syster Juliette motsåg Antonius' besök följande dag. Denne kom och afgaf sin rapport, men det fanns icke mycket upplysande däri.

Guvernören hade gifvit order att söka efter mr Foster öfverallt.

Något mer hade ej Antonius att berätta.

»Du skall genast gå till byn, som ligger norr härom och där göra förfrågningar, icke allenast efter mr Foster utan äfven efter Okoeno. Kom sedan och berätta mig, om man hört eller sett dem i byn.»

Antonius lydde med ifver och var efter tvenne timmar tillbaka, men hade intet annat att meddela, än att i byn hade de båda försvunna ej varit synliga.

Den lilla svaga och bräckliga syster Juliette var dock en kvinna med handlingskraft, och hon var fast besluten att till hvilket pris som helst finna svensken eller få visshet om hvad som blifvit af honom.

»Såg du icke något märkvärdigt på vägen?»
frågade hon Antonius.

Denne stirrade förvånad på den unga numan, liksom om han ej förstått frågan, men i sället för att upprepa eller förklara den, gjorde sig syster Juliette färdig att gå ut och vinkade åt negern att följa med.

* Då de kommit ut på den stig, som förde till norra byn, återtog syster Juliette:

»Din herre har gått denna väg, och vi näste söka finna hans spår.»

Det var ej lätt att finna några spår, ty stigen var hårdt trampad, så att något märke efter skodon ej lämnades i densamma. Den lilla nunnan misströstad dock icke utan gick långsamt framåt, i det hon granskade hvarje buske och träd, som kantade vägens sidor. Under tystnad hade man sålunda vandrat en halftimme, då Antonius stannade och visade på några slingerväxter, som ringlade sig kring några större träd helt nära kanten af stigen. Det var på ett ställe, där vägen var mycket smal, och på båda sidor reste sig till en manshöjd buskar och slingerväxter så tätt, att blicken ej kunde tränga långt in i snåret. På den plats, där Antonius hade stannat, voro slingerväxterna delvis afslitna och böjda åt sidan, och flera grenar af närstående buskar voro afbrutna. Han upptäckte dessutom på en taggig gren några hvita trådar. Negergossen trängde längre in och såg, att gräset på marken var nedtrampadt. Han lade sig på knä och undersökte marken och fann då tvenne löf, som voro färgade röda. Med detta fynd åter-

vände han till stigen och räckte syster Juliette detsamma utan att yttra ett ord. Den unga kvinnan blef blek som döden, då hon mottog det Antonius funnit.

»Hvad tror du, Antonius? För Guds skull tala! Hvad har händt?»

»Om detta vara massas blod, icke djur, icke leopard döda massa. Djur lämna något kvar. Jag icke finna mer.»

»Du tror således, att han blifvit mördad?»

Negern sänkte hufvudet och fäste blicken på marken. Plötsligen gjorde han en häftig rörelse, tog upp en liten sten från stigen och visade på en röd fläck. Nu började ett ifrigt sökande efter flera sådana märken, och detta kröntes med framgång, ty man fann ännu flera efter den väg de nyss passerat.

Sökandet fortfor, och spåren förde dem tillbaka den väg, de kommit. På somliga ställen voro fläckarna ganska stora, och de båda detektiverna voro förvånade, att de icke lagt märke till dessa blodfläckar, då de första gången gingo stigen fram. Blodspåren förde dem tillbaka till missionshuset, där veko de af och gingo i riktning till Okoenos bostad.

»Ej kan väl Okoeno hafva mördat honom,» tänkte syster Juliette, »men hennes hus måste undersökas. Se där i alla fall en förklaring på den afsky, jag alltid hyst för henne.»

Den unga nunnan saknade själfkritik, orsaken hvarför hon afskydde mulattskan, var den att de båda älskade samma man, men hon hade ej

vågat ransaka sitt hjärta, ty hon var rädd för den dom, hennes förnuft skulle fälla.

Ännu en gång bultade Antonius på mulattskans dörr, och då han ej erhöll något svar, slog han på fönsterluckorna, men med samma resultat.

»Antonius,» ropade syster Juliette, »spring ned till staden och berätta för din herres vänner, att du funnit blodspår, som leda till detta hus, och säg, att du tror, att din husbonde finnes härinne.»

»Säg icke för någon, att jag har varit med,» passade hon på att hviska, då Antonius ämnade springa ifrån henne.

Gossen skyndade sig ned till staden, och syster Juliette gick in i missionshuset, från hvars veranda hon ämnade iakttaga, hvad som skulle passera.

Det dröjde länge, innan Antonius åter syntes, men då han kom, var han åtföljd af tvenne hvita män och flera svarta soldater. Hvad de gingo långsamt, tyckte syster Juliette. Ändtligen voro de dock framme vid Okoenos hus och en af de båda hvita knackade på dörren. Så gingo åter fem minuter under den starkaste spänning. Då intet ljud inifrån kunde förmärkas, fingo några soldater order att spränga upp dörren. Detta tog åter några minuters tid i anspråk. Till sist slogos dörrarna upp, och alla försvunno in i huset.

Syster Juliette gick af och an på verandan utan att kunna taga sina blickar från det lilla hvita huset. Det åtgick först tio minuter utan

att någon syntes komma ut ur Okoenos hus, och därpå förflöto ytterligare tio minuter.

»Den dumma Antonius,» hviskade hon för sig själf, »begriper han då icke, att jag håller på att dö af oro!»

Nu kom en soldat ut, därefter några flera, så de hvita männen och till sist Antonius. En af de hvite tillstängde dörrarna, hvarpå de satte sig i marsch nedåt staden.

Antonius kom till missionshuset.

Syster Juliette, som var utom sig af längtan efter underrättelser, inväntade ej Antonius' ringning utan sprang emot honom.

»Hvad ha ni sett?» ropade hon ifrigt.

»Ingenting,» svarade Antonius lugnt.

»Såg du ej heller några spår af blod därinne?»

»Icke.»

»Hvad sade de hvite männen?»

»Okoenos blöda näsblod.»

»Huru såg det ut därinne?»

»Som förr. Alla ting vara i ordning.»

»De vilja ej göra något. Om icke du och jag vore, så skulle den stackars Foster redan vara glömd. Men vi skola finna honom, han må vara död eller lefvande, och du vill hjälpa mig Antonius. Säg, vill du ej göra det?»

»Jag söka hela mitt lif, och jag finna massa,» svarade den trogne negern.

»Har du någon aning om hvar Okoenos brukar vara, då hon är borta, ty om vi finna henne, så finna vi också din husbonde. Därom är jag öfvertygad.»

»Okoenos gå till sitt folk.»

»Ja visst, hon har ju släktingar. Vet du, hvar man kan finna dem?»

»Jag icke vara där, det vara långt borta. Flera dagar att gå. Jag vill gå, om syster Juliette säga, Antonius gå.»

»Ja, kära Antonius, jag ser ingen annan utväg. Behöfver du något? Penningar kanske? Säg endast, hvad du behöfver, och jag skall skaffa dig, blott du går och söker finna rätt på henne. Men om du lyckas finna henne, så akta dig, att hon ej får se dig. Det är allra bäst, att du icke visar dig utan kommer tillbaka till mig. Förstår du mig?»

»Jag icke behöfva något!»

Antonius gick, följd af nunnans blickar, tillbaka till staden. Han ansåg sig i detta ögonblick vara en mycket betydande person, ty han var nog den enda, som skulle kunna uppsöka mr Foster, och den hvita lady hade vädjat till hans hjälp, detta betydde mycket för Antonius, ty liksom alla negrer var han fåfäng, och detta vädjande till honom smickrade hans egenkärlek. Han visste, att Okoenos morbror var kung och hette Nianga, men hvar byn låg, kände han ej till, och ej heller huru långt det var dit. I Boma fanns det dock mycket folk, som tillhörde Niangas stam, och genom att fråga någon af dessa, kunde han lätt finna vägen.

Det dröjde ej länge, förr än Antonius skaffat sig de åstundade upplysningarna. Det var fyra dagsmarscher till Niangas by. Därefter började han träffa sina anstalter för resan, dessa voro dock af en ganska gegendomlig art. I stället för

att såsom annat folk brukar taga med sig extra omgångar kläder, så tog Antonius inga alls. Han klädde helt och hållet af sig, så att hans hela dräkt utgjordes af den lilla gördeln, som infödingarna efter kusten bära. Hans hela packning bestod af ett litet knyte, som han bar på hufvudet, och ett långt spjut. Sålunda rustad begaf sig Antonius i väg.

Den första dagen gick allt lyckligt och väl. Emot aftonen kom han till en by, där han hvilade öfver natten, och vid solens uppgång vandrade den unge negern vidare inåt landet. Han marscherade raskt undan under hela förmiddagen, först fram emot middagstiden, då hettan kändes för tryckande, beslöt han sig för att taga en stunds hvila. För detta ändamål uppsökte han ett stort träd, som växte ett stycke ifrån vägen, och hvarunder gräset var afbrändt. Platsen hade antagligen blifvit begagnad till rastställe förut. Ej många minuter därefter hade Antonius, som var uttröttad af den hastiga marschen, somnat in i den vilda urskogen.

Huru länge han hade legat, visste han ej, men då han vaknade var solen försvunnen, och himlen var jämmulen. Några tunga regndroppar föllo i hans ansikte. Regnet tilltog snart mer och mer, och på afstånd hördes åskan mullra. Antonius påskyndade sina steg för att finna något skydd, innan ovädret helt och hållet bröte löst. Blixterna kommo allt häftigare och häftigare och följde på hvarandra allt oftare och oftare, och regnet strömmade ned. Han var dock icke generad af några kläder, hvarför regnet icke bekom

honom särdeles mycket, men det var mörkret han fruktade. Det hade nu blifvit så skumt, att han många gånger måste stanna och invänta en blixst för att kunna finna sin väg, och dessa läto ej heller länge vänta på sig.

På en gång genljöd skogen af ett skri så hemskt och så förtvifladt, att det kom Antonius att stanna, och blodet nästan stelnade i hans ådror. Han lyssnade en stund, men det hördes ej mera, och han återtog sin gång. Han hade dock ej tagit många steg, förr än åter samma hemska skri lät höra sig, men denna gång var det närmare. Åter stannade han för att lyssna, men då han ej kunde se något, ej heller höra något mera, började han åter gå framåt. Skriet hördes igen, men denna gång ett stycke bakom honom. Antonius var likväl nu så uppskrämd, att han ej vågade stanna flera gånger utan påskyndade sina steg. Samma hemska nödrop ljödo åter, denna gång tätt bakom honom. Detta var mer än Antonius kunde uthärda. Han flydde. Flera gånger föll han omkull öfver trädstammar, då han i rädslan och mörkret tog miste om vägen. Så kom en blixst, och han fann åter stigen, rusade därefter fram efter den och föll igen, reste sig åter och föll igen, men alltjämt var han förföljd af de klagande ropen. Slutligen föll han och stötte sig så våldsamt emot en träd-stam, att det åtgick en lång stund, innan han förmådde resa sig. Han lade sig då förtviflad ned, slöt ögonen och väntade på döden, ty döden var nog det minsta, som kunde följa. Icke kunde han vänta något förbarmande af detta öfver-

naturliga väsen, som jagat efter honom så länge. Att det var något öfvernaturligt, därom var han förvissad, då det kunde förflytta sig så snabbt. Men döden kom icke, och ej heller något annat. Nödropsen hade tystnat, och Antonius kände blott regnet, som piskade mot hans nakna kropp. Han höjde sakta på hufvudet, och försökte se sig omkring. Det fordrades mod därtill. Det var alldeles mörkt, och han måste invänta en blixtn för att kunna vara i stånd att se, hvar han befann sig. Blixten kom, och negern upptäckte åter sin stig. Med darrande knän fortsatte han åter sin väg men denna gång långsamt och försiktigt, i det han med sina blickar försökte genomtränga mörkret för att upptäcka den öfvernaturliga varelsen, som så länge förföljt honom, och som antagligen låg i försåt för honom bakom något träd. Intet mera hördes än åskknallarna, hvilka kommo honom att spritta till hvarje gång. Det blef en svår natt för den stackars Antonius, och hans lidanden voro ännu ej slutade.

Hans väg spärrades af en strid ström, som nu af det häftiga regnet svällt öfver sina bräddar. Antonius stannade villrådlig. Strömmen syntes honom nästan för farlig att våga simma öfver, men då ingen kanot eller annan farkost stod att upptäcka, så hade den stackars negern intet annat val än att simmande söka uppnå den motsatta stranden. Det lilla knyttet placerade han försiktigt på sitt ulliga hufvud och grep med den vänstra handen om sitt spjut och vadade ut i vattnet. Han hade ej hunnit längre ned, än att vattnet nådde honom till midjan, förr än den

starka strömmen ryckte benen undan honom och förde honom med sig. Antonius var både en stark och skicklig simmare, men denna gång måste han uppbjuda hela sin styrka för att ej dragas ned i den massa hvirflar, som vattenmassorna på flera ställen bildade. Sin packning, det lilla knytet, fick han ej länge behålla, ty en våg, som slog öfver honom, beröfvade honom hans egendom. Efter ofantliga ansträngningar lyckades det honom till sist att uppnå den andra stranden, men där han kommit i land, stod ingen stig att upptäcka. Växtligheten var längs stranden så stark, att det var en omöjlighet att försöka bana sig väg längs efter vattendraget i synnerhet i det rådande mörkret, och regnet föll alltjämt i strida strömmar. Antonius vadade åter ut i vattnet, och med sitt spjut till stöd försökte han komma uppför strömmen. Det gick ej fort, men han kom dock fram steg för steg, och till sist visade honom en ny blixten eftersökta stigen. Den stackars negergossen var dock nu alldeles utmattad. Hvilken tid det var på natten, hade han ingen aning om, men han antog, att det ej skulle dröja länge, förrän det skulle dagas. Han hade ingenting ätit allt sedan morgonen, och hungern började nu inställa sig och öka hans lidanden. Hans lemmar värkte af trötthet, och hans knän blödde efter de fall, han gjort, då han var tvungen att fly undan nödroppen. Huttrande af köld kröp han under ett träd och beslöt att där invänta morgonen.

Då dagen inbröt, upphörde regnet, och åskan drog bort i fjärran. Antonius gned sina stelade

lemmar, som hade styfnat af det kalla vattnet och satte sig åter i marsch, under det han sökte upptäcka några ätbara frukter, ty hungern kändes nu än våldsammare än förr. En liten skogsråtta korsade hans väg. Antonius lade märke till, hvar i marken hon försvann och stack sitt spjut efter henne. Det lyckades, ty då han drog spjutet tillbaka, satt råttan fast därpå. Negern gjorde processen kort, han slukade henne genast såsom hon var. Han log då han åt, ty han erinrade sig, att då han första gången kom till massa, hade denne öfverraskat honom, då han höll på att äta en råtta, och massa hade blifvit så ond på honom, att han gifvit honom prygel.

»Icke ondt att äta en råtta,» menade Antonius, »råtta vara bättre än svälta ihjäl.»

Han återtog emellertid sin väg, i det han spanade efter flera läckerheter af samma slag.

Hans lidanden och motgångar voro nu slutade, ty framför honom stack en rökpelare upp. Han påskyndade sina steg och uppnådde snart en tämligen stor by. Invånarna betraktade honom med misstroende, men de gifvo honom dock något att äta och dricka, då han berättade att han vore på väg till kung Nianga med bud från de hvite i Boma. Sedan han stillat sin hunger, och gjort sig underrättad om vägen, bröt han åter upp. Vägen var nu ej svår att hitta, han hade endast att följa den bredaste stigen, den förde till kung Nianga. Följande natt sof han i en annan by, och utan vidare äfventyr uppnådde han på ijarde dagen målet för sin resa.

Niangas by kunde ses på ganska långt afstånd, emedan den låg på en höjd. Den tycktes vara stor, ty Antonius såg många hyddor och många människor röra sig bland dem. Vår neger kom ihåg syster Juliettes råd och beslöt att söka närma sig byn utan att blifva sedd.

Vi vilja likväl nu lämna Antonius där, emedan, om någon af våra läsare skulle hafva fattat intresse för vår svensk, det ej är rätt att längre hålla honom i ovisshet om den unge mannens öde. Vi återvända därför till Boma, där vi lämnade Foster, då han gick ut från hotellet klockan nio på aftonen och passerade missionshuset för att möta den person, som skrifvit det anonyma brevet.

17.

Nära döden.

Om mr Foster trodde, att han var ensam, då han gick uppför backen, som förde till missionshuset, så hade han bedragit sig. Ett stycke bakom honom men försiktigt döljande sig, något som var tämligen lätt i det rådande mörkret, smög sig nämligen en liten negergosse. Gossen hade legat gömd i närheten af hotellet och syntes hafva väntat på mr Foster. De gingo förbi missionshuset och fortsatte vägen till norra byn.

På ett ställe, där stigen var ganska smal och buskarna på båda sidor om den reste sig täta och höga, hejdade mr Foster sina steg.

Framför honom stod en människofigur.

Svensken höjde lyktan öfver sitt hufvud för att bättre kunna se och igenkände Père Huberland, som stod blek med korslagda armar.

»God afton, mr Foster. Ni är kanske förvånad öfver att träffa mig,» hälsade den andlige.

»Å nej, Père Huberland, jag vet, att ni arbetar både natt och dag i edert kall, och ni skyr inga uppoffringar.»

»Ni har fullkomligt rätt, min son, och det arbete, jag ämnar utföra i afton, skall öfvertyga eder, att jag ej heller skyr några medel.»

»Hvad står då på?»

Mr Foster sökte att skämta, men det ville ej lyckas.

»Kommer ni ihåg vårt sista samtal i Banana?»

»Ja, mycket väl. Har det något att göra med edert arbete i natt?»

»Det är därför jag kommit hit.»

»För att möta mig?»

»För att möta er!»

»Nåväl, hvad önskar ni då?»

»Taga ert lif!»

Mr Foster, som bar lyktan i den högra handen, förde den vänstra bakom sig för att söka få tag på sin revolver, som fanns i hans bakficka, men munken hade märkt denna rörelse och förekommit honom genom att med sin högra hand gripa om mr Fosters vänstra handlofve. Under den brottning, som härvid uppstod, släppte Foster lyktan, som föll till marken och släcktes. De båda stridande blefvo således lämnade i fullkomligt mörker.

Den lille negergossen smög sig närmare, men kunde icke se något utan hörde blott det tunga flämtandet från de kämpande männen. Det lät som om de sökte kväfva hvarandra, åtminstone stönade en af dem förskräckligt. Plötsligen hörde han en utropa:

»Du lömske jesuit!»

Därefter blef allt tyst.

Det prasslade bland buskarna, och en person skyndade förbi honom, men han var ej i stånd att urskilja, hvem det var.

Han väntade, till dess ljudet af den bortskyndade personens steg ej längre hördes, och smög sig därefter sakta fram till det ställe, där striden hade stått. Ingenting stod att upptäcka af den andre, gossens fot stötte endast mot den tappade lyktan, som han tog upp, men han ägde ej några tändstickor, om han också skulle vågat tända den. Men tyst, hördes det ej, som om det stönade inne i busksnäret. Han höll andan och lyssnade. Ja, det lät, som om någon sakta jämrade sig. Modet svek gossen, han vågade ej gå dit för att öfvertyga sig om hvem det kunde vara. För öfrigt kunde den andra snart komma tillbaka. Vid den tanken blef det fart på gossen. Han skyndade sig af alla krafter tillbaka den väg, han kommit, alltjämt bärande den utsläckta lyktan och stannade ej, förr än han stod framför Okoenos hus, på hvars dörr han klappade.

Det var Okoeno själf, som öppnade.

»Hvad har hänt, Meppo,» utropade mulattskan, då hon fick se sin tjänare, hvilkens häftiga andedrag och förskräckta utseende vittnade om att han hade något fasansfullt att meddela.

»Massa gå från hotellet, men massa icke stanna missionshuset. Massa gå längre. Massa möta annan hvit man. Massa strida med annan

hvit man. En vara död. Meppo icke veta hvem.»

»Hvar hände det?»

Meppo beskref platsen.

Okoeno ryckte till sig lyktan, som gossen ännu höll i sin hand, tände den och skyndade ut tätt följd af Meppo.

Då hon kom till platsen, där de båda männen mött hvarandra, stannade hon ett ögonblick för att hämta andan, men länge gaf hon sig ej till tåls, ty äfven hon hörde kvidandet. Hon iakttog huru buskarna voro böjda åt sidan och trängde beslutsamt in i snåret. Där låg utsträckt på marken och nästan till hälften gömd af det höga gräset kroppen af en man iklädd hvita kläder, men dessa kunde man knappast kalla hvita längre, ty de voro alldeles nedblodade. Hon böjde sig ned och lät skenet från lyktan falla på mannens ansikte och igenkände till sin fasa mr Foster.

»Meppo,» ropade hon, »spring genast ned i staden och skaffa så många niangamän, som du kan få ihop i en hast och skicka dem hit, samt tag en hängmatta med dig, men fort, fort, Meppo!»

Negergossen skyndade åter tillbaka.

Okoeno tog af sig sin klädning och allt öfrigt ända till linnet, som hon därpå ref i remsor. Hon slet sedan upp den döendes rock, ref upp hans skjorta och upptäckte ett gapande sår i bröstets högra sida.

»Hjärtat är icke träffadt,» mumlade hon.

Hon lade nu på ett förband af sitt linne för

att hämma blodflödet och visade därvid en förvånansvärd vana och skicklighet. Den sårade höll ögonen tillslutna, och blott då och då undslapp honom ett klagande ljud. Sedan Okoeno slutat förbindningen, tog hon åter på sig sina kläder, satte sig på marken invid Foster och lade hans hufvud i sitt knä.

»Foster,» hviskade hon, »kan du höra hvad jag säger?»

Mr Foster förstod henne tydligen icke, ty han svarade ej.

»Hvem har kunnat behandla dig på detta vis, och hvarför har du ej kunnat försvara dig?»

Den tilltalade låg lika orörlig.

»Hvad Meppo dröjer länge!»

Då Meppo efter en stund af otåligt väntande kom, hade han med sig sex niangamän och den åstundade hängmattan.

»Försiktigt, försiktigt,» befalldes Okoeno, i det hon visade männen, huru de skulle fatta den sårade för att lägga honom i hängmattan.

Mr Foster stönade, då man vidrörde honom.

Därefter satte sig den lilla truppen i marsch ned emot staden med Meppo i spetsen lysande vägen.

Man bar in mr Foster till Okoeno. Där lades han på ett bord och med negrernas hjälp pålade Okoeno ett nytt och bättre förband, sedan hon först tvättat såret. Sedan allt som kunde göras för den sårade blifvit gjordt, tillsade hon negrerna, att de kunde gå och lägga sig, men de fingo på inga villkor berätta för någon, hvad

de gjort och sett, emedan den hvite mannens fiender då skulle straffa dem.

Nästa afton, då mörkret inbrutit, skulle de komma åter med en bår och bära den hvite mannen till Nianga. Där skulle hans fiender icke kunna skada honom.

Okoeno var fullt öfvertygad om att mr Foster hade många och mäktiga fiender, som sökte taga hans lif. Hon trodde, att i Boma rådde samma förhållande som i ett negerrike, där ständiga intriger utkämpas om makten och om företrädet att vara konungens gunstling. Hon visste att mr Foster var guvernörens favorit, och därför var det ju klart, att han skulle hafva afundsmän. Hon hade ingen aning om att mr Foster hade låtit besegra sig af en liten jesuit. En häftig fruktan och ångest uppstod hos henne, en fruktan för att man skulle söka honom och kanske döda honom nu, då han icke vore i stånd att försvara sig. Det gällde därför framför allt att få honom i säkerhet, och det bästa skydd, som kunde erbjudas, var hos hennes morbror, kung Nianga.

Men äfven en annan tanke plågade henne. Skulle mr Foster vara nog stark, för denna flyttning? Tänk, om han skulle dö under vägen?

Okoeno hade en sömlös natt. En sådan lycka, att hon hade låtit spionera på honom. Hon hade endast velat öfvertyga sig om, att mr Foster icke besökte missionshuset efter sin återkomst. Därför hade hon skickat Meppo att bevaka hotellet under natten, under dagen kunde hon själf bevaka det med kikaren. Hon brann

äfven af nyfikenhet att få veta namnet på den person, som sökt mörda hennes man, emedan efter hennes förmenande det skulle blifva Fosters första göromål, så snart han blifvit återställd, att uppsöka sin fiende och taga en lika blodig hämnd. Kanske icke Foster visste, hvem det var, hon önskade därför hjälpa honom och underlätta hans arbete att taga revanche.

Det var ett egendomligt tåg, som lämnade Okoenos hus följade natt. Först gick den lilla Meppo med en fackla, därefter kom, buren af fyra män, en bår, hvarpå mr Foster låg, så kom Okoeno bärande ett litet barn, och slutligen ytterligare tvenne män beväpnade med långa spjut. Man följde samma väg, som vi redan beskrifvit vid tiden för Antonius' vandring, med den skillnad, att Okoeno, som kände vägen bättre, alltid lagade, att man passerade negerbyarna vid vägen under natten, ty utan tvifvel skulle ett sådant sällskap som detta uppväcka infödingarnas förvåning, och berättelsen därom nå de hvite männen i Boma.

Med hvilken omtanke ordnade icke Okoeno allt. Hon delade sin ömhet mellan sitt barn och sin älskare.

Under en rast, sedan man funnit en skuggig plats för båren, kring hvilka alla slagit sig ned, slog mr Foster för första gången upp ögonen och stirrade förvånad omkring sig.

»Hvar är jag?» hviskade han med matt röst.

»Hos mig, Foster,» svarade mulattskan, och lutade sig ned öfver honom.

Svensken syntes söka i sitt minne, slutligen kände han igen henne.

»Okoenol!»

»Ja, din Okoenol,» tillade hon.

»Hvad har då hänt? Hvarför är jag här?»

»Du får icke tala, min Foster,» och hon lade sin hand öfver hans mun, »försök bara att vara lugn, här är du i säkerhet.»

Den unge mannen kunde dock icke vara lugn.

»Men säg mig då i Guds namn, hvad som hänt?»

»Du har slagits och varit nära att blifva dödad.»

Han försjönk åter i tankar.

»Slagits — dödad,» och han ansträngde åter sitt minne.

»Vet du, hvem det här är,» frågade Okoenol och höll fram barnet.

Mr Foster såg på den lilla ungen, som sprattlade med de små bara benen och armarna.

»Hvem är han lik, Meppo, far eller mor?»

»Han vara lik Massa,» menade Meppo.

»Pappa, kyss gossen din,» och hon höll barnets ansikte till den sårades mun.

»Ah, Père Huberland,» ropade mr Foster. Ett ljus hade gått upp för honom.

»Père Huberland,» upprepade Okoenol, »hvad vill du honom?»

Mr Foster blef åter tyst en stund och tycktes ej hafva hört frågan, därefter frågade han:

»Hvar funno ni mig?»

Nu berättade Okoeno, huru som hon skickat Meppo att bevaka honom, att negerpojken hade följt mr Foster då denne gått ut; hon omtalade, hvad Meppo berättat om Fosters möte med den obekanta personen, och om striden, huru hon fann honom döende, och hvarför de befunno sig där.

Mr Foster kunde ej underlåta att gifva Okoeno en tacksam blick. Han hade icke gjort sig förtjänt af en sådan kärlek.

»Vi skola taga hämnd, Foster,» sade hon tröstande, liksom om hon talat till ett barn.

»Då du åter blir stark att föra vapen, så skola dina fiender bäfva för dig, till dess var lugn min vän, och låt din Oko råda.»

»Hämnd,» tänkte mr Foster, »hvad batar mig hämnd? Hon är lika usel som han, då hon lånat sin hand till att skrifva det brefvet, som lockade mig i snaran. Ack, tro aldrig en kvinna! Hur ren och oskuldsfull hon än synes, så är hon dock falsk. Hon kan ju ej vara annat än falsk, då hon går i en sådan skola, en jesuitskola. Men hvad ondt hade jag väl gjort henne, för att hon skulle önska mig döden? Naturligtvis hade hon låtit öfvertala sig af munken. Vänta du, lömske jesuit, vi skola väl råkas en gång till, och då skola vi se, hvem som är kvickast, din dolk eller min kula.»

»Du får ej tänka, Foster. Jag ser, du drömer om hämnd, ty du ser så grym ut. Ju lugnare du är, desto förr blir du frisk. Se så, lyd din Oko,» och hon smekte svenskens hand, som hon tagit mellan sina.

Då det blifvit svalare, bröt man åter upp. Framkomna till den ström, som Antonius sedermera skulle få sådana svårigheter att komma öfver, gjordes halt, under det man sökte efter den kanot, som Okoeno visste, skulle vara gömd någonstades på stranden för hennes räkning, man upptäckte den snart, rodde öfver floden och fortsatte sedan marschen. En fågel flög upp ifrån vägen och utstötte ett hemskt skri, som kom mr Foster att rysa.

»Denna bådar ingen lycka,» sade Okoeno, »då den där svarta fågeln skriker, då kommer olyckan.»

»Olyckan har ju redan kommit,» menade mr Foster.

Det var en sådan fågel, som i så hög grad skulle skrämma den stackars Antonius.

»Men kanske i stället för olycka den bådar regn,» fortfor mr Foster, som låg och tänkte på, huru förvånad Antonius skulle blifva, då hans husbonde förblef borta, »han låter nog guvernören veta det. Hvad skall guvernören tänka, då jag försvinner så hastigt, första dagen jag kommer hem. Lycka var det, att jag var uppe till honom och aflämnade min rapport. Säkert skola mina vänner tro, att någon krokodil snappat bort mig, och därefter skall det ej dröja länge, förr än jag är glömd. Glömd, ja i Sverige är jag nog glömd sedan länge. Ingen minns den vildhjärnan Foster. Mina forna kamrater äro nu män i staten, somliga militärer, andra tjänstemän, och flickorna i flickskolan äro väl gifta. Kanske äro de nu tjocka matronor med en skara ungar

omkring sig. Icke kommer någon af dem ihåg den länge gymnasisten, som brukade skriva glödande poem om evig kärlek. Tänk om de såge honom nu, blek och maktlös liggande på en bår. Ack, denna flydda tid! Hvad betydde väl, de sorger, jag då hade? Hur lätt gingo de ej öfver, ehuru jag då trodde, att jag aldrig skulle kunna bli glad igen.»

Nu kom han också ihåg, i hvilken ängslan och oro han befunnit sig, då han skulle taga sin studentexamen. Huru han beslutat taga lifvet af sig, om han ej skulle gå igenom. Var det väl något att taga sig af daga för? Ja, då ansåg han, att hans lifs lycka berodde på utgången af examen. På hvad berodde nu hans lifs lycka? På syster Juliettes kärlek. Hon, som lömskt öfverlämnat honom till Père Huberland! Hon är icke värd en tanke. Då hon, som han trodde vara den personifierade godheten, ärligheten och renheten, kunde låna sin hand till en sådan låg handling, då hade han numera förlorat tron på det ärliga i denna världen.

Nu började det att regna. Okoeno kom fram och svepte en kappa om honom. Hon trodde, han sof, ty han höll ögonen slutna.

Efter tre natters ansträngande vandring kommo de fram till Niangas by. Där ägde Okoeno ett stort bambuhus, och där tog hon in. Infödingarna hade skockat sig omkring hennes bostad för att se den hvite mannen, och själfva den gamle kungen kunde ej lägga band på sin nyfikenhet utan kom i egen hög

person för att göra sig underrättad om orsaken till Okoenos ankomst. Då han fick höra, att mr Foster var med, önskade han genast se honom, emedan han hade hört så mycket talas om honom.

Okoeno förklarade för sin morbror, att Fosters fiender hade sökt mörda honom, och att hon kom för att söka en tillflyktsort här. Nianga lofvade att utpostera vakt omkring byn, i händelse man hade förföljt dem, hvilket försiktighetsmått Okoeno också ansåg klokt.

Mulattskans omsorger för den sårade svensken voro rörande att se. Om hon varit i stånd att läsa hans önskningar, skulle hon ej kunnat sköta sitt kall bättre än hon nu gjorde. Ingen trötthet kunde afhålla henne ifrån att vaka vid hans bädd, ingen möda skydde hon för att tillfredsställa hans önskningar, och hvad födan beträffade, ansåg hon, att saftigt färskt kött skulle återgifva honom krafter och blod för det förlorade. Hvarje dag sändes kung Niangas bästa jägare för att skaffa det erforderliga villebrådet, som oftast bestod af antilop, men det hände äfven någon gång, att det lyckades dem döda större djur såsom buffeloxar.

Mr Foster led icke blott af kroppsliga plågor, utan äfven af själsliga, och dessa hans själsmarter voro vida svårare än de kroppsliga. Han sväf-vade i en beständig oro. Han ville tala med guvernören, han ville skriva, men handen var allt för svag och darrande. Då ville han skicka en budbärare för att underrätta guvernören, hvar

han befann sig, men budet fick hemliga order af Okoeno att ej gå.

»Foster kan ännu icke tänka klart,» ansåg hon, »och inser icke den fara han utsätter sig för, då han låter de hvite männen i Boma veta, att han är här.»

På detta vis förflöto några dagar, då en ny händelse inträffade, som kom Okoeno att fördubbla sina försiktighetsmått.

18.

En audiens hos guvernören.

En morgon rådde stor uppståndelse i byn. En spion hade blifvit gripen. Man hade bragt honom till kung Nianga, som genast dömt honom till döden. Förgäfves bad fången om sitt lif och bedyrade sin oskuld, det hjälpte dock icke. Bevisen, att han under några dagar smugit omkring byn, voro klara, och en person, som söker dölja sig, måste hafva onda afsikter, så resonnerade den kloke Nianga, och därför skulle spionen dö.

I sin förtviflan bad fången att blifva förd till Okoeno, emedan han kände henne, påstod han. Okoeno igenkände i fången kungasonen Antonius. Denne var likvisst bedröflig att skåda. Han hade antagligen ej gifvit sig förr än efter en hårdnackad strid, ty hans kropp var öfversmetad med lera, smuts och lefradt blod, som hängde i klumpar på hans nakna bröst och rygg. Hans ulliga hår, som var hans stolthet, och som han alltid vårdat med den största omsorg, var nu en enda

lerkluns. Hans händer voro bakbundna, och hela hans uppsyn var så bedröflig, att Okoeno, som i början icke kunnat underlåta att skratta åt honom, blef rörd, och tillsade, att man genast skulle lösa fångens band.

Den stackars Antonius kastade sig på knä framför mulattskan och bad om sitt lif. Han ville bekänna allt. Han sökte sin massa och trodde, att han fanns i Niangas by.

Okoeno, som mycket väl kände till Antonius' tillgifvenhet för sin husbonde, lofvade honom lifvet och friheten, i det hon förklarade för de kringstående, huru saken förhöll sig.

Antonius kom nu att röna en helt annan behandling än den man förut ämnat honom, och det dröjde ej länge, förr än han var tvättad, snygg och i full färd att göra sin kur för några negerflickor, af hvilka han snart fick veta, hvad Okoeno förtegat för honom, att hans herre var i byn hos Okoeno. Antonius, som enligt sitt eget förmenande var oöfverträfflig i slughet, beslöt att ej se förvånad ut, ehuru han var färdig att göra höga språng i luften af glädje, då han fick veta, att massa var i lifvet, i stället började han för flickorna orda om sin höga börd, hvilket kom dem att slå ihop händerna af idel förvåning och beundran. Då och då passade han likväl på att göra en fråga om den hvite mannen. När aftonen kom, visste Antonius allt, hvad han ansåg sig behöfva veta, och detta var, att för fyra dagar sedan hade Okoeno bragt den hvite mannen till byn, att den hvite var svårt sårad och knappast kunde tala, att man i byn hade att

försvara honom för okända fiender, och att man därför höll ständig vakt för att ej blifva öfverrumplad.

Antonius frågade Okoeno något senare, om han kunde få träffa sin husbonde, men hon gaf honom ett bestämdt afslag. Hon ansåg, att mr Foster en tid skulle hållas i okunnighet om Antonius' ankomst, då han eljes endast skulle blifva orolig och börja göra en mängd frågor, samt kanske till och med skicka sin svarta tjänare till Boma med bud, och detta skulle hon ej kunna hindra. Äfven var hon svartsjuk på alla. Ingen annan än hon finge gifva honom mat, ingen annan sköta honom eller tala till honom. Hon ville vara allt för honom. Om Antonius visade sig, så skulle Foster begagna sig af honom och försmå hennes tjänster, och detta tillät hon icke.

Antonius å sin sida såg i detta nekande att få träffa sin husbonde allenast ett nytt bevis på hvad han redan misstänkt, nämligen att hans herre i själfva verket var en fånge hos Okoeno. Morgonen efter denna tilldragelse var Antonius försvunnen.

Det var efter betjäntens försvinnande, som Okoeno lät fördubbla alla försiktighetsmått. Hon kunde dock ej förstå, hvarför Antonius hade rymt. På hans tillgifvenhet för den sårade kunde man icke tvifla, därför hade hon äfven ansett det öfverflödigt att låta bevaka honom. Med hans försvinnande var det likväl icke bevisadt, att han gått i tjänst hos sin herres fiender, och därför blef orsaken till Antonius' rymning för Okoeno ännu ett olöst problem.

I missionshuset i Boma räknade syster Juliette dagarna och timmarna till Antonius' återkomst. Hvarje ledig stund gick hon ut på verandan, från hvilken man hade den bästa utsikten, och försökte att bland de svarta, som i hopar drogo fram efter de så kallade gatorna, upptäcka någon med Antonius' välkända ansiktsdrag. Hon hade ingen aning om från hvilket håll, han skulle komma, ej heller huru många dagar, resan skulle taga.

Ändtligen en afton fick hon se Antonius komma ifrån hotellet, och hon kunde därvid ej återhålla ett utrop af glädje. Antonius kom ifrån hotellet, emedan han ansett sig först böra göra toalett, innan han gjorde sin uppvaktning. Han ville nämligen uppträda som en gentleman, då han ägde den hvita ladys förtroende.

»Antonius, har du sett honom?»

Syster Juliette sköt Antonius in i rummet, han rörde sig ju så långsamt.

»Jag icke se massa!»

»Har du ej heller hört något om honom?»

»Jag vara så nära massa, men bambuvägg vara emellan.»

»Du har således funnit honom?»

»Massa vara i Niangas by.»

»Hos Okoen?»

»Hos Okoen.»

»Berätta mig mera!»

»Massa vara nära död. Okoenos folk bära massa till Kisanga.»

»Det är således Okoenos utskickade, som sökt mörda mr Foster?»

»Ja, massa vara Okoenos fånge.»

»Är han också fången, och ingen hand röres för att befria honom! Ack, det synes nog, att man bor i det mörkaste Afrika, då man kan vara så liknöjd om ett människolif. Nå, vidare Antonius! Berätta mig allt!»

Negern berättade då på sitt egendomliga sätt om sin vandring, hvarvid han ej glömde att förtälja om spöket, som skrikit så till honom under ovädersnatten; och han omtalade, hur han legat och bespejat byn för att söka upptäcka Okoeno, hvarvid han blifvit öfverraskad af vakten, och huru han måst gifva sig till fånga efter en förtviflad strid, hvilket allt läsaren redan känner till.

Syster Juliette var fullkomligt af samma mening som Antonius, att Okoeno låtit svårt såra mr Foster för att fullständigt kunna hafva honom i sitt våld, men en sak, som ännu syntes henne oklar, var, hvem som vore författaren till brevet. Okoeno kunde ju visserligen hvarken läsa eller skriva, men någon hade kunnat hjälpa henne. Papperet? Huru lätt hade det icke varit för mulattskan att taga papper ifrån henne under den tid hon skötte henne, då hon hade klimatfebern, och lika lätt att taga prof på hennes stil. Ju mer syster Juliette tänkte därpå, desto klarare föreföll henne förloppet. Det rådde icke längre något tvifvel om mulattskans brottslighet, och syster Juliette fann häri förklaring på sin förr så obegripliga rädsla och afsky för Okoeno.

Den unga nunnan ansåg det nu vara sin plikt att befria mr Foster ur hans fångenskap.

och beslöt att i den afsikten själf gå till guvernören.

Det var med klappande hjärta, hon steg upp för trappan, som förde till guvernörens öfver Kongo bostad, och frågade en svart betjänt, om guvernören kunde gifva henne några minuters samtal. Hon hade förut sett honom blott en enda gång, då han kommit med Père Huberland för att åhöra en af hennes lektioner, och då hade han varit mycket vänlig och talat med henne om det svåra kall, hon åtagit sig.

Guvernören kom nu själf emot henne, fattade hennes hand och sade, i det han förde henne in i sitt arbetsrum:

»Jag är verkligen på det angenämaste öfverraskad af edert besök, syster Juliette! Hvarmed kan jag stå till tjänst?»

Den unga nunnan kunde ej hjälpa, att hon rodnade. Huru skulle hon börja? Det hade hon i ifvern glömt att i förväg öfvertänka. Till sist efter en stunds tvekan tog hon mod till sig och började:

»Jag kommer egentligen icke å mina egna vägnar, det är för en stackars negers skull, som förlorat sin husbonde.»

Guvernören böjde på hufvudet till tecken, att han var idel uppmärksamhet, och bad henne fortsätta.

»Det är å Antonius' vägnar jag kommer, han har nämligen upptäckt, att hans husbonde mr Foster hålles fången i kung Niangas by.»

»Ah,» sade guvernören förvånad.

»Och han beder om edert bistånd, herr guvernör, att befria mr Foster.»

»Men är negern viss på sin sak? Jag kan icke fatta, hvarför kung Nianga skulle gripa och hålla mr Foster fången.»

»Antonius måste dock känna till förhållandet, ty han har i dag kommit därifrån. Det är egentligen icke kung Nianga själf, som har så mycket att skaffa med saken som fastmer en mulattska, en släkting till Nianga.»

»Känner min syster till hennes namn?»

»Okoeno.»

»Okoeno, omöjligt, min kära syster. Hon skulle aldrig hålla mr Foster fången mot hans vilja,» sade guvernören leende.

»Förlåt mig, herr guvernör, men ni känner icke till förhållandet.»

»Jo, mycket väl,» svarade denne med samma egendomliga leende.

Syster Juliette blef för ett ögonblick litet förvirrad, men hämtade sig snart åter och fortfor oförskräckt:

»Ni vet således, att hon försökt mörda mr Foster?»

»Nej, därom har jag ingen kännedom,» utbrast guvernören och blef hastigt allvarsam.

»Hon har på vägen mellan Boma och norra byn låtit öfverfalla och svårt såra honom, och därefter föra bort honom till kung Nianga.»

»Är ni säker på, min syster, att ni ej miss-tager er?»

»Jag har med egna ögon sett blodspåren,

som förde till Okoenos hus, och Antonius har berättat mig det öfriga.»

»Jag kan dock ej fatta, hvarför hon skulle handla så. Mr Foster och hon hafva varit synnerligt goda vänner.»

»Men vänskap kan understundom förbytas till fiendskap.»

»Det är sant! Ni önskar således, att jag skall sända efter mr Foster.»

»Jag önskar icke något, herr guvernör, men jag ansåg det vara min plikt att låta eder veta, att en af edra tjänares lif sväfvar i fara.»

Guvernören såg granskande på den unga nunnan.

»Hvarför kom ej Antonius själf till mig denna gång, då han redan en gång förut varit här och rapporterat, att hans husbonde var försvunnen? Hvilken slump förde honom till eder?»

Syster Juliette rodnade åter och svarade hastigt:

»Han känner mig från första dagen jag kom till Kongo!»

»Min kära syster, jag kan ej frigöra mig från den tanken, att ni misstagit eder, emellertid lofvar jag att taga noga reda på saken.»

»Ack, men snart, herr guvernör, snart!»

Guvernören såg åter förvånad på systemen:

»Men om han är svårt sårad, så kan det ju vara farligt att transportera honom?»

»Då man har kunnat transportera honom dit, så kan man nog transportera honom därifrån, och betänk dessutom, huru den stackars mannen skall lida, när han måste ligga i en negerby utan

läkarhjälp och utan lämplig föda. Herr guvernör, lofva mig därför att snart, i dag, nu genast gifva befallning att hämta honom.»

»Ni måtte visst hysa stort intresse för den unge mannen?»

»Jag lider själf, då jag ser andra lida.»

Audiensen var slut. Guvernören reste sig och följde artigt nunnan till dörren, och efter att hafva lofvat att genast afsända en hvit officer med några soldater till kung Nianga, bockade han sig ännu en gång för systemen och återvände till sitt arbetsrum.

Den lilla klostersistern kände sig lycklig, då hon lämnade guvernören. Det var af människokärlek hon handlat, ansåg hon, men hade hon gått till djupet af frågan, så hade hon kanske funnit, att det fanns ett annat motiv för hennes handlingssätt än det att hjälpa och rädda en af hennes medmänniskor. Hon vågade ej ens för sig själf erkänna, att hon älskade svensken, och att hon hatade mulattskan.

För guvernören var mr Fosters förhållande till Okoeno ej obekant, men de öfrige hvite männen voro ej bättre, och så länge de skötte sina åligganden, hade han ingen rätt att blanda sig i deras privata lif, men han tänkte på en annan sak.

En dag hade nämligen Père Huberland kommit och talat med honom om mr Foster, och att döma efter munkens tal, hyste denne inga vidare vänliga känslor för svensken. Han hade till och med frågat, om det ej funnes någon möjlighet att gifva mr Foster någon sysselsättning, som

höll honom borta från Kongo. Det var därför mr Foster blifvit beordrad till Guldkusten. För närvarande behöfde guvernören honom i Boma under någon tid. Då nu den unga nunnan kom och genom sitt tal förrådde det lifliga intresse, hon hyste för svensken, så trodde sig guvernören därigenom kommit en stor hemlighet på spåren, och emedan han hyste särdeles stor vänskap för mr Foster, beslöt han att göra sig närmare under rättad om, huru saken kunde förhålla sig.

Père Huberland var också guvernörens personliga vän, och denne kände en ofantlig beundran för att icke säga vördnad för den energiske munken. I den händelse att Père Huberland skulle hafva verkliga skäl att frukta, att ett ömmare förhållande rådde mellan nunnan och svensken, så var guvernören fast besluten att ställa sig på kyrkans sida, emedan det var hans plikt såsom rättrogen katolik att skydda kyrkans intressen och förekomma skandal. Dock ville han icke handla, förr än han hade påtagliga bevis.

I enlighet med sitt löfte till nunnan afsände han samma dag en mindre trupp svarta soldater anförda af en ung belgisk löjtnant med order att uppsöka mr Foster i Niangas by och föra honom tillbaka till Boma.

Vi vilja dock skynda truppen i förväg för att se, huru händelserna utveckla sig i Niangas by.

I denna skildring hafva vi fått bevis på, att den obetydligaste orsak ofta kan medföra de största omkastningar. Att det i och för sig själf ganska obetydliga förhållande, som rådde mellan svensken och nunnan, skulle leda till politiska

förvecklingar i Kongostatens, hade väl ingen af dessa båda någon aning om, men för att läsaren till fullo skall förstå de händelser, som komma att skildras i nästa och följande kapitel, taga vi oss friheten att lämna några små upplysningar om de trupper, som funnos i Kongostatens tjänst.

Alla officerare voro hvita män förnämligast belgare, men där funnos också skandinaver, i synnerhet svenskar och danskar. Soldaterna voro dels haussas och dels infödingar i Kongo. Mellan dessa två raser rådde ständiga tvistigheter. Haussas sågo med förakt ned på infödingarna, de förra voro nämligen högresta, kraftiga och goda soldater, under det att de senare voro mindre till växten samt i det hela taget icke älskade soldatyrket. Infödingarna voro dessutom mycket opålitliga och deserterade ofta, hvilket nästan aldrig var fallet med haussas. Kunde däremot någon af dessa senare få ett tillfälle att misshandla en inföding, underlät han det icke, och till gengäld gaf infödingen haussas sin förbannelse och sitt hat, så starkt som en vilde förmår hata.

Sedan vi nu gifvit läsaren denna korta beskrifning öfver Kongostatens trupper, skynda vi att återtaga tråden af vår berättelse.

19.

Striden.

»Hur är det med dig i dag,» frågade Okoeno mr Foster, i det hon kom fram till sängen, där svensken låg, fortfarande matt och blek.

»Tack, Okoeno, jag känner mig mycket starkare i dag. Har det ännu ej varit något bud från guvernören?»

»Nej, dina hemliga fiender tillåta nog ej, att din budbärare får komma fram till honom.»

»Men jag vet blott af en fiende,» menade mr Foster.

Hans tankar kommo att därvid vandra till Père Huberland. Denne var hans ende fiende, men kanske en vida farligare än han i början föreställt sig. Mr Foster kände väl till, att guvernören hyste ett ofantligt förtroende för munken och ej kunde frigöra sig från ett visst inflytande, som denne jesuit utöfvade på honom. Det var därför icke alls otroligt, att denne samvetslöse skurk skulle försöka ett annat medel för att tillintetgöra mr Foster, då det kommit till

hans kännedom, att dolkstöten ej haft åsyftad verkan.

»Det tjänar till ingenting att gå till guvernören,» tänkte vår svensk, »och anklaga munken för mordförsök emot mig. Han skall helt enkelt icke tro mig utan anse, att jag förlorat förståndet, och skulle jag äfven vara i stånd att bevisa riktigheten af min anklagelse, så vågar nog ej guvernören kröka ett hårstrå på Père Huberlands hufvud. Nej, skall jag lyckas få hämnd, så får jag allt taga den saken i min egen hand.»

Det hördes röster utanför hyddan, och man ropade på Okoeno. Där ute stodo flera af byns invånare och betraktade en liten trupp soldater, som syntes ämna sig till byn. Ögonblickligen som Okoeno märkte truppen, gaf hon befallning om, att man skulle vägra den inträde till byn. Kung Nianga kom också till stället och frågade, om Okoeno trodde truppen vara Fosters fiender. Soldaterna hade emellertid gjort halt, och den hvite officeren syntes tala med en af byns utposter. Därefter kom vakten och aflämnade den hvite krigarens bud, hvilka i korthet voro följande:

Han hälsade från den hvite kungen i Boma till kung Nianga och hoppades, att kung Nianga ville öfverlämna till honom den hvite mannen, som låg sjuk i byn.

»Nej, nej!» skrek Okoeno med ifver, innan ens kungen fått tid att öppna sin mun. »Säg den hvite mannen, att han ljuger, då han säger, att han kommer på guvernörens vägnar. Säg honom, att vi känna hans afsikt, och om han

ej inom tvenne timmar är på väg tillbaka dit, hvarifrån han kommit, så skola kung Niangas spjut jaga honom bort.»

Budet gick.

»Äro vi icke för stränga?» vågade den gamle kungen anmärka.

Okoeno svarade ej, hon var fullt upptagen med sina tankar. Byns invånare hade rustat sig till strid. Männen beväpnade med spjut samlade sig kring Nianga, under det att kvinnorna och barnen hade tagit sin tillflykt till husens inre. Nianga regerade blott till namnet, det var Okoeno, som befallde. Han var den förste, som skyndade sig att efterkomma hennes önsknigar, därför att hennes kunskaper och hennes öfverlägsna förstånd voro egenskaper, som han beundrade, kanske emedan han själf saknade dem.

Budet kom emellertid tillbaka och förklarade, att den hvite krigaren bad kung Nianga besinna, att, då han kommit i spetsen för den hvite konungens krigare, detta vore tillräckligt bevis för, att han också vore den hvite konungens budbärare, som icke skulle tåla det språk, med hvilket han blifvit mottagen. Om icke den sjuke mannen lämnades honom inom tvenne timmar, så skulle han taga honom med våld.

Vid underrättelsen härom uppstod ett ofantligt lif bland negrerna, och skrik af förbittring hördes. De voro beslutne att försvara den sjuke. Men kung Nianga, som var gammal och icke älskade strid, tog sig den djärfheden före att föreslå Okoeno att utlämna Foster. Innan den gamle ens hade slutat sin mening, ångrade han

dock, att han någon gång påbörjat den, ty han fick af Okoeno en sådan blick af förakt, att han insåg, att förslaget måtte varit kolossalt dumt.

»Jag tror, att kung Nianga känner fruktan,» svarade hon och vände honom ryggen.

Under det att detta passerade i byn, hade den belgiske officeren ordnat sina soldater till strid. Hans trupp bestod visserligen endast af trettio man, men de voro väl beväpnade med utmärkta gevär, under det att i Niangas by icke fanns en enda bössa. Han väntade dock de utlofvade tvenne timmarna, innan han skred till anfall, i den händelse, att man skulle komma på andra tankar än att motsätta sig guvernörens befallning.

Då den unge löjtnanten stod och väntade, steg en af hans soldater fram ur ledet, och sedan han gjort den militäriska hälsningen frågade han:

»Är det meningen, att vi skola strida emot Niangas män?»

»Ja visst, förstår du ej det, din dumbom!»

»Vi ämna icke strida emot Niangas män.»

»Hvarför icke det?»

»Vi vilja icke döda våra bröder.»

»Hvad bryr jag mig om bröder, ni skola lyda order, och det är allt.»

»Vi strida icke,» ropade soldaterna om hvarandra.

Den unge löjtnanten hade råkat i en ganska betänklig situation, och hans harm och förtrytelse kände inga gränser, då han såg sig tvungen att anträda återtåget, och han svor inom sig att

låta grundligt bestraffa soldaterna, så snart de kommit hem till Boma.

Dessa å sin sida tycktes hafva någon aning om, hvad som väntade dem, ty komna till Boma och under den tid deras befälhafvare var uppe hos guvernören för att afgifva rapport om det misslyckade försöket att hämta mr Foster, syntes de gå omkring och ifrigt tala med sina kamrater.

På aftonen, då de trettio soldaterna kommanderades fram för att förhöras, steg en af de äldste fram och förklarade för alla de närvarande hvita officerarna, att i den händelse soldaterna skulle få något straff, emedan de vägrat döda sina bröder, ville de alla lämna tillbaka sina gevär och draga tillbaka till sina hem. Då de hade tagit värfning, hade man sagt dem, att det var för att strida emot araberna, man lärde dem gevärens bruk, men vid flera tillfällen hade man stoppat in dem i lederna bland haussas och sålunda tvungit dem att marschera emot vänliga och besläktade stammar. Nu hade deras tålmod tagit slut, ty måttet var rågad, då man kommanderade dem emot kung Niangas by, där många af dem hade sina bröder och systrar.

Därmed kastade den gamle svarte krigaren sitt gevär för de hvites fötter och ämnade draga sig tillbaka, då en af de högre officerarna drog sin revolver och röt till soldaten att taga upp geväret.

Tre gånger blef han befalld, men vägrade lika fullt. Ett skott, och negrernas frimodige talare sjönk liflös till marken.

Detta skott gaf signalen till en allmän rusning. Soldaterna sprungo först till kasernerna för att medtaga sina små ägodelar, innan de begåfvo sig i väg, under det att de hvite officerarna skyndade till de kaserner, som voro bebodda af haussas, där de läto utdela patroner, och satte därefter i väg för att förfölja och tvinga infödingarna till lydnad.

Det blef en vild och grym jakt. Infödingarna sprungo omkring som får, ty de saknade en ledande anförare. På gatorna, på gårdarna, in i husen, hvarhelst haussas anträffade dem, nedskötos de utan förbarmande. Officerarna måste till sist uppbjuda alla sina krafter för att söka rädda lifvet åt de arme, ty haussas lämnade åt sig själfva, dödade hellre infödingen än de gjorde honom till fånge. Strax nedanför hotellet, som låg vid floden, hade ett tiotal flyktingar krupit ned i vattnet och sökte dölja sig i vassen, men blefvo upptäckta af sina förföljare, som trots böner om förbarmande nedsköto dem till sista man. Den dagen fingo krokodilerna rikligt med föda. På trappan, som förde till missionshuset låg en död svart kropp, och vid porten med klocksträngen i hand låg en annan utsträckt med genomskjutet bröst. I Okoenos trädgård syntes en hård strid ha ägt rum, där hade en del infödingar bragta till förtviflan, satt sig till motvärn, ty bland den hög af döda kroppar, som där lågo huller om buller funnos flera haussas. Då mörkret inbröt och gjorde slut på mördandet, ty man kan ej kalla det strid, hade många negrinnor blifvit änkor.

Emellertid, då man i Niangas by såg den lilla truppen vända om utan att anfalla efter de stolta ord, officeren låtit budbäraren framföra hade invånarna blifvit mycket morska, emedan de kände sig fullkomligt öfvertygade om att det endast var fruktan för deras spjut, som var orsaken till återtåget.

Okoeno var dock icke lugn, en aning sade henne, att de hvite skulle komma tillbaka med större styrka. Därför förmådde hon Nianga att gifva befallning om byns befastande, och därpå arbetades nu dag och natt. Åtta dagar efter fiendens återtåg, kom en skara flyktingar ifrån Boma och berättade om blodbadet, sedermera kommo hvarje dag flera och flera, och deras skildringar om haussas' och de hvites grymheter voro hårresande. I Niangas by rådde stor bestörtning och sorg, ty många af dess invånare hade förlorat sina anhöriga, och efter sorgen uppstod förbittring och hat emot mördarna, och änkorna och de faderlösa skreko högt på hämnd.

Okoeno lofvade att bistå dem i att utkräfvu hämnd, men detta kunde ej ske i Boma, mördarna skulle nog söka flera offer här i Niangas by, och då gafs det tillfälle till den efterlängttade hämnden. Det rådde sålunda i byn en krigisk stämning, och man fortfor dagligen med befastningsarbetet och öfvandet i vapens bruk. Flyktingarna, hvaraf en del hade gevär, förenade sig med invånarna, så att kung Nianga hade nästan ett tusen krigare omkring sig.

I Okoenos hydda låg fortfarande den stackars Foster utan någon aning om allt, som passerat.

Han var så pass återställd, att han med Okoenos hjälp kunde gå öfver rummet, men hon aktade sig noga att föra honom till det fönster, hvarifrån krigsrustningarna kunde ses. Ingenting finge oroa honom. Hon ville tänka och handla för honom, och hon var fullt öfvertygad om att det hon gjorde, var till hans bästa.

Många gånger hade hon frågat honom, om han ej kände den, som hade sårat honom, men mr Foster hade alltid svarat undvikande, han ville nämligen icke erkänna, att han blifvit besegrad af en munk, hans egenkärlek eller stolthet led vid blotta tanken därpå.

Så stodo förhållandena, då en vacker dag Niangas utposter förkunnade fiendens ankomst. Det var snarare med glädje än med fruktan, som man hälsade denna underrättelse. Fienden sände först en budbärare till Nianga med befallning, att han ofördröjligen skulle utlämna de förrymda soldaterna, som tagit sin tillflykt till honom, samt den sårade hvite mannen. Om han detta gjorde, ville man glömma de trotsiga ord, han förra gången begagnat.

Denna gång svarade kung Nianga själf, att han vore en konung, som stode under ingen, därför hade den hvite konungen ingen rätt att gifva honom några befallningar.

Budet gick, men återkom snart, och innehållet af hans tal nu var ungefär detsamma som första gången, men något svar på denna förnyade uppmaning att gifva sig fick fienden ej mottaga, emedan invånarna grepo budbäraren, som var en haussas, och aflifvade honom. De

hvite insågo dock nödvändigheten af att låta sina soldater hvila efter den ansträngande marschen, innan de skredo till anfall. Först följande morgon börjades fientligheterna. Haussas ryckte fram mot byn och öppnade eld mot densamma.

Genast vid första skottet spratt mr Foster till och ville resa sig upp ur sängen, men Okoeno ilade fram och tryckte honom tillbaka.

»Hvad är det? Hvarför skjuter man?»

»Blif kvar i bädden Foster, det är ingenting.»

»Är detta ingenting,» skrek mr Foster, då han hörde en ny salvva. »Okoeno, jag säger dig, att det är någonting, som du döljer för mig.»

»Foster, Foster, om du ej vill ligga kvar, så skall jag låta binda dig fast.»

Det uppstod en brottning mellan dem, som slutade med att mr Foster efter fåfänga försök att resa sig alldeles utmattad föll tillbaka mot kudden.

»Låt din Oko råda, så länge hon är den starkaste,» bad mulattskan och kysste mr Foster.

»Men säg, hvad är det frågan om?»

»Det är soldater, som flytt ifrån Boma och som försvara sig, emedan man vill tvinga dem tillbaka. Kung Nianga hjälper naturligtvis de sina.»

Okoeno berättade en del, och mr Foster trodde det var allt. Han bad att få komma fram till fönstret för att få se striden, men äfven detta vägrades honom. En kula kunde så lätt träffa honom.

Emellertid hade haussas ledda af flera hvita officerare alltjämt närmat sig förskansningarna underhållande en liflig eld. Af Niangas krigare

hade ännu intet skott blifvit lossadt. Det rådde tystnad i byn, en hotfull tystnad. Fienden hade kommit fram till skansarna och sökte klättra öfver dem, men då reste sig bakom dem en mur af svarta krigare, och så tätt flögo spjuterna uppblandade med kulor, att haussas måste draga sig tillbaka lämnande efter sig flera döda.

Byns kvinnor och barn dansade i förtjusning, och hela dagen rådde den vildaste glädje. De fallnes lik släpades efter gatorna och stympades på det gräsligaste. Man var öfvertygad, att man åter hade skrämt de hvite, ty den dagen gjordes ej något vidare försök att närma sig byn.

Det var dock icke af fruktan, de hvite ej förnyade sitt anfall, man inväntade blott en kulspruta, som skulle komma efter.

Följande morgon bröt striden åter lös, men denna gång dansade icke kvinnorna och barnen, ty hvar gång den egendomliga maskinen lät höra sin röst, lågo högtals af deras män och fäder blödande bakom palissaderna, som ej kunde motstå de kulor, som den nye kanonen utslungade. Då Niangas män sågo, att deras förskansningar ej gáfvo dem något skydd, drogo de sig tillbaka längre uppåt byn. Haussas följde efter och stormade från tre olika håll mot byn. Striden blef kort, emedan de stackars infödingarna ej kunde hålla stånd mot detta häftiga anfall. De sökte skydd i byn, men öfver allt nådde dem fiendens kulor, då sprungo de in i hyddorna och sökte gömma sig där. Officerarna gáfvo då befallning, att elden skulle upphöra, och att kung Nianga skulle infinna sig. Den gamle kungen

kom med darrande knän och böjd rygg och tiggde på det bevekligaste om nåd.

»Hvar är den sårade hvite mannen?» ljöd en befallande röst emot honom.

Nianga visade på Okoenos hus. En annan officer gick dit in, under tiden genomsöktes hvarje hus, och här och där blefvo förrymda soldater framdragna.

Då dörren till Okoenos hus slogs upp och officeren inträdde, utropade mr Foster:

»Stöckell»

»Ja, min herre, i guvernörens namn arresterar jag er.»

»Hvad har jag då gjort?»

»Det har jag icke tid att upplysa. Var god och följ mig.»

»Men jag kan knappast gå.»

»Gör er emellertid färdig, jag skall låta eder få en bår.»

»Jag följer med,» ropade Okoeno.

»Ni kan göra, hvad ni behagar,» svarade henne Stöckel och gick ut.

Då Okoeno hjälpte mr Foster att kläda sig, bad han henne att ej komma med till Boma, men därom ville mulattskan ej höra talas, dock lyckades mr Foster slutligen förmå henne att för sitt barns skull afstå ifrån föresatsen att omedelbart följa med, emedan hon sannolikt skulle blifva utsatt för de råe haussas' hån.

Den gamle kung Nianga måste också som fånge vandra till Boma tillsammans med de deserterade soldaterna. Det var mången hjärtslitande scen, som ägde rum, då de hvite begåfvo

sig i väg med sina fångar, månet hot och mången förbannelse slungades efter dem af förtviflade mödrar och barn. Men krig göra människorna grymma, de uppväcka alla onda lidelser. Det bekom därför ej officerarna mycket att se de svarta kvinnorna under krampaktiga konvulsioner vrida sig på marken af förtviflan, då deras män sletos från dem för att dödas i Boma. En krigare har ej rätt att äga hjärta, han måste endast lyda.

20.

Tvenne samtal.

En tidrymd af tvenne veckor har gått till ända efter senast skildrade tilldragelse. Mr Foster var åter i sitt rum på Boma hotell, där han var fången på sitt hedersord. Numera sköttes han af Antonius, hvilkens glädje att åter få vara hos sin husbonde var nästan rörande att se. Antonius tjänade dock icke allenast en herre, han hade tvenne, ty hvarje dag sågs han gå upp till missionshuset, där han för syster Juliette afgaf rapport öfver den sjukes tillstånd, samt mottog hennes vidare order. De båda hade en hemlighet, som syster Juliette låtit Antonius lofva sig att ej förråda. Hon ville nämligen ej, att det skulle komma till mr Fosters kännedom, hvilken del hon tagit i upptäckandet af hans vistelseort och i hans förflyttande från Niangas by.

Okoeno hade också kommit tillbaka till sitt lilla vackra hus och försökt träffa mr Foster, men blifvit vägrad inträde, emedan fången ej

fick motaga besök af andra än dem, som kommo på guvernörens befallning. Ännu hade mr Foster ingen aning om, för hvad han var anklagad, men han fruktade, att det var någon ny intrig af Père Huberland.

Sålunda stodo sakerna, då mr Foster blef kallad att infinna sig inför domstolen. Hans tillfrisknande hade på sista tiden gått med snabba steg framåt, så att han nu kunde röra sig tämligen obehindradt.

Då han blef införd i domsalen och visad till de anklagades bänk, infördes också den gamle kung Nianga och placerades bredvid mr Foster. En anklagelseskraft upplästes, hvari de båda fångarna anklagades för att hafva burit vapen emot Kongostaten. Något vidare förekom ej den dagen, utan mr Foster blef endast ålagd att infinna sig den följande samt då vara beredd att ingå i svaromål. Det fanns ej många lagkarlar i Boma, men alla, som funnos där, skyndade att erbjuda mr Foster sina tjänster.

Mr Fosters oskuld blef lätt bevisad följande dag, i det man använde sig af kung Nianga som vittne. Denne förklarade nämligen, att han blott en enda gång sett mr Foster under dennes vistelse i byn, och således hade den hvite icke något att skaffa med försvaret af densamma, för öfrigt hade svensken legat sjuk under hela tiden. Mr Foster blef frikänd, under det att kung Nianga blef dömd till döden.

Samma dag blef också mr Foster kallad till guvernören. Denne mottog honom ganska kyligt och började:

»Min herre, då ni för två och ett halft år sedan kom i min tjänst, fäste jag mig genast vid eder person, och under de första tvenne åren hade jag ingen orsak att ångra den vänskap och det förtroende, jag skänkte eder, men jag är i dag ledsen att behöfva säga eder, att under det sista halfåret har icke edert uppförande varit sådant, som jag väntat af en redlig svensk. Det är visserligen godt och väl, att ni blifvit af domstolen frikänd, men blotta anklagelsen i och för sig själf är en ny fläck på er karakter, ty ni borde ej lefva så, att en sådan anklagelse vore tänkbar. Jag sade en ny fläck — ni vet duellen var den första, och sedan dess har det kommit till min kännedom än mer angående er, hvilket jag vill bespara eder ifrån att höra, ty ämnet skulle blifva pinsamt för oss båda. Min afsikt med att låta kalla eder till mig, är den, att låta eder veta, att jag ej längre kan använda mig af edra tjänster. Ni kommer att behålla eder lön till årets slut med villkor, att ni med första ångare lämna Kongo. Lönen har ni att lyfta i Brüssel. Min käre Foster, det smärtar mig mera än ni kan ana, att på detta sätt behöfva skiljas ifrån eder, men hoppas jag att en gång i Europa få återse eder under gladare förhållanden. Farväl, unge man.»

»Af nåd, herr guvernör,» utropade mr Foster, som hela tiden stått och tuggat på sina mustascher, »af nåd, hvad ondt har jag gjort annat än duellerat och legat sjuk i Ni-angas by?»

»Jag vill ej säga det.»

»Äfven om det vore den sista nåd, jag bad eder om, herr guvernör?»

»Nåväl, hvad hade ni med missionen att skaffa?»

Mr Fosters bleka kinder färgades af en lätt rodnad.

»Tack, herr guvernör, jag går nu att söka den man, som sedan han misslyckats i att taga mitt lif, lyckats i att ruinera min framtid.»

»Hvad menar ni?»

»Jag menar, att Père Huberland skall stå till svars för sina brott emot mig.»

»Unge man, betänk edra handlingar noga. Hög icke er hand emot en kyrkans tjänare, det kan kosta eder er välfärd.»

»Har då en kyrkans tjänare rätt att mörda ostraffad?»

»Ni glömmer er, mr Foster, ni vet icke hvad ni säger.»

»Vet jag ej, hvad jag säger, är då detta en dröm?»

Mr Foster öppnade sin skjorta, och visade guvernören det djupa ärret efter munkens dolk.

»Men hvilka bevis äger ni, att det är Père Huberland, som gifvit er detta sår?»

Mr Foster tystnade och började åter tugga på sina mustascher.

»Se där, ni har inga bevis, och därför handlar ni klokast i att icke tala därom, emedan man icke ostraffad hädar en person så upphöjd som Père Huberland.»

Mr Foster insåg omöjligheten i att söka öfvertyga guvernören om munkens brottslighet. Han tackade därför sin förman för dennes godhet att låta honom så länge åtnjuta lön, samt lofvade att resa med första ångare.

»Det råder icke något tvifvel om,» tänkte mr Foster på vägen till hotellet, »att det icke är munken, som styrt om processen emot mig, och då äfven den misslyckades, så förskaffar han mig dessa utmärkta villkor, blott jag vill vara god och försvinna ur landet. Men för tusan, hvarför önskar han mig bort? Om syster Juliette skrivit brefvet, så är det ju en borgen för att hon ej bryr sig om mig, man hjälper icke till att döda en, som man älskar. I alla händelser återstår för mig icke något annat val än att lämna Kongo. Att jag kommer ett half år förr än beräknadt var hem till Sverige, gör ju ingenting, men innan jag reser, skall jag ha en ny fäktlektion med Père Huberland, få se, om det ej blir en möjlighet att tappa af honom något af hans falska blod. Jag är nu fri att göra, hvad jag vill.»

På hans rum satt Okoeno och väntade på honom.

»Jag är lycklig, att du är frikänd, Foster,» och hon slog sina armar om honom.

»Ja, jag är mer än frikänd, jag är fri, fri helt och hållet.»

»Jag förstår ej!»

»Guvernören är ej längre min herre.»

»Är det väl möjligt,» utropade Okoeno glad, »då gå vi tillbaka till Niangas by. Foster, lyssna

till mig. Nianga skall bli hängd och hans folk älskar honom. De vilja befria honom, men de sakna en anförare, som känner de hvitas krigsätt. Kom till Niangas by, och jag skall skaffa dig flera tusen krigare. I spetsen för dessa skall du hämnas våra bröders död och befria kung Nianga. Nianga är gammal och skall bli glad att få lämna konungavärdigheten till dig, då du ej numera är en främling för hans folk utan gift med mig.»

»Så barnslig du är, Okoeno. Jag vill ej bli någon negerkung. För öfrigt måste jag lämna landet med första ångare.»

»Nej, Foster, då du nu är fri, behöfver du ej fara.»

»Jag måste.»

»Men vill du ej göra något för att rädda Nianga. Kom ihåg, han gaf dig skydd, så länge han kunde, då du var maktlös och ej kunde försvara dig.»

»Du har rätt, Okoeno. Jag skall genast tala vid guvernören. Kanhända jag kan utverka hans benådning.»

Mr Foster skyndade åter till guvernören.

»Ännu en gång kommer jag till eder, herr guvernör! Jag ber nu om benådning för den gamle kung Nianga. Jag vågar påstå, att det vore oklokt att taga den gamles lif. Under nuvarande tryckta förhållanden, då Kongostatén är invecklad i svåra strider mot araberna, vore det en stor fördel att hafva pålitliga bundsförvanter. Man skrämmer sig icke till pålitliga vänner. En trogen vän, som är redo att

stå sida vid sida i med- som motgång, kan man erhålla endast genom att visa honom att man själf besitter egenskaper, som man önskar se hos honom. Jag är ledsen att säga, att vi hvita hafva en allt för stor benägenhet att straffa infödingarna för minsta förseelse utan att söka sätta oss in i deras förhållanden och åskådnings-sätt. Litet mildhet ibland skulle spara mycket blod. Många gånger slåss infödingen endast därför att de hvites grymhet bragt honom till förtviflan. Herr guvernör, res uppför Kongos stränder, och ni skall finna mången förr blomstrande negerby helt och hållet öfvergifven. Och hvarför flyr infödingen? Han flyr öfver till det franska Kongo, där han behandlas vida bättre. Jag är icke kommen hit för att kritisera edert styrelsesätt, herr guvernör, men nu, då jag ej längre är i eder tjänst och står såsom en opartisk person, vågar jag föra infödingarnas talan. Om Nianga hänges, så skola hans ganska mäktiga anhöriga hata de hvite än mer. Gif honom lifvet, och den gamle skall af tacksamhet blifva er vän.»

»Hör på, mr Foster, är det Okoeno, som skickat er till mig?»

Mr Foster kände, att han rodnade af harm.

»Jag kan ej neka, att jag för hennes talan så väl som min egen. Jag hyser för den gamle den största tacksamhet, emedan han gästfritt bjöd mig skydd i sin by, då han trodde, att jag var förföljd af fiender.»

»Bevisar icke detta, att han sökte den minsta

anledning att visa sin olydnad mot mina befallningar?»

»Nej, herr guvernör, det bevisar, att den gamle hade mera hjärta för de lidande än de hvite.»

»Nåväl, jag skall tänka på saken!»

»Men att hans lif ej skall tagas, kan ni väl lofva mig?»

»Ja, jag tror som ni, mr Foster, att det är oklokt att låta hänga den gamle.»

Mr Foster tackade ännu en gång och skyndade nöjd med det löfte han fått tillbaka till hotellet.

Okoeno hade väntat på honom. Då mr Foster redogjorde för resultatet af sitt sista besök hos guvernören, blef hon mycket belåten.

»Nu behöfver du väl ej längre bo här på hotellet? Kom tillbaka till mig!»

»Nej, Okoeno, jag föredrager att bo här.»

Men jag förstår ej detta. Har jag då behandlat dig så illa, att du genast skall öfvergifva mig, då du blifvit frisk?»

Mr Foster skämdes. Han kände, att han visade sig otacksam, då han vägrade bo hos Okoeno. Han sökte därför vinna tid genom att säga, att han hade många vänner att träffa, och han ville ej, att de skulle komma till hennes hus, han lofvade dock att hvarje dag komma och se sin son.

Okoeno nöjde sig med detta löfte och gick.

Sedan mr Foster blifvit ensam, satte han sig att söka efter några papper, hvilka till sist syntes honom omöjliga att finna.

Antonius kallades.

»Minns du det brefvet, Antonius, som kom samma dag jag återvände till Boma?»

»Ja, massa!»

»Det finns icke kvar.»

»Jag gifva det till syster Juliette.»

»Till syster Juliette?»

»Syster Juliette säga: 'Antonius gifva mig bok, som komma, då massa gå'.»

»Och du ditt dumhufvud, skyndade dig genast att gifva henne brefvet!»

Antonius rullade med de stora ögonen, som uttryckte just ingenting.

»Ah, hon var rädd för att brefvet skulle kunna användas emot henne, och därför har hon bedt den dumma negerpojken att skaffa henne det tillbaka. Detta är ytterligare ett bevis på hennes slughet, och på hvilken förträfflig skola jesuitskolan är.»

»Antonius, har du sett Père Huberland på sista tiden?»

»Nej, massa, jag icke se Père Huberland.»

Mr Fosters tankar gingo dock snart tillbaka till syster Juliette.

»Att dessa ögon skulle kunna vara så falska, kunde jag ej trol! Tänk, hur väl hon spelat sin roll af en liten oskuldsfull, hjärtegod varelse! Om hela världen ropat till mig: 'Akta dig, hon är falsk', så skulle jag ropat tillbaka: 'Lögnare!' Hur varmt talade hon icke i Banana om människans plikt att handla ärligt, förlåta de felande och lindra nöden där hon kan. Allt detta var fraser, inlärdade fraser, som hon mekaniskt fram-

sade utan att känna eller fatta ordens innebörd. Hon har naturligtvis ingen egen vilja eller tanke, de hafva blifvit förkväfda i jesuitskolan, och hon är blott en kropp utan själ. Och dock älskar jag henne. Detta bevisar, att äfven jag är en svag stackare, som kan älska en bild, ett sken. Men i alla händelser skall jag själf gå och göra mig underrättad om, hvar Père Huberland ligger och lurar.»

21.

En förklaring.

Då mr Foster ringde på i missionshuset, öppnades porten af en liten negerflicka, som på hans fråga efter Père Huberland förklarade, att denne vore bortrest. Men vår svensks miss-troende hade nu en gång vaknat, och då trodde han ingen, därför beslöt han att själf göra sig förvissad om huruvida flickan talade sanning. Han sköt därför barnet åt sidan och steg utan vidare in. I det första rummet, där han inträdde, fann han ingen människa, han gick därför utan vidare tvärs öfver detsamma till en dörr på mot-satta väggen, och utan att knacka öppnade han den. Tvenne utrop hälsade honom vid inträdet.

»Foster! Mr Foster!»

»Till er tjänst, mina damer!»

»Hur vågar ni komma in på detta vis?»
frågade syster Marie.

»Jag söker Père Huberland.»

»Han är bortrest.»

»Jag önskar själf göra mig underrättad om sanningen af detta påstående.»

»Ni tror oss då icke?» frågade syster Juliette.

»På sista tiden har min tro blifvit tämligen rubbad. Hvad jag förr trodde vara godt och sant, visade sig vara det gröfsta bedrägeri.»

»Förlåt, min herre, jag förstår er ej, ni talar i gåtor.»

»Det är alltid svårt att förstå, då man icke vill.»

»Hör ni icke då, att Père Huberland icke finns här,» utropade åter syster Marie.

»Jag hör det, men jag önskar också se, att han icke finns här.»

»Och därför tränger ni på detta vis in till tvenne värnlösa fruntimmer,» ropade åter syster Marie.

»Eller hyser man ingen vördnad för damer i ert land?» tillade syster Juliette.

»Så länge kvinnan förblifver kvinna hysa vi svenskar den största vördnad för henne, men denna vår känsla flyktar, då hennes väsen blir onatur och ondska, det vill säga då hennes naturliga egenskaper såsom mildhet, godhet och kärlek förbytas till grymhet och hat.»

»Ni vill bestämdt icke, att man skall förstå eder, ty ni talar fortfarande i gåtor.»

»Det är ingen gåta för er, syster Juliette, men ni försöker åter att spela oskyldig.»

De båda nunnorna rodnade vid denna skymf.

»Vill ni icke vara af den godheten och upplysa mig, hvar Père Huberland är, om jag icke möjligen skulle anträffa honom här?»

Mr Foster hade därvid åter vändt sig till syster Marie.

»Var god och sök, min herre. Jag inlåter mig icke vidare i något samtal med er,» och syster Marie lämnade rummet utan att bevärdiga svensken med en blick.

»Och äfven ni vägrar att gifva mig någon upplysning?»

Mr Foster hade tilltalat syster Juliette.

»Om jag visste det, så skulle jag säga eder det; men hvarför förolämpade ni mig nyss?»

»Förlåt mig, syster Juliette, men jag kunde ej underlåta att taga en liten hämnd äfven på er.»

»Och hvarför skulle ni hämnas på mig. Hvad ondt har jag gjort er?»

»Se så, nu äro vi där igen. Ni har fått en sådan vana att förställa er, att ni knappast märker det själf.»

»För himlens skull säg, hvad är då meningen med alla dessa förolämpningar!»

»Hvarför kom ni ej till mötet, ni skref om?»

»Jag har icke skrifvet om något möte.»

»Hvarför har ni varit så ängslig att få tillbaka brefvet?»

»Hvilket bref?»

»Det bref, som Antonius af dumhet lämnade eder tillbaka.»

»Ah, Antonius har då sagt eder det?»

»Jag ser, ni börjar förstå. Nåväl, hvarför skulle ni låna eder hand till denna låga intrig? Minns ni vårt sista samtal? När jag då lämnade eder, gjorde jag mig det löftet, att, trots det ni vägrade tala till mig eller lofva mig förlåtelse, lefva så, att jag utan att blygas kunde se in i edra oskuldsfulla ögon, och jag var nog förmäten

att våga hoppas, att edert hjärta en dag skulle röras, och ni skulle gifva mig eder förlåtelse, för att jag vågade älska er. Jag har ej brutit min ed, men jag har förlorat tron på er. Ni var icke denna rena, hjärtegodare varelse, som jag drömde mig. Ni hörde till dessa utstuderade kvinnor, som med ett leende på läpparna och en bön i hjärtat kunna utan att tveka döda en medmänniska, blott därför, att hon står i vägen för någon af edra planer. Jag vill dock tro, att ni hufvudsakligen varit ett blindt verktyg i Père Huberlands hand och kanske ej till fullo förstått det ohyggliga i edert handlingssätt.»

Syster Juliette hade blifvit likblek, under det att mr Foster talade. Hon ville försöka tala, att försvara sig, men hennes strupe liksom snördes ihop.

»Nå, olyckliga, har ni då icke något att säga till edert försvar?» hviskade svensken nästan bedjande fram.

»Nej, nej, det är under min värdighet att försvara mig för slika beskyllningar.»

»Säg, att Père Huberland bad eder skriva brevet, säg, att ni väntade på mig i byn, att ni ej visste, att Père Huberland hade ställt sig i vägen.»

»Hvarför blandar ni in Père Huberland i denna sak? Han har lika litet som jag att skaffa härmed.»

Mr Foster log och fortsatte ironiskt:

»Hvarför säger ni lika litet, det vore bättre att säga lika mycket. Han gjorde i alla fall det svåraste arbetet.»

»Huru så?»

»Emedan han löpte den faran att blifva skjuten af mig, då han stack dolken i mig.»

Den unga nunnan sprang upp och grep mr Foster i armen.

»Hvad säger ni! Ni vill väl icke påstå, att det var Père Huberland, som sökt mörda er?»

»Jag icke blott påstår det, utan jag kan svära därpå.»

»Mr Foster, se mig i ögonen och säg: vid minnet af min mor svär jag, att jag nu talar sanning.»

»Vid minnet af allt som heligt är, vid minnet af min älskade mor svär jag eder, syster Juliette, att den hand, som förde det vapen, som gaf mig detta sår, tillhörde jesuitmunken Huberland.»

Syster Juliette hade krampaktigt gripit om mr Fosters arm och stirrat in i hans ögon, under det han upprepat den ed, hon förestafvat honom. Sedan han slutat, släppte hon sitt tag, satte sig och höll händerna för ansiktet.

För ett ögonblick rådde tystnad i rummet, därefter började den lilla nunnan att skakas af våldsamma snyftningar. Den ena klara tåren efter den andra banade sig väg fram emellan fingrarna.

»Foster,» hviskade hon utan att taga händerna ifrån ögonen, »är det icke en ond värld vi lefva i? Jag vet icke till sist, hvad och hvem jag skall tro. Är den man, till hvilken jag har att se upp med vördnad, och hvilkens önsknningar äro befallningar för mig, en mördare, en simpel

lönmördare, huru skola då de blifva, som han uppfostrar? Foster tag mig härifrån. Hjälp mig till mitt land igen. Jag skall där söka finna en lugn tillflyktsort, där jag kan glömma de gräs-liga scener, jag här bevittnat under revolten, och framför allt glömma, att den man, som jag trodde vara den fullkomligaste, blott är en simpel bof.»

Mr Foster stod tyst med sänkt hufvud framför nunnan.

»Foster, Foster,» fortsatte hon, »jag är lik-som ni ensam i världen utan föräldrar. Mina rika släktingar förmådde mig att taga slöjan, och tanken att få tjäna Gud och blifva Hans redskap för att sprida Hans ord och kärleksrika bud i världen gjorde mig lycklig, men edra ord komma mig att tro, att jag ej har tjänat Honom som sig bör utan i stället tjänat djäfvulen, de upp-väcka tvifvel i min själ, tvifvel på att det sanna är sant och det heliga heligt. Foster, Foster, jag tror jag blir vansinnig. För Guds skull hjälp mig och tag mig härifrån.»

Mr Foster visste ej, hvad han skulle tro. Var det kanske en ny intrig af henne? Då tviflet och misstron en gång fått insteg hos honom, så var det ganska svårt att skingra dem.

»Ni hade således ingen aning om Père Huber-lands afsikt, då han bad eder skrifva brefvet?»

»Brefvet,» upprepade den unga flickan och såg upp emot mr Foster med sina underbara ögon, som stodo fulla af tårar.

»Ja, brefvet.»

»Vill ni ej tro mig, då jag säger eder, att jag ej har skrifvit det bref, ni menar, så svär

äfven jag vid min moders salighet, att jag är oskyldig.»

»Oskyldig!»

»Jag vet, hvilket bref ni menar, ty jag förvarar det. Det har mycket förvånat mig, att handstilen var lika med min, samt att det var skrifvet på mitt papper.»

Mr Foster kastade sig på knä framför nunnan och fattade hennes händer.

»Kan ni förlåta mig, syster Juliette, för de anklagelser, som jag i mitt hjärta gjort eder? Kan ni förlåta och glömma det förolämpande språk jag fört? Sorgen att tro eder tillhöra Père Huberlands liga gjorde mig galen. Juliette, se på mig! Säg, kan jag hoppas på förlåtelse?»

Nunnan lade sin hand sakta på mr Fosters hufvud, och hon såg ned på honom, där han låg knäböjande. I de långa ögonfransarna hängde ännu tvenne klara tårar, men hon log emot honom så mildt, så hjärtegodt, att mr Foster jublande öfverhöljde hennes andra hand med kyssar.

»Ni är den enda vän jag har numera,» sade hon, »ty jag vågar icke tro någon.»

»Hvad jag är lycklig däröfver!»

»Kom ni verkligen hit för att söka Père Huberland?»

»Jag kom hit med den föresatsen att frampressa en bekännelse ur honom och sedan öfverlämna honom till rättvisan.»

»Öfverlämna hämnden till Honom, som bor i höjden.»

»Ja, jag känner mig allt för lycklig, för att kunna hämnas. Jag förlåter honom, ty nu äger

jag er. Vet ni, att jag ej mera är i Kongo-statens tjänst? Naturligtvis, kan ni icke veta det! Så är dock i alla fall förhållandet, och jag skall med första lägenhet resa till Europa. Nu följer ni med mig, men vi stanna icke i edert land, vi fara till mitt Sverige. Där långt upp i nordnorden uppe bland de höga fjällen, där skall jag finna en plats för oss båda, långt skild från världens buller, där kan ni i tysthet verka utan fruktan för jesuitiska intriger, och där skall jag visa eder att hela världen ej är ond, ty det finnes också goda människor.»

»Ni glömmer, att jag är katolik och ni är protestant.»

»Det gör icke något, jag kan bli katolik, jude, muhammedan, hvad som helst, blott jag får er.»

»Foster, jag är rädd, att jag kommer att få ett svårt arbete, innan jag lyckas få bort alla de syndiga åsikter, ni insupit under edert vilda lif i Kongo.»

»Jag lofvar att underlätta edert arbete.»

»En sak, som jag ännu icke förstår, är, hur ni kom till Okoeno?»

»Okoeno hade sändt en sin tjänare för att spionera på mig, och han följde mig och var vittne till mitt sammanträffande med svartrocken, men i mörkret kunde han ej urskilja hvem mannen var, emellertid underrättade han Okoeno, som lät föra mig till sitt hus, men hon ansåg detta ej vara fullkomligt säkert, emedan hon inbillade sig, att jag hade många och mäktiga fiender, därför lät hon transportera mig till Niangas by.»

1996 »Och jag, som hela tiden trodde, att det

var af Okoenos utskickade, ni hade blifvit sårad. Jag har då gjort mulattskan orätt.»

»Om ej Okoeno varit, så hade nog munken lyckats blifva mig kvitt.»

»Men hvarför hatar Père Huberland er så mycket?»

»Han vet, att jag älskar er.»

»Jag kan likväl icke förstå, att han vill döda er, därför att ni älskade mig, antag, att jag icke älskade eder tillbaka.»

»Men det gör ni ju, Juliette!»

»Svara först på min fråga.»

»Ja, om ni lofvar att sedan besvara min.»

»Ja, om ni stiger upp.»

Mr Foster reste sig, satte sig bredvid syster Juliette och började:

»Père Huberland, ser ni, är människokännare, och han har antagligen iakttagit er. Ofrivilligt har ni kanske förrådt, att ni ägnade mig en eller annan tanke, säg, har ni gjort det?»

»Jag är rädd, att det är därför Gud låtit straffa mig, ty jag har tänkt mer på er än på allt annat.»

»Ni älskar mig således?»

»Hvad ni är envis med edra frågor! Vet ni ej, att jag ej har rätt att älska er.»

»Men ni lofvade att svara, om jag steg upp.»

Det uppstod en stunds tystnad, därefter kommo nunnans ord svagt framhvisade nästan mer som om hon ämnat dem för sig själf:

»Jag fruktar, att jag är nog svag att älska honom, och jag känner, att Gud skall straffa mig därför. Jag bryter min ed till kyrkan därigenom, och detta kan ej medföra någon välsignelse.»

»Ett löfte, som blifvit aftvingadt er, då ni ej ägde förstånd att inse betydelsen af detsamma, då ni ej kände er själf, och då ni saknade en egen vilja, är ingen ed.»

»Foster, ni måste lämna mig nu. Syster Marie skall vid det här laget vara halfdöd af oro, ty hon tror er ej om mycket godt.»

»När skall jag få återse er?»

»Skicka upp Antonius i morgon, så skall jag låta eder veta det. Jag behöfver natten på mig för att tänka efter, huru jag måste handla.»

Det var i en annan sinnesstämning mr Foster kom tillbaka till hotellet än han varit, då han lämnade det. Han hade lämnat sitt rum med hufvudet fullt af hämndgiriga tankar och kom tillbaka som den lyckligaste människa i världen.

I hotellet hade samlats många af hans vänner, en del önskade lyckönska honom till hans frikännande, en del, som erfarit, att han fått sitt afsked, ville beklaga honom, medan åter andra, som kanske voro de talrikaste, utgjordes af nyfikna, som ville höra om hans äfventyr i Niangas by och på hvad sätt han erhållit blesseyren. I ett hörn såg han löjtnant Stöckel stå och tala med några andra personer. Mr Foster gick fram till honom och räckte fram sin hand.

»Ni vet kanske icke, Stöckel, att jag inom kort skall lämna landet, och jag frågar er därför, om ni ej vill skaka hand med mig till tecken, att det gamla grållet är glömdt. Det skulle smärta mig att veta, att ni tänker på mig med bittra känslor.»

Löjtnant Stöckel fattade med vänstra handen den forne vännens hand och tryckte den med värme.

»Du måste ursäkta, att jag ej kan gifva dig min högra hand, min arm är ännu lam efter den bestraffning jag fick.»

»Bravo, bravo,» ropade de omkringstående.

Därefter slog man sig ned omkring borden, i det man allmänt röstade för att mr Foster skulle berätta sitt äfventyr. Denne förklarade emellertid, att han för närvarande ej kunde det. Detta gjorde, att saken föreföll än mera mystisk, men, då Foster nu ej ville berätta, så kunde ju ingen tvinga honom, och man började därför i stället att sjunga. Man sjöng i tur och ordning hvar och en på sitt språk, under tiden gingo mr Fosters tankar tillbaka till missionshuset, till henne, hvilkens kärlek han nu ägde, och för hvilkens lycka han ville gifva sitt lif.

22.

Planer och kontraplaner.

Följande morgon bragte Antonius sin hustru en biljett från syster Juliette, hvare hon sade, att hon väntade att vår svensk skulle göra henne ett besök på förmiddagen. Mr Foster klädde sig och lämnade sitt rum. Han gick dock icke direkt till missionshuset, han knackade först på hos Okoeno. Mulattskan låtsade blifva öfverraskad, då hon öppnade dörren för mr Foster. Hon ville icke erkänna, att hon för hvar femte minut haft kikaren riktad mot hotellet.

»Det var länge sedan du klef öfver tröskeln till ditt hem, Foster,» sade hon.

»Ja, du har rätt, och det blir snart för sista gången.»

»Du skämtar väl blott?»

»Nej, Okoeno, jag skämtar icke längre, utan jag är kommen hit för att tala allvarligt med dig, därför måste du lofva mig att med lugn höra mig. Du minns, att då jag gjorde din bekantskap, så sade jag dig, att då min tjänstetid var

slut, skulle jag resa till mitt land igen och kanske aldrig mera återkomma. Denna stund har nu kommit, Okoeno, och vi måste skiljas. Jag har talat med monsieur Carlier, guvernörens sekreterare, han har lofvat skriva dina bref, om du har något att meddela mig i framtiden; äfven önskade jag, att då vår son blir större, du låter mig få sätta honom i skola i Europa.»

»Nej, Foster, vår son skall icke bli någon hvit man, får jag ej behålla dig, så kommer jag aldrig att släppa honom, så länge jag lefver. I stället för att lära sig skriva, skall han lära sig föra spjutet, i stället för att läsa edra böcker, skall han lära känna de helande örter, och i stället för att böja sin rygg för de hvite, skall han bli en fri man, till hvilken tusende svarta skola blicka upp.»

»Din vilja må i detta fall blifva den rådande, Okoeno.»

»Hör mig, Foster! Kung Nianga har blifvit benådad till lifvet, men hålles fortfarande fången, detta tåla vi ej. Vi äro beslutna att befria honom. Ännu hafva vi icke funnit en man, som kan föra oss emot fienden, haussas. Du är numera fri, du är modig, och du är krigare. Ställ dig i spetsen för oss och befria kung Nianga. Du vet lönen. Är ej detta bättre än att fara till ditt kalla land, där regnet är hvitt, solen mist sin värme och inga bananer växa?»

»Min kära Okoeno, hvad du nu ber mig om, är alldeles omöjligt. Jag har gifvit mitt hedersord på att resa med första ångare, och jag kan ej bryta det.»

»Hvad du nu nekar mig, skall kanske en dag vår son göra. Han skall ej fegt undandraga sig att hämnas på sin stams bödlar.»

»Hör på, Okoeno, jag har kanske blott en vecka att stanna kvar här. Hvarje dag vill jag komma och tala med dig, men skicka icke Meppo att följa mina steg, ty jag vill icke blifva bevakad på detta sätt.»

»Du kan gå, hvart du vill. Jag tänker icke spionera på dig, blott du ej älskar någon annan.»

Betydligt lättare till sinnes efter detta samtal, tog mr Foster farväl och gick öfver till missionshuset.

Syster Juliette syntes haft en sömnlös natt, ty hennes kind var blek, och kring ögonen voro mörka ringar.

»Foster,» sade hon, sedan de satt sig, »jag känner mig alldeles, som om jag aldrig vore ensam, det är, som om hvarje steg jag tar vore bevakadt, som om hvarje tanke jag har vore känd.»

»Det är blott er oro, som kommer er att se spöken på ljusa dagen.»

»Det är icke oro, Foster, ty i natt kände jag den varma andedräkten från någon på min kind, men då jag slog ut armarna, fanns där ingen. Denna ständiga fruktan drifver mig till vansinne.»

»Ni far således med mig?»

»För himlens skull, Foster, tala tyst, ty väggarna hafva öron.»

»Nästa vecka väntas en ångare hit. Jag känner kaptenen personligen, och han skall ej neka att bistå mig. Jag måste gå ensam ombord, så

att ingen anar något, ty att man bevakar mina steg från mer än ett håll, är jag förvissad om. Natten innan ångaren skall gå, kommer Antonius med några andra pålitliga män för att föra eder härifrån i en kanot. Ångaren skall sedermera upptaga er.»

»Jag litar helt och hållet på er. Jag är öfvertygad om, att ni ställer allt till det bästa.»

»Under veckans lopp kan jag ej heller besöka er. Vi få ej uppväcka några misstankar.»

»Jag skall finna mig i mitt öde.»

»Skulle ni tycka, det vore illa af mig, om ni ser mig gå till Okoeno de dagar jag har kvar?»

»Nej, Foster, tvärt om. Hon har ju räddat ert lif så väl som mitt, och äfven jag kommer att besöka henne.»

»Då kunna vi kanske af en slump träffas där?»

»Kanske.»

Syster Marie kom in. Hon stannade ögonblickligen, då hon fick se mr Foster.

»Ni här igen! Hvem söker ni i dag?»

»Jag söker er,» svarade mr Foster, i det han reste sig och gick fram mot nunnan.

»Och hvad vill ni mig?»

Hon gjorde därvid en rörelse med handen, som om hon ville hålla svensken på ett visst afstånd.

»Jag vill taga afsked af er. Jag står i begrepp att lämna Kongo.»

»Ah verkligen! Det fagnar mig! Hvart skall ni taga vägen?»

»Jag far till ett land, där man ej inspärrar unga människor inom klostermurar för att lära

dem älska blott dem, som dela deras åsikter och hata dem, som hafva en annan; där man ej tvingas att tro på Guds sanningar utan där man tror af egen öfvertygelse; till det land, hvars inbyggare en gång drogo ut och med svärdet i hand försvarade denna sin tro och gånge sina söner samvetsfrihet och religionsfrihet; till det land, där vetande och kunskap gälla mer än lumpet guld, och ärlighet ej är en sällsynt dygd; till det land, där mannen ofta ser sin gröda frysa och ofta måste blanda bark i brödet, men ändå blickar upp till Försynen med tacksamhet, där, syster Marie, man tänker högsint och ej i lågsint-het förkastar den, som ej delar ens egna tankar.»

Syster Marie stirrade förvånad på mr Foster, under det han talade, och utbrast:

»Ni är en underlig man, stundom vore man nästan böjd att tro, att ni ej är så förvildad, men då man åter kommer ihåg, huru ni lefvat, så måste man akta sig för er.»

»Vill ni ej räcka mig er hand och önska mig farväl?»

Dröjande gaf syster Marie sin hand till mr Foster, som icke kunde låta bli att skämtsamt utropa:

»En så liten vacker hand!»

Syster Marie ryckte den genast tillbaka, rod-nade häftigt och lämnade skyndsamt rummet, hvilket var mr Fosters hemliga önskan.

Sedan han åter blifvit ensam med syster Juliette, gaf han henne ytterligare några råd.

»Börja ej att packa för tidigt, spar därmed till sista stunden, så att ej några misstankar upp-

väckas. Skulle ni under tiden få reda på Père Huberlands vistelseort, så underrätta mig genast därom. I morgon får jag ju se er hos Okoeno? Farväl till dess!»

Följande vecka kom den efterlängtade ångaren, som fördes af mr Fosters vän den artiga franska kaptenen.

Mr Foster och han sutto åter nere i salongen med den sedvanliga Roederen framför sig.

»Hör på, kapten, vill ni taga mig med till Europa?»

»Med glädje! Det fägnar mig, att ni äntligen beslutat er att fara hem. Ni ser icke frisk ut, men sjöluften skall nog pigga upp edra krafter.»

»Kan ni behålla en hemlighet, kapten?»

»Skulle tro det. Hvad handlar den om?»

»Om ännu en passagerare.»

»Som vill blifva okänd?»

»Nej, då passageraren kommer om bord, må ni gärna känna namnet, men denna resande kan ej stiga om bord här.»

»Ah, ah, det är således fråga om en rymning.»

»Ni må kalla det hvad ni behagar, kapten, men jag gifver er mitt hedersord på, att rymmaren ej flyr för begångna olagligheter utan därför att man begått brott emot henne.»

»Det är således ett fruntimmer?»

»Ja, ett fruntimmer, som jag vill ställa under edert beskydd.»

»Ett aktningsvärdt fruntimmer?»

»På mitt hedersord!»

»Nå vidare?»

»Ni går ju i morgon bittida? I natt lämnar

damen i fråga Boma i en kanot och ros nedefter floden. Då vi hinna upp henne i morgon, taga vi henne om bord.»

»Detta går mycket väl för sig.»

Mr Foster var belåten, allt syntes gå förträffligt. Nästan hvarje dag hade han mött syster Juliette hos Okoeno, som var förtjust öfver dessa besök och ej syntes hafva någon aning om syster Juliettes resa.

Vid tolftiden på natten skulle nunnan hålla sig i beredskap att följa Antonius och dennes män. Hon hade att tillbringa hela natten i kanoten, men mr Foster hade lugnat henne med att denna var stor och fullkomligt säker.

Vår svensk hade ännu en gång uppvaktat guvernören, men denna gång blott för att taga afsked.

Okoeno hade lofvat att komma ned till ångaren på morgonen. Hon syntes liksom hafva funnit sig i sitt öde att blifva lämnad.

På aftonen var det stor afskedsfest på hotellet för mr Foster. De flesta officerarna och en massa tjänstemän i Kongostaten hade samlat sig för att tömma en sista bägare med den omtyckte svensken. Innan vi gå att beskrifva denna afskedsfest, som i Boma sent skall glömmas, vilja vi med läsarens tillåtelse göra ett sista besök hos Okoeno i hennes lilla hem.

Mulattskan var ej ensam. I hennes största rum, som var upplyst af en stor taklampa, suto flera negrer, äldre och yngre talande med halfhög röst med hvarandra. Att döma efter den mängd prydnader, armband, fotringar och ör-

hängen, som en del buro, kunde man sluta till att de flesta voro framstående män. Okoeno, som syntes leda förhandlingarna, gick och ställde sig midt i rummet och började:

»Hafva alla förstått?»

»Ja, ja, Okoeno,» svarade de svarta om hvarandra.

»Då I sen ljusen släckas i dessa fönster, tager hvar och en sina krigare och skyndar till sin plats. Du (hon pekade därvid undan för undan på negrerna) anfaller haussas' barack från skogen, och du från stadssidan. Du skall med dina män antända de hvitas hus, du behöfver ej frukta mycket motstånd, emedan de flesta äro borta. Du skall med dina krigare omringa hotellet, där de hvite äro, de äro druckna, så att de skjuta dåligt, och de hafva i allmänhet icke mer än sex skott på sig. Kom ihåg, att du ej släpper någon genom dina krigares led, ty få haussas blott en enda hvit, som ställer sig i spetsen för dem, så blifva de dubbelt så svåra att besegra. Du känner Foster, du får ej döda honom, vi skola taga honom lefvande, ty i själ och hjärta är han en af de våra. Det är han, som utverkat, att kung Nianga blef skonad till lifvet, och den dag skall komma, då han trots sitt hvita skinn skall lefva bland oss och regera öfver Niangas män. Du skall med ditt folk skynda dit, där man håller kung Nianga fängslad, döda vakten och befria konungen. Du skall med de dina hålla dig på kajen och hindra folket ombord på ångaren att komma till hjälp. Hafva alla förstått?»

»Ja, ja, Okoeno!»

»I morgon, då solen ser ned på Boma, skola Niangas krigares död var hämnad, och den hvite kungen skall darra och böja knä för kung Nianga. Gif ingen pardon, rännen spjuten djupt in, ty de äro segliffvade.»

Därefter reste sig den ena efter den andra af de svarte männen och lämnade Okoenos hus i tysthet.

Då Okoeno blifvit ensam, började hon gå af och an öfver golfvet. Vilda, djärfva planer hvälfde sig i hennes hufvud, och en nervös oro hade bemäktigat sig hennes själ. Hon hade satt allt på ett enda kort, och spelet gällde hela Boma. Hon öppnade dörren till närgränsande rum och gick fram till bädden, där hennes lille son låg och sof. Hon böjde sig ned öfver honom och kysste honom, i det hon hviskade:

»Var lugn, du lilla hvitansikte, du skall ej behöfva peka fingret åt din mor och säga henne, att din far öfvergaf henne för en annan. Han skall lära dig, huru de hvita strida, så att du skall bli fruktad af dina fiender, och du skall bli en... Hvad, knackade det inte? Ånej, det var blott inbillning! Nej, nej, det är någon därute.»

Okoeno skyndade ut i yttre rummet, och sedan hon stoppat en liten dolk i sin barm, öppnade hon dörren.

Hon tog ett steg tillbaka, då hon igenkände Père Huberland.

»Hvad vill ni mig vid denna timme på dygnet?» frågade Okoeno.

»Jag har något att säga dig, som rör dig,

allenast dig själf,» hviskade munken och såg sig oroligt omkring.

»Hvad är det?» och Okoeno bjöd munken en stol, men denne tycktes ej märka inbjudningen utan närmade sig mulattskan i det han hviskade:

»Okoeno, man bedrager dig.»

»Hvem bedrager mig?»

»Mr Foster.»

»På hvad sätt bedrager han mig?»

»Han ämnar resa med en kvinna.»

»Foster resa med en annan! Omöjligt! Ni ljuger!»

»Om du ej tror mig, Okoeno, så är det lätt för dig att öfvertyga dig om, huruvida jag talar sanning eller ej.»

»På hvad vis?»

»Gå öfver till missionshuset, och du skall se, att syster Juliette håller på att rusta sig till afresan.»

»Men det skall icke bli någon resa af, säger jag er!»

»Hvad vet jag? Jag kom blott hit för att berätta dig hvad som var på färde. Det är mig väl bekant, att du älskar mr Foster, och det är synd om dig att på detta skamliga sätt bli bedragen.»

»Kommer ni icke och berättar denna historia för mig blott för att få mig galen af svartsjuka?»

»Jag säger dig ännu en gång, det är ingen historia.»

»Men båda två ha ju dagligen varit här,

och jag har icke kunnat märka, att de haft någon hemlighet mellan sig.»

»Afsikten med dessa besök har endast varit att insöfva dig i säkerhet, så att du skulle lämna dem i fred under deras förberedelser till afresan.»

»Ah, är detta möjligt?»

»Det är icke blott möjligt, det är säkert.»

»Nu förstår jag, hvarför Foster bad mig icke låta Meppo följa honom.»

»Du ser, huru falsk han är emot dig, som har vårdat honom under hans sjukdom. Jag anser, att han är i högsta grad otacksam.»

Okoeno svarade ej. Af hennes snabba andhämtning och af hennes mörka ögon, som blixtrade af vrede, kunde jesuiten sluta till, att han börjat lyckas väcka till lif svartsjukans blinda passion. Det gällde blott att kasta mera bränsle på elden.

»Hon är också lika usel,» fortfor munken gjutande olja på elden, »ty hennes lif har du ju räddat, och till tack stjal hon din man ifrån dig.»

»Tig, tig, ni gör mig vansinnig,» skrek mulattskan.

»I morgon ämna de fira bröllop på ångaren.»

»Ånej, detta skall ej ske!»

»Om du vill hindra dem, så måste du skynda dig, Okoeno.»

»Jag behöfver blott sträcka ut min hand och släcka dessa ljus, och Foster skall vara min fånge.»

»Men hon? Skall hon bli ostraffad?»

»Nej, ingen skall bli ostraffad, som förolämpar Okoeno.»

Père Huberland teg för en stund, men Okoeno fortsatte:

»Var lugn, munk, jag skall själf gå för att öfvertyga mig om sanningen af ert påstående.»

»Du behöfver ej nämna, att det är jag, som sagt dig allt. Jag vill ej bli tackad därför. Vi kyrkans män föredraga att handla i tysthet, och det goda, vi göra, vilja vi icke, skall komma till världens kännedom.»

»Då skall jag betala min skuld till er på en gång genom att gifva eder ett råd och en upplysning: fly och fly genast, ty det kommer att rinna blod i natt.»

»Förklara dig närmare, Okoeno!»

»Icke ett ord mer, skynda er, om lifvet är er kärt. Gå, gå, jag har icke tid att höra på er längre,» och Okoeno pekade mot dörren.

Munken märkte, att hans tal haft åsyftad verkan. Okoeno hade brådt att hämnas, och därför var det bäst att vara ur vägen. Han öppnade dörren och försvann i mörkret.

23.

En fasansfull natt.

Då Okoeno blifvit ensam, gaf hon fritt lopp åt sin vrede och svartsjuka. Hon gick af och an i rummet med snabba steg, gestikulerade och talade högt för sig själf:

»Du ämnar bedraga mig, Foster, mig, mig, Okoeno! Det är därför du varit så medgörlig, tyst och svårmodig. Jag, som trodde, det var tanken på skilsmässan från mig, som gjorde dig så sorgsen, hade medlidande med dig och undvek att tala i ämnet, men i stället finner jag nu, att det var planer, om huru du skulle bedraga mig, som sysselsatte dina tankar. Ve, ve Foster, om det är sant! Ve öfver henne, som vågar träda emellan oss två. Foster, du kanske tror, att du har att göra med en af dessa veka varelser af samma hudfärg som du, men, om också min fader var hvit, så har mitt hjärta blifvit de svartes sak troget, emedan jag aldrig såg min far, han öfvergaf min mor liksom Foster ämnar öfvergifva mig. Huru är det möjligt att på

samma gång både älska och hata de hvite? Jag skulle aldrig kunna förmå mig att gifta mig med en svart. Han är dum, feg och står för lågt under mig. Jag beundrar den hvite, hans tal är så underligt, han tänker på allt, den svarte tänker blott på att äta och sofva. Jag vill hjälpa den svarte, emedan han förtryckes af den hvite, och jag hatar den hvite, emedan han behandlar den svarte, som om denne ej vore en människa. Det finns en Gud, säger den hvite prästen, och denne Gud är de svartes Gud så väl som de hvites, och inför honom äro vi alla lika. Om vi äro alla lika och hafva lika rätt att lefva, hvarför tillåter denne gud de hvite regera öfver de svarte? Jag har aldrig sett eller hört talas om, att en svart regerar öfver en hvit. Om en svart dödar en hvit, så blir han själf dödad, men om en hvit dödar en svart, så blir han många gånger belönad. Ah — jag hatar dessa stolta, som se ned på oss med förakt, men i natt har dock den efterlängtade hämndens timme slagit för min förtryckta stam. Blod skall rinna. Det är så vackert, då det sprutar fram och sprider sig öfver den hvita huden. Ja, hämnd, hämnd, jag skall själf vara den första, som börjar nattens blodiga arbete.»

I detta tillstånd af hat och hämndgirighet störtade hon ut, sedan hon likväl först släckt alla ljusen i rummen. Några minuter därefter ringde hon häftigt på i missionshuset. Den lilla flickan, som öppnade, bevärdigade hon ej med ett ord eller en blick utan gick förbi henne till det rum, där hon hade vakat, då syster Juliette

låg sjuk. I rummet fann hon den unga nunnan som ej kunde återhålla ett utrop af öfverraskning blandadt med fruktan, då hon såg mulattskan inträda. Syster Juliette försökte ställa sig framför en öppen koffert, liksom för att gömma den undan mulattskans blickar.

»Jag är icke väntad,» började den senare med ett onaturligt lugn.

»Nej, Okoeno, jag måste verkligen erkänna, att jag icke väntade ett besök af er på denna tid af dygnet.»

»Jag tror det nog, och det synes, som om jag kom tämligen olägligt.»

»Jag kan icke neka därtill.»

»Ni står i begrepp att resa, eftersom ni lagt kläder i den där kofferten?»

Syster Juliette kände, att blodet steg henne åt hufvudet. Ett ögonblick stod hon svarslös, men fattade därefter ett beslut, ty hon gick tvärs öfver rummet fram till Okoeno och hviskade till henne:

»Ja, jag ämnar resa, men för Guds skull tyst därmed.»

»Ah,» utbrast mulattskan, och hennes vrede flammade upp, »det är då verkligen sant, att ni ämnar resa, men jag är kommen hit för att hindra er därifrån.»

»Och hvarför skulle ni, Okoeno, hindra mig?»

»Emedan ni icke tänker resa ensam, ni tänker stjäla Foster ifrån mig, ifrån mig, hans hustru, förstår ni, att det är därför jag kommit.»

Hon förde därvid handen flera gånger i barmen, liksom hon sökte något.

»Ni bleknar,» fortfor mulattskan, »snart skall ni bli än blekare. Ni belönade mig bra illa, för att jag räddade er från att dö i febern. Jag hade kunnat låta er dö då, och ingen hade vetat för hvems hand ni dog, men jag föraktar detta sätt, ni skall veta, hvarför ni dör, och nu vet ni det.»

Under det att Okoeno talade, hade syster Juliette vikit steg för steg tillbaka, alltjämt följd af mulattskan på knappast en armlängds afstånd. Slutligen stod nunnan med ryggen mot väggen och kunde ej draga sig vidare tillbaka.

»Okoeno, haf förbarmande!» bad syster Juliette, »begå icke en handling, som ni skall ångra hela ert lif.»

»Jag begår ingen dålig handling, då jag ämnar försvara min ära och min egendom, det är ni som stjal, som begår brott.»

»Haf förbarmande, Okoeno, jag vill icke dö än!»

»Ni måste, af oss båda är en för mycket här på jorden.»

»Men jag är så ung. Haf förbarmande!»

»Hade ni haft förbarmande med mig, om jag tiggat: gif mig Foster tillbaka!»

»Ja, af nåd, skona mig!»

Syster Juliette var nästan från vettet af förskräckelse, ty i mulattskans hand blänkte en dolk, och uttrycket i Okoenos ögon var så vildt, att den stackars nunnan hade fallit på knä och höll sina hopknäppta händer utsträckta emot den öfver henne hotfullt stående kvinnan.

»Ni tänkte fira bröllop i morgon med honom, men brudräkten skall bli röd i stället för hvit.»

»Okoen, Okoen,» bad nunnan bragt till förtviflan, »om ni ämnar taga mitt lif, så gör det fort, men martera mig icke på detta gräsliga vis.»

Men Okoen syntes icke höra Juliettes böner, hon fortfor, liksom om hon talade till sig själf:

»Du tvekar, Okoen. — Saknar du mod att hämnas din ära. Nej, jag kan icke. Hon är så ung. Du är svag Okoen, svag ha, ha, svag för den, som bedragit dig på det dyrbaraste du ägde.»

Handen, hvori vapnet blixtrade, sjönk maktlöst ned, och den arma syster Juliette, som följt den sinnesrörelse, som afspeglade sig i mulattskans ansikte, med den giriga ifver, som blott dödsångesten kan ingifva, började hoppas, att hennes böner blifvit hörda.

»Skona mig, Okoen! Besudla icke er hand med oskyldigt blod.»

Okoen hörde ej, hon lyssnade till ett ljud, som kom utifrån. Man kunde tydligen urskilja skott och vilda skrån, som tilltogo allt mer och mer. Från fönstret syntes ett sken, som blef allt starkare och starkare. Elden var lös i Boma. På en gång flammade mulattskans raseri åter upp.

»Nej, nej, jag får icke tveka, mitt folk har börjat sitt blodiga arbete, och jag skall också göra mitt.»

Dolken höjdes på nytt och sänktes med

kraft ända till fästet i syster Juliettes bröst, den drogs åter ut och en varm blodström kvälde fram öfver nunnans hvita dräkt. Då hon erhöll stöten, hade hon skrikit till:

»Hjälp, hjälp!»

Därefter hade hennes hufvud fallit ned och från den knäböjande ställning, hon innehade, sjönk hon långsamt tillhopa på golvet.

Okoeno tog dolken mellan tänderna, fattade den liflösa kroppen, lyfte upp den och lade den på bädden, därvid slog den döende upp sina ögon, men blicken var stel, medvetandet var på väg att lämna henne.

»Hvila här på din bröllopssäng, din brudgum skall snart finna dig.»

Okoeno ämnade lämna rummet, men i dörren mötte hon syster Marie, som vid nödroppen skyndat till och nu frågade:

»Hvad har händt?»

Okoeno pekade stillatigande på syster Juliette. Syster Marie störtade fram till bädden, under tiden passade Okoeno på att försvinna ur rummet.

Hotellets schweizeri var fullt af herrar, som drucko, rökte, pratade och skrattade. De hade just slutat supera, och i anledning af mr Fosters afresa, hade flera flaskor vin blifvit tömda, flera än vanligt.

En af herrarna gick fram till bålen, knackade och begärde ordet. Hans tal var mycket långt och mycket smickrande för föremålet, mr Foster.

Den unge svenskens tankar följde knappast med talet, ty ofta såg han mot dörren, och för hvar femte minut rådfrågade han sitt ur. Det var tydligt, att han var mycket orolig.

»Hvad tiden går sakta,» mumlade han, »blott tio, ännu två timmar!»

Sedan talaren slutat, tömdes glasen, och man hurrade för vår svensk.

Stöckel kom fram till mr Foster, trädde sin arm under dennes och drog honom undan till ett fönster.

»Hör på, Foster,» sade han, »på hvad fot står du med Okoen? Skiljas ni som vänner?»

»Ja, vi äro de bästa vänner, hon har tagit sitt förnuft till fånga, men hvarför frågar du därom?»

»Emedan jag alltid trott, att du skulle få svårt att någonsin komma fri från henne. Vore jag i ditt ställe, skulle jag taga henne med mig till Madeira eller Kanarieöarna och där lämna henne i någon bättre familj, som gaf henne litet europeiskt sätt och bildning, och sedan ordentligt gifta mig med henne. Tänk, hvilken utmärkt hustru hon skulle bli, och tänk, hvilken beundran hennes skönhet skulle uppväcka, hvarhelst du komme med henne.»

»Det fanns en tid, då jag tänkte göra såsom du nu säger.»

»Hvad har kommit dig att ändra tankar?»

»Omständigheterna.»

»Ett besynnerligt svar, Foster. Du har en hemlighet, som du är rädd om, och jag skall ej söka utforska den, men om du har något upp-

drag, som du vill ha utfördt, sedan du lämnat detta land, så kan du alltid lita på mig.»

»Tack skall du ha, Stöckel!»

En annan talare proponerade nu en skål. Det var en skål för Kongostaten. Talaren skildrade, hur som det till en början så obetydliga landet steg för steg gått framåt. Han erinrade om, hvilken uppståndelse den första ångaren åstadkommit, nu plöjdes Kongoflodens vågor af alla möjliga nationers ångare och af alla möjliga storlekar från små kolibribåtar till jättestora oceanångare, och han påpekade huru som, då järnvägen till det inre af Kongo blefve färdig, vägen skulle öppnas till ofantliga rikedomar, huru som handeln skulle uppblomstra och spekulationslusten få ett betydligt vidgadt fält. Ja, den tid skulle komma, påstod talaren, då Kongo skulle bli ett annat Amerika, tillflyktsorten för frie män, som ej ville böja nacken under den europeiska etikettens ok. Kongos valspråk är arbete och framgång, och detta valspråk vore ej ett tomt skryt, man hade dagligen bevis på sanningen däraf.

Men nu uppträdde en annan talare, som påstod, att den förste talaren endast hade skildrat de ljusa sidorna af förhållandena i Kongostaten och fullkomligt glömt de mörka. Hvarje steg till framgång vore köpt med blod. Huru många unga och starka män hade icke kommit hit ut drömmande om att göra sin lycka, men febern hade ryckt bort honom inom några månader; huru mycket blod hade icke runnit, då de svarta försvarat sin rättmätiga jord mot de hvite in-

kräktarna; hur mången grymhet hade icke begåtts i de djupa urskogarna, hvilken aldrig kommit till myndigheternas öron; och hur många sådana beginges ej än i dag. Hade icke infödingen varit vida lyckligare, innan han lärde känna europeen, ty med denne kommo också de europeiska lasterna, och den mänskliga naturen är tyvärr så danad, att den lättare tillägnar sig lasten än dygden. Kongo skulle aldrig kunna blifva ett framtidsland för den hvita rasen, emedan klimatet vore oföränderligt ogynnsamt; därför lämna det tillbaka till negern, så att han åtminstone får ett fädernesland. Det vore nog sant, att Kongos valspråk vore arbete och framgång, och nog hade arbetet varit hårdt, men framgången — tvifvelaktig.

Den förste talaren beskyldde nu den senare för att ej äga patriotiska känslor, han bet den hand, som räckte honom brödet.

En del af herrarna höll med den första talaren, en annan del slöt sig till den andras mening. Sällskapet var således deladt i tvenne grupper, som skreko och gestikulerade om hvarandra. Ifrån Kongofrågan öfvergick man till personligheter, och det ena skymfordet följde på det andra. Det var omöjligt att kunna återställa ordningen, några skreko på en ordförande, men deras röster dogo bort i det allmänna skriket och oväsendet.

Mr Foster med några andra mera sansade personer hade dragit sig tillbaka i ett hörn af rummet och afvaktade därifrån sakernas gång. Under det detta pågick, öppnades sakta en af

dörrarna och Antonius stack in sitt lurfviga hufvud och syntes göra sin herre en stum fråga. Mr Foster såg åter på sin klocka, det var nära tolf på natten. Antonius fick en nick och försvann.

Grälet hade emellertid tilltagit och det såg nästan ut, som om man ämnade öfvergå till handgripligheter. En af herrarna fattade ett glas och slungade det i ansiktet på en annan, på samma gång slogos dörrarna upp, och hotellets betjäning kom instörtande under rop:

»Elden är lös! Elden är lös!»

Detta hade en ögonblicklig verkan, grälet slutade, och man skyndade sig fram till fönsterna och ut på den stora verandan, för att få visshet om huruvida det verkligen brunne i staden. Elden syntes snart, lågorna slogo upp i den riktning, där de hvitas bostäder lågo. Man störtade ut för att hinna hem, men komna ut på gården mottogos de hvite af en skur pilar och spjut. Herrarna drogo sig tillbaka, de voro icke beredda på ett sådant mottagande. Rundt om hela byggnaden hördes de svartes stridsrop, ett skrån så djuriskt och hemskt, att det kom äfven den modigaste att rysa. Det stod nu klart för en hvar, att det var de svarte, som tändt eld på de hvites bostäder.

En befallande röst hördes plötsligen ropa på franska:

»Kom, kamrater, låtom oss jaga undan packet!»

De öfrige hvite slöto sig kring talaren, och med upplyftade revolverar rusade de emot sina fiender.

Under det att allt detta pågått, hade mr Foster, som druckit mindre och därför bibehållit

mera lugn än de flesta andra, sökt sig en annan utgång. Öfver sin hvita dräkt hade han kastat en svart regnkappa för att göra sig mindre märkbar i mörkret för infödingarna, och skyndade nu genom en korridor, som förde ut till den så kallade köksträdgården på husets baksida. Den lilla porten, som slutade korridoren, öppnades utan motstånd, och mr Foster befann sig ute i trädgården; men han hade icke tagit många steg, förr än han stötte på infödingar, som lågo gömda i buskarna. Han ämnade vända om, men detta blef svårare, emedan negrerna hört hans steg och frasandet af kappan. Tillbaka till den lilla porten hann han, men då han försökte rycka upp den, fattade honom någon i kappan bakifrån. Han vände sig om, affyrade ett skott mot sin fiende, som släppte sitt tag och sjönk rosslande till marken. I samma ögonblick mr Foster kände sig fri, öppnade han porten, försvann bakom densamma, lade haken på insidan för att skydda sin reträtt och skyndade sig därefter att förena sig med sina kamrater. För att kunna träffa dem hade mr Foster att ännu en gång passera det rum, där festen för honom hade stått. Där var nu öde, blott en enda person fanns därinne, en kvinna, och vid åsynen af mr Foster, skyndade hon emot honom.

»Ändtligen har jag funnit dig!»

»Okoen, du här! Hvad vill du?»

»Jag måste tala med dig. Jag har en present åt dig, en afskedsgåfva.»

»Ack, den kunde du gifva mig i morgon, du har ju riskerat lifvet för att komma hit, Okoen!»

»För mig är det ingen fara, Foster! Hvert ämnar du gå, vänta, vänta, jag måste tala med dig!»

Mr Foster sökte komma ifrån mulattskan, ty han ville ej feget hålla sig undan, då hans vänner stredo. Okoeno hade dock gripit tag i hans arm och höll honom tillbaka.

»Säg fort, hvad du ämnar säga,» ropade mr Foster full af otålighet.

»Jag vill endast hälsa dig från din brud, hon har klädt sig i rödt i natt.»

»Hvad menar du, Okoeno?»

»Ser du den här?»

Okoeno höll framför mr Fosters ögon den lilla dolken, som ej mera blixtrade så blank som förr, ty på klingan fanns det mörka fläckar.

Mr Fosters oro ökades.

»Säg fort, hvad menar du?»

»Jag menar, att du har ingen brådska att resa. Syster Juliette kommer i alla fall icke att resa med dig.»

»Hur vet du —? Hvad har händt? Hvad talar du om? Var nu förnuftig, Okoeno, och stoppa ned den där dolken.»

»Vill du då gifva dig till min fånge?»

»Jag har icke tid att skämta.»

»Det är icke något skämt, Foster. Jag har kommit hit för att göra dig till min fånge.»

»Då får du allt taga några fler till hjälp.»

»Kommer du ut, så blir du genast fången, men detta kan måhända icke ske utan att blod kommer att rinna, och du behöfver det lilla blod du har kvar. Se där, hvarför jag är här!»

»Du är tokig, Okoeno,» och mr Foster slet sig lös ifrån mulattskan och skyndade emot utgången, men hon sprang efter honom, grep honom i armen, i det hon ropade:

»Vänta, Foster! Jag har ännu ej sagt dig allt.»

»I morgon kan du säga mig resten.»

»Nej, du skall höra mig nu. Syster Juliette är död. Död för min hand.»

»Odjur,» skrek mr Foster och stötte mulattskan med en sådan kraft ifrån sig, att hon tumlade inåt rummet. I samma ögonblick var han också borta.

De hvites mod och skjutskicklighet tycktes äfven denna gång förskräckt infödingarna, ty då mr Foster kom ut i mörkret, såg han hvarken till vänner eller fiender, blott på afstånd hördes skott och stridsrop. Han skyndade upp efter vägen, som förde till missionshuset, och hade nästan hunnit halfva sträckan, då han stötte på några svarta, som genast rusade emot honom. Den förste hann ej många steg, förr än han stupade genomborrad af en kula från mr Fosters vapen. Svensken kastade sig sedan vigt åt sidan för att undgå det spjut, som en annan slungade emot honom. Han höjde åter sin revolver, men kulan gick upp i luften genom en stöt, hans arm fick bakifrån, på samma gång kände han, att någon grep om hans armar, och hörde Okoenos bekanta röst i sitt öra:

»Tag honom lefvande, tag honom lefvande, gossar!»

Ännu en gång lyckades det svensken att frigöra sig från mulattskan, men i samma ögonblick hade tvenne negrer kastat sig öfver honom. Det uppstod en förtviflad brottning. Flera gånger kastade mr Foster en af sina motståndare till marken, men denne drog i fallet svensken med sig, och den andra negern kom öfver dem båda. Fosters revolver hade blifvit ryckt ur hans hand, och han hade intet annat vapen på sig. Han lyckades emellertid åter resa sig, anfölls åter, kastade en under sig, men föll därefter själf. Åter på benen fick han sin högra hand fri och tilldelade med sin knytnäfve en af sina motståndare ett våldsamt slag under bröstet. Slaget hade åsyftad verkan, mannen reste sig ej mer. Den andra negern vek förskräckt åt sidan och lämnade sålunda passagen fri. Mr Foster fortsatte sin väg springande. På detta vis kom han fram till missionshusets port, som han fann olåst. Han öppnade dörren och skyndade till syster Juliettes rum.

Den syn, som mötte honom, då han inträdde, kom honom att blekna. Rundt omkring syster Juliettes säng stod en massa negerflickor gråtande, och syster Marie satt där bredvid, ett rof för den största sorg och förtviflan.

På bädden låg syster Juliette lika blek som lakanet iklädd en hvit dräkt, som var helt och hållet nedblodad.

Mr Foster vacklade fram liksom en drucken, och föll på knä bredvid den döende. Han tycktes icke märka de kringstående utan kysste den lilla handen, som hängde ned ifrån bädden.

Han snyftade likt ett barn.

»Juliette, hör mig, du är icke död, du får icke lämna mig. O Gud, haf medlidande med mig och låt henne lefva.»

»Är det Foster?» hördes Juliette hviska med matt röst.

»Ja, ja, det är jag, Foster. Känner du ej igen mig?»

»Jag har väntat på dig. Jag kunde ej dö, förr än jag fick taga afsked af dig.»

»Säg, lider du mycket?»

»Nej, det är inga smärtor längre, men jag känner, att slutet är nära.»

»O Gud, låt henne lefva!»

»Ser du, Foster, det var icke hans vilja, att jag skulle tillhöra någon annan än honom. Jag var Kristi brud och svek min tro till honom, därför tager han mig tillbaka.»

»Nej, du är min, Juliette, min, min, min!»

»Min stackars Foster, hvem skall nu leda dig på den rätta vägen, då jag är borta? Jag skall bedja för dig och mana godt för dig hos Honom, som bor i höjden.»

»Jag vill ej öfverlefva dig!»

»Foster, du äger ej rätt att taga ditt lif, kom ihåg det, om du vill återse mig däruppe. Ack, kyss mig, Foster!»

Den unge mannen reste sig och tryckte sina läppar mot den döendes. Hon slog därvid upp ögonen, och han fick för sista gången blicka in i dessa stora, svärmiska ögon, som talat om så mycken kärlek och godhet.

Ännu en gång hördes den döendes stämma, men svag som en susning:

»Hör du musiken, Foster, ljusen, se, se ljusen, sången, Fos — —»

Det var slut. Hon hade utandats sin sista suck med hans namn på sina läppar.

I rummet hördes blott snyftningar från de kringstående. Mr Foster låg fortfarande på knä med ansiktet mot den dödes hand. Ned i staden sågs lågorna från de brinnande husen. Ännu pågick skottväxlingen, ännu hördes vildarnas skrån. Den ena efter den andra af missionsbarnen lämnade på tåspetsarna rummet. Den tystnad, som rådde, syntes dem för helig, för att blifva störd. Äfven syster Marie hade gått och lämnat mr Foster ensam med den döda. Då och då skakades hans kropp af våldsamma snyftningar.

»Du är borta, borta för evigt. Aldrig mer skall jag höra din röst. Hvad skall det nu blifva af mig. Min lycka är sköflad. Hon var för god för denna världen, och därför tog Gud henne tillbaka, och det är jag, jag är det, som varit den egentliga orsaken till hennes död. O Gud fader, låt mig få följa henne efter!»

Han tystnade och försjönk åter i drömmar. Hvad manne han tänkte på? Funnes det ej ett medel att åter väcka lif i den döda kroppen? Vore hon verkligen död? Vore ej allt en dröm, en nattmara?

Så låg han hela natten. Då morgonen grydde, och då solens första strålar blickade in genom fönstret, fann man den unge mannen fort-

farande knäböjande vid nunnans lik. Han tycktes hafva glömt striden i staden, och att det var morgon och den dag, han skulle lämna Boma för alltid. Hvad bekymrade honom nu världen, han hade ingen mer att lefva för. Allt var mörkt och dystert.

24.

Slutet.

»Det var då väl, att jag till sist fann dig. Vi hafva sökt dig hela morgonen.»

Det var löjtnant Stöckel, som talade, i det han lade sin hand på vännens skuldra.

»Jag fick höra talas om det gräsliga mordet, och det nästan anade mig, att du skulle vara här. Kom nu, Foster, du kan ändå icke ändra, hvad som har skett.»

»Lämna mig i fred,» bad svensken.

»Kom ihåg, att du skall resa, du har icke många timmar på dig.»

»Jag ämnar icke resa.»

»Foster, tag ditt förnuft till fånga. Var glad, att du kan komma ifrån detta land. Far hem och lämna sorgerna efter dig.»

Syster Marie hade under samtalet kommit in, hon gick fram till mr Foster, som alltjämt dröjde vid den dödas bädd med blicken fäst på den älskades ansikte, och fattade hans hand.

»I natt har jag fått en annan tanke om er.

Jag hörde, hur ifrigt ni anropade vår Frälsare om förbarmande, detta bevisar, att ni tror på honom. Jag har gjort er orätt, då jag dömde eder som en gudsförnekare. Ni skall fara nu, det, är bäst för er. Lämna henne, som hvilar där, åt mig, jag skall finna henne en graf. Men ni skall ej gå utan ett minne af henne, se här!» och syster Marie framtog en sax, klippte en lock af den dödas hår, lade den i en liten bönbok, som tillhört syster Juliette, och gaf den till mr Foster.

»Minnet af henne skall gifva eder styrka att motstå frestelser i framtiden. Farväl, mr Foster. Se så, gråt icke! Ack, ni hade verkligen mera hjärta, än jag trodde. Var stark nu, se så, farväl, farväl!»

Han hade tryckt en sista kyss på den dödas kalla läppar och med mildt våld blifvit dragen ut ur rummet af sin vän.

Då de båda vännerna kommit ut i den friska morgonluften, började Stöckel:

»Du må tro, Foster, att vi haft en het natt. Ser du, nästan halfva staden är nedbränd. Jag och ett par belgiska officerare till slogo oss fram till haussas, och då vi kommo dit, funno vi dem i full batalj med ett annat band infödingar. Det var en lust att se på dessa haussas, de slogos som djäflar, och än värre blefvo de, då de fingo se oss. I alla fall tog det oss hela natten, innan vi kunde rensa Boma ifrån packet. Enligt min mening var anfallet egentligen riktadt mot fångelset för att befria kung Nianga, hvilket också lyckades. Det var ju en dumhet af guvernören,

att hafva en sådan person fängslad. Antingen skulle han hängt honom genast, eller också låtit honom gå sina färde.»

»Låt oss gå till Okoeno. Jag vill träffa henne.»

»Henne kan du ej träffa nu. Jag såg henne, med barnet på armen och ledande kung Nianga, midt i hopen af infödingar, då de i daggroningen drogo ur staden. Jag ledde det sista anfallet, ty jag ville fånga sällskapet, men mina haussas voro för få och för trötta, ammunitionen började tryta, och vi blefvo tillbakaslagna. Våra förluster äro för stora, vi kunna ej tänka på att förfölja dem. Kung Nianga är ju i och för sig själf en fredlig man; blott han blir lämnad i fred, stör han ej heller oss. Din stackars Antonius funno vi bunden och blödande nära hotellet. Då jag träffade pojken, påstod han, att han ej vidare vågade visa sig för ditt ansikte. Jag frågade hvarför, men därpå ville han ej gifva någon förklaring. Tänker du taga honom med dig?»

»Nej, jag har köpt honom en bambuhydda och gifvit honom ett lager af diverse gods. Han skall börja affär i Boma.»

»Mången, som drack din välgångsskål i går kväll, sofver den eviga sömnen i dag. Hvem kunde ana, att det skulle taga ett så sorgligt slut på festen! Kan du tänka dig, att de svarta lymlarna tänkte knipa ångaren, men då fingo de smaka på annat, ty kaptenen, som just ämnade gå att förena sig med oss andra på festen, fick se byket. Han vände om, beväpnade besättningen och bidrog i stor mån till att vi kunde klara oss ut ur hotellet.»

»Hvad bära de därborta?»

De båda vännerna hade stannat. På en gata, som korsade den väg, de ämnade gå, kommo tvenne haussas och buro en börda, som till utseendet liknande en människokropp. Löjtnant Stöckel gaf männen ett tecken att stanna och gick fram för att undersöka bördan. Han kunde ej återhålla ett utrop af förvåning och vinkade åt mr Foster att komma.

»Här är en annan bekant till oss båda. Känner du ej igen honom? Det är Père Huberland!»

Den döde munken var ryslig att skåda, hans hufvud hade blifvit krossadt, hjärnan var utrunnen och ögonen utstuckna.

»Man tycks ha roat sig med Père Huberland, innan man tog lifvet af honom. Hvar funno ni honom?»

De båda haussas svarade, att man funnit honom i skogsbrynet, där infödingarna haft sitt läger.

Vännerna återtogo sin väg och kommo fram till kajen, där ångaren låg. Där funno de Antonius, som, då han fick se sin husbonde, skyndade emot honom.

»Massa! Massa!»

»Jag vet allt, hur långt hann du?»

»Jag icke hinna lång väg från hotellet. Niggers binda mig.»

»Har ditt hus också blifvit nedbrändt?»

»Nej, massa!»

»Farväl med dig nu och sköt dina affärer.»

»Jag hellre gå med massa.»

»Nej, du kan ickel!»

Tårarna kommo negern i ögonen, då han måste skiljas från sin husbonde.

På kommandobryggan stod den franska kaptenen.

»Det var väl ni kom,» hälsade han, »jag vill icke dröja en minut längre än jag är tvungen i detta fördömda land. På ett hår när hade jag i natt förlorat ångaren för dessa negrers skull. Hvad skulle mitt rederi tänkt om mig, om jag låtit dem taga ångaren?»

Stunden hade kommit, då Foster och Stöckel skulle skiljas åt. De gjorde det såsom män med ett kraftigt handslag.

»Hälsa gamla norden,» ropade Stöckel.

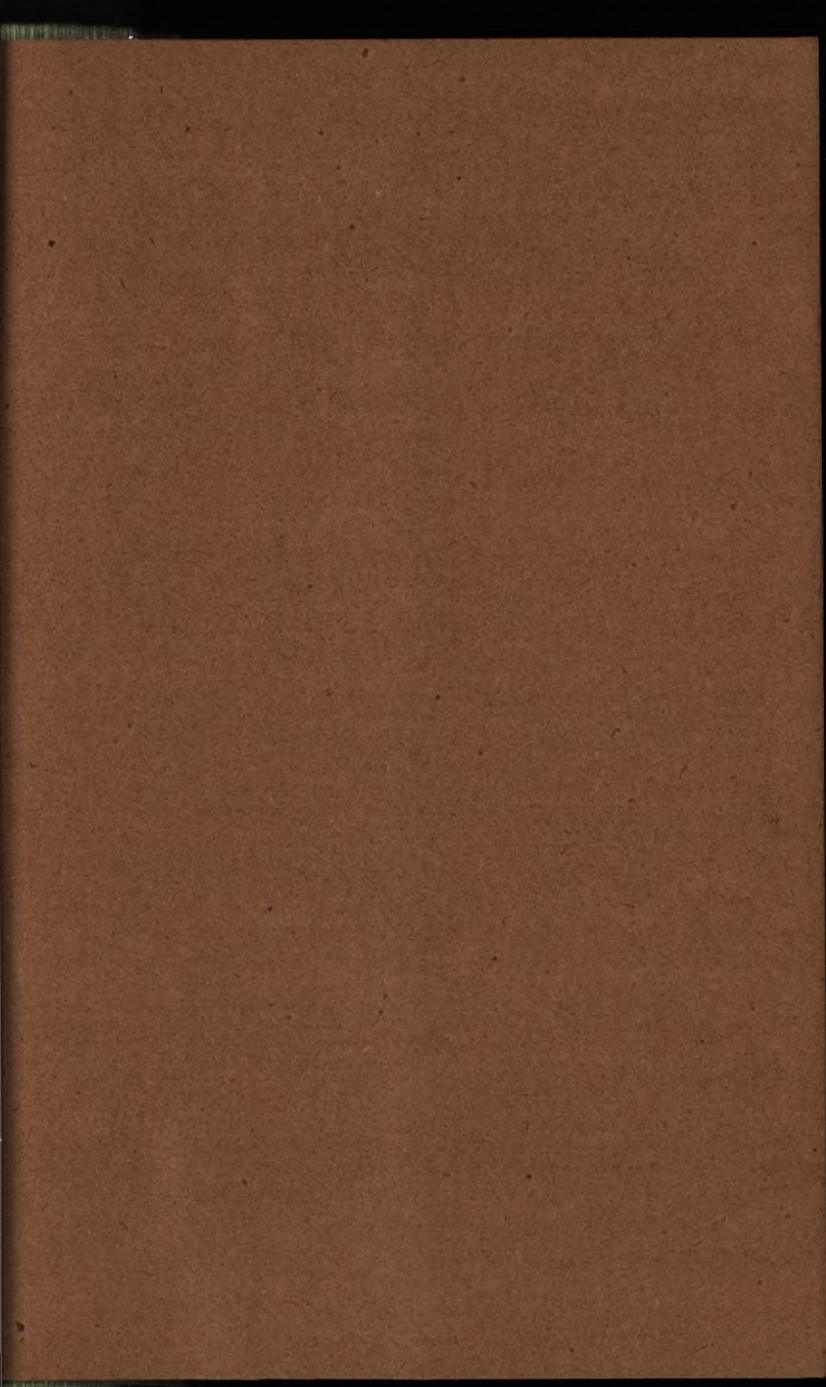
»Skrif till mig om hvar hennes graf blir,» svarade mr Foster.

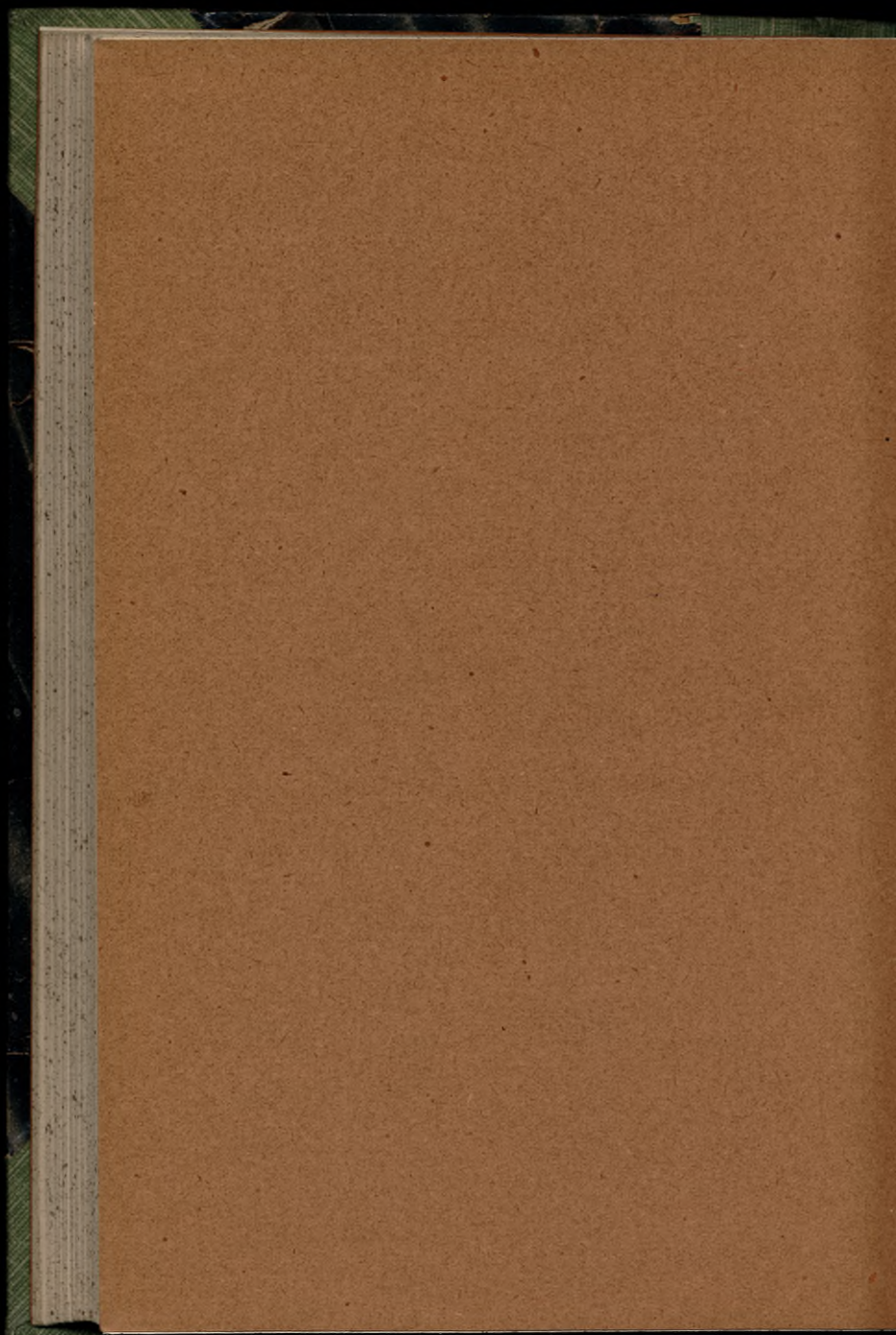
Ångaren satte sig i gång. Från missionshusets veranda viftade någon, det var syster Marie, som tillvinkade honom en afskedshälsning. Snart försvann vid en krökning af floden den rykande staden för mr Fosters blickar, han hade lämnat den plats, som varit vittne till hans största lycka så väl som till hans djupaste sorg.

INNEHÅLL.

1.	En lektion i fäktning	5
2.	En afbruten badning	14
3.	Båtfärden	26
4.	En julhelg i Kongo	38
5.	Vänskapen brytes	51
6.	Duellen	62
7.	Okoeno	69
8.	»Stöt till!»	77
9.	På bal	85
10.	På leopardjakt	96
11.	En tornados	111
12.	En bekännelse	118
13.	Accra	127
14.	Plantagen	135
15.	Antonius blir utan husbonde	146
16.	De båda detektiverna	157
17.	Nära döden	169
18.	En audiens hos guvernören	182
19.	Striden	193
20.	Tvenne samtal	205
21.	En förklaring	215
22.	Planer och kontraplaner	226
23.	En fasansfull natt	238
24.	Slutet	255

6000244708

Göteborgs universitetsbibliotek

